

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RITE
TRILOGY

HER REBELLION

IV

IMPERIUM VALENS INVICTUM

NATASHA KNIGHT

USA Today Bestselling Authors

A. ZAVARELLI

Onun İsyanı

The Rite Üçlemesi Kitabı 2
A. Zavarelli
Natasha Knight

Bu Kitap Hakkında

Onun İsyanı, Rite Üçlemesi'nin 2. Kitabıdır ve sırayla okunması gerekir.
* * *

Henüz O'nun Kuralını okumadıysanız, önce bunu yapmalısınız.
* * *

The Rite Trilogy, The Society'nin dünyasında geçiyor. Mercedes De La Rosa ve Judge Montgomery'nin hikayesidir ve üçleme bağımsız bir seri olarak okunabilir.
* * *

The Society'ye yeniyseniz ve dünyadaki ilk kitap serisini okumak istiyorsanız Requiem of the Soul'la başlayabilirsiniz.

1 Judge

Çalışma odamın kapısı çalınınca saatime bakıyorum. Miriam beklediğim gibi

hızlı davrandı. "Girmek." "Beni mi görmek istediniz efendim?" Kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak soruyor. "Yaptım. İçeri girin ve kapıyı kapatın." "Geç oldu efendim. Ben..." "Bu uzun sürmeyecek." Başını salladı, kapıyı kapattı ve masanın önünde durdu. Oraya bir sandalye koydum. Alçak ahşap bir tane. Rahatsız. Küçük. "Otur Miriam." Oturuyor, her zamanki siyah elbisesini dizlerinin üzerine çekiyor ve sonunda bakışlarımla buluşuyor.

Kağıt ağırlığını masanın ortasına koydum ve onun şaşkın tepkisini izledim. Yüzündeki renk solmaya başladığında duyulan tek ses, hafif bir nefes alışığıydı. "Yalan söylemedi değil mi?" Yapmak istediğim şey bunun tam tersi olsa da bir şekilde sakın bir tavırla soruyorum. Bu şiddet. Saf ve basit.

"Ne demek istediğinizi bilmiyorum efendim." Bacaklarını bir tarafa, sonra diğer tarafa katlıyor. Sonra ayağa kalkıyor. "Yorgunum. Vardiyam bitti. Belki de..." "Lanet olsun. Oturmak."

Kendini aşağı indiriyor, dizleri titriyor. "Anneme bilgi veriyorsun."

"Annen? Hayır efendim. Senin için çalışıyorum."

"Ah, ama sen ve o, kardeşinizin Theron'un babası olduğuna göre, sanırım hepiniz çok yakınsınız." Biraz araştırınca bunu keşfettim. Bu kadar bile sürmedi. Yıllar önce ilk başvurusunda eski eşinin adını kullanmıştı. Bir şekilde büyükbabamın gözünden kaçmıştı ama belki de annemin kimi hizmetçi olarak aldığı umurunda değildi. O zamanlar kulübede yaşıyordu. İkisini de görmek zorundaymış gibi değil.

"Öyle değil" diye bağılıyor.

"Yere düştüğünde ona tekme attın. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak." Zorlukla yutkunuyor.

"Onu öldürebilirdin." "Efendim..."

"Ve ben de size inandım. Siyah gözleri ikna ediciydi. Bunu nasıl yaptın?" Hiç bir şey.

"Önemli değil. Önemli olan ne yaptığımdır," dedim ondan daha çok kendime.

"Eşyalarımı toplayacağım." Yeniden yükselmeye başlıyor.

"Seni kovduğumu duydun mu?" Tekrar koltuğuna düşüyor.

"Ve hayır, eşyalarını toplamayacaksın. Çünkü eğer bunu yaparsanız doğrudan hapisane hücrelerine gideceksiniz."

"Efendim niyetim bu değildi. Onu asla incitmezdim."

"Ah, sanırım yapardın ama hadi bunu tartışalım, olur mu? Kimin planıydı?"

Tereddüt ediyor. "Hayır, ben gerçekten... Yani... Bana karşı çok acımasızdı. Çok aşağılayıcı. Onu bu şekilde buraya getirmen onu bir adım daha aşağı çekti."

"Ve sen onu birkaç kez daha aşağı çekmek istedin." "O şımarık. Kendin söyledin."

"Ne söylediğimi nereden biliyorsun?"

Odanın etrafına bakıyor.

"Bu evde duvarlar oldukça ince görünüyor." Bir aptal gibi başını salladı.

"Ona o öğleden sonra Theron'la birlikte gitmesine izin verdiğimi söyledin mi?" Boğazını temizliyor.

"Neden?" Soruyorum.

Başını salladı, gözleri ıslaktı ama döktüğü gözyaşlarının pişmanlıktan değil, kendi canını kurtarmak için olduğundan eminim.

"Bana cevap ver."

"Belki Theron diye düşündük..."

"Mercedes'i onun yoluna koymayı düşündün. Sen ve annem." Bakışlarını yere indiriyor.

"Annem başka ne biliyor?"

Aptal gözleriyle bana bakıyor. Bu operasyonun arkasındaki beyin o değil.

"Bana nasıl cevap vereceğin seninle ne yapacağımı belirleyecek ve hapishane çok gerçek bir olasılık." "Ben... fahişe."

Kahretsin.

Sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yüzümü tarafsız ve kayıtsız tutuyorum. Çünkü bu her şey demek. Çünkü eğer annem Mercedes'in ne yaptığını biliyorsa başına büyük dert açabilir. Ve eğer ona hizmet edecekse yapacaktır. Düşünmem lazım. Bunun önüne geçmek için. Bunu o kadar asil bir şekilde mahvettim ki.

"İşte olacaklar Miriam." Başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerini ve burnunu siliyor. Domuz gibi sümüklüdür. "Bu konuşma hiç yaşanmamış gibi davranacaksın."

Buna şaşırıyor. Heyecanla başını salladı. "Tabi efendim. Elbette! Teşekkür ederim!"

"Bu kadar hevesli olmayın. Eğer annem ya da Theron bundan haberdar olursa, bildiğimi öğrenirlerse seni öyle hızlı bir hapishane hücreğine atarım ki, sana neyin çarptığını bile anlayamazsın. Açık mıyım?"

"Ama... efendim..."

Kağıt ağırlığını alıp bir elimden diğerine fırlatırken yüzü, yaşayan, nefes alan bir insan için mümkün olduğunu bilmediğim bir gri tonuna bürünüyor.

Masamdaki tek klasörü açarak, "Ve dosyana göre," diyorum. "Bu senin ilk seferin olmayacak. Daha önce cezaevindeydin. Küçük suçlar ama yeter. Bundan pek hoşlandığını sanmıyorum. Mahkûmlar acımasız, değil mi?" Buna iyice sinmesi için uzun bir dakika veriyorum. "Bu evin hiçbir gidiş gelişi annemle ya da erkek kardeşimle tartışılmayacak. Anlaşıldı?"

"Evet efendim."

Ayağa kalkıyorum, masanın etrafından dolaşıyorum ve onun üzerine bakıyorum.

"Ve eğer Mercedes ona yanlış baktığınızı düşünürse bunun bedelini çok ağır ödersiniz. Bu konuda çok açık mıyım Miriam?"

Kapının çalınması konuşmamızı bölüyor. Sinirlenecek bir dakikam bile yok

çünkü her kim olursa olsun benim girme emri vermemi beklemiyor ama kapıyı çalmaya devam ediyor ve aynı anda da kapıyı açıyor.

Beni şaşırtan Lois'ti ama yüreğimi mideme indiren de yüzündeki bakıştı.

"Çık dışarı Miriam." Hareket etmesini beklemiyorum ama onu kolundan tutup kapıya doğru iyice itiyorum. Lois ona odayı temizlemesi için yeterli alan veriyor ve onun koridorda koştuğunu duyuyorum.

Ama Miriam umurumda değil. Çünkü Lois ağlıyor, titriyor ve konuşamayacak kadar üzgün. Kollarını alıyorum, sıkıyorum.

"Nedir? Ne oldu?" "O gitti. O sadece..." "Ne?"

"Mercedes. Kendini hasta hissediyordu, ben de ona biraz temiz hava vermek için pencereyi açtım ve..." "Pencere mi?" İkinci katta.

Lois başını salladı. "Çarşaf kullanıyordu."

Yanından geçerek Mercedes'in odasına doğru koşuyorum ve kapıyı çarparak içeri girdiğimde odanın ve banyonun boş olduğunu görüyorum. Pencere açık ve dışarı çıkmam için yeterince geniş değil ama Mercedes benden daha küçük ve çok daha esnek. Ama en kötüsü bu değil. Orada, dışarıda, Paolo birbirine bağladığı ve bağladığı yerden yırtılan çarşafı topluyordu. Köpekler kokluyor ve havlıyor, ben de aceleyle odasından çıkıyorum, merdivenlerden inip mutfaktan geçip kapıdan çıkıyorum.

Onun evinde gördüğüm bir şeyin anısı kafamda canlandı. Dergi. Yoga. Hava yogası.

Ama siktir et. Çarşafı birbirine bağlayıp kaçma girişiminde bulunmak için mi? Peki nereye gitmek? Kapı kilitli. Mülkten çıkamıyor ve eğer çıkabildiyse ne olacak? Hiç parası yok. Ulaşım yok.

Arkadaşları olmasına rağmen. IVI dışındaki arkadaşlar. Ve mülkünde bir tane var. Bir suç ortağı daha muhtemel.

Theron.

"Düştü mü?" Paolo'ya ulaştığımda kalbim göğsümde çarparak soruyorum. Yırtık çarşafı uzatıyor.

"Kahretsin!" Kardeşim onu almaya mı geldi? Bir şekilde onun kaçışını mı planladı? Miriam bunu kolaylaştırdı mı? Bildiğim kadarıyla onunla kaçmak için kaçıyor olabilir. Ama o bunu bana yapmazdı. Yapmazdı.

En azından düşüşten sağ kurtuldu. Kan yok. Bunun gibi değil.

Cebimden telefonumu çıkarıp kardeşimi aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesaja geçiyor ve kibirli sesinin bana mesaj bırakmamı söylediğini duyuyorum.

"O hangi cehennemde? Lanet telefonu aç, seni küçük pislik! Bağlantıyı kesiyorum ve atımı almak için ahıra doğru koşuyorum. Arazi dönümlerce büyüklüktedir ve South Cottage mülkün en uzak ucundadır ve kendi girişi ve çıkışı vardır. Ahırlara doğru dolambaçlı yoldan gitmem gerekiyor çünkü oraya atla gitmek yürüyerek gitmekten daha hızlı olacak.

Bindiğimde Theron'u tekrar aradım ve birkaç kez çaldıktan sonra tekrar sesli mesaja bağlandım.

"Eğer ona dokunursan seni öldürürüm." Bağlantıyı kestim ve ormanın içindeki en kısa rotayı izlerken Kentucky Lightning'in sırtına yakın durarak ışık hızıyla kulübesine doğru sürdüm.

Yakınlarda bir yerlerde köpeklerin sesini duyuyorum. Onun kokusunu almış olmalılar. Ama havlamalarının sesi uzaklaştıkça şaşırdım. Theron'un kulübesi görüş alanına girdiğinde hava karanlıktır. Hiçbir ışık açık değil.

Şömineden duman çıkmıyor. Arabası garaj yolunda ama ev boş. Bunu biliyorum. O burda değil.

Ve alarmım büyüyor. Çünkü bu, kardeşimin sırf benimle dalga geçmek için onu çalmasından daha yanlış. Korkuyu iliklerimde hissediyorum.

Rüzgârda köpeklerin sızlanmalarını duyuyorum. Kalçalarımı Kentucky Lightning'in vücuduna sardım ve onu havlamaların arttığı yöne doğru çevirdim. Ama olması gerekenden daha uzakta, beklemediğim bir yöne doğru. Ek binalara yaklaşıp Ivy'yi tuttuğum binanın yanından geçerken kanım dondu.

Çünkü ona yasakladığım bir yer var. Oraya gider miydi? Onu oraya mı götürecekti?

Girişin karanlık ağzına yaklaşırken düşünmeyi bıraktım çünkü korkunç bir çığlık ve midemin burkulduğunu duydum.

"Mercedes!" Rüzgar çağırımı uzaklaştırıyor. Orada beni duyabiliyor mu?

Başka bir çığlığın ardından boğuk bir hıçkırık geliyor ve ben karanlıkta taşlara çarparak körü körüne koşuyorum. Kapıya ulaştığımda tek düşünebildiğim anahtarın bende olmadığıydı ama bunun bir önemi yok çünkü kilit yok. Birisi onu kesmiş. İlerleyerek içeri giriyorum ve görüşümü karartan, beynimi kafatasımın içinde çingırdatan şeyin kulak delici çığlık mı yoksa beni karşılayan görüntü mü olduğunu bilmiyorum.

Çünkü orada, çıplak ve çok iyi hatırladığım kadarıyla deri kaplı sıraya bağlı olan Mercedes parmak uçlarında yükselmişti çünkü aksi takdirde tutamaklara ulaşamayacaktı. Artık onlara zar zor ulaşıyor. Kolları çok fazla gerilmiş, saçları pis yerleri süpürüyor. Ama en kötüsü. Kahretsın. En kötüsü, kışının ve uyluklarının yumuşak, kırılğan derisinin zonklayan, öfkeli bir kırmızılıkla yanması, derisinin yer yer kırılması, bir damla kızıl kanın bir dizinin kıvrımından akması ve sanki daha önce hiç kimseyi duymamış gibi hıçkırması. ağla.

Ve arkasında Theron duruyor. Gömleksiz ve ter içinde, elinde bir baston tutuyor. Ayaklarının dibine bir kırbaç atılır. Yüzündeki, gözlerindeki bakış, en zalim anlarında bile tanıdığım kardeşim değil. Bıçağı sırtıma dayadığında bile.

O adam insandı.

Bu tanımadığım biri.

Ama bastonu tekrar kaldırdığında sanmıyorum. Beni sağır eden kanın gürüldeyen akışını bastıramıyorum. Ya da belki onu suçladığımda bu benim çığlığımdır.

Çünkü onu öldüreceğim.

2

Mercedes

Fire sinir uçlarımı yakıyor ve arkamdan kudretli bir kükreme yayılırken vücudumda sekiyor. Doğrudan cehennemden gönderilmiş bir iblis gibi geliyor kulağa ama öyle olmadığını hiç şüphem yok. Tam olarak şeytan değil ama melek de değil. Judge olması gerekiyor.

Bir homurtu ve ardından bir kargaşa duyduğumda yüzümü deriden ayırmaya çalışıyorum ama çok zayıfım. Ona seslenmeye çalışıyorum, artık her şeyin düzeleceğine dair onaya ihtiyacım var ama dudaklarım çok kuru ve çığlık atmaktan sesim kalmadı.

İhtiyacım olan kanıt, dudaklarından mırıldanan bir lanetti ve birden bedenim teslim oldu. Sanki üzerimden bin kiloluk bir yük kalkmış gibi, her şeyin düzeleceğine inanmam gerekiyor. Sorun olmayacak çünkü o burada.

Adrenalin arttıkça, kafam sallandıkça ve karanlığa yenik düştükçe bu düşünce unutulmaya yüz tutuyor.

Bir şey bilincimin kenarlarını gıdıklıyor, tenimin altında bir sıcaklık çiçek açıyor. Sıcak hissediyorum. Ateşli. Sanki canlı canlı yanıyorum. Acı tenime sızıyor ve beni unutmayı umduğum gerçekliğe doğru sürüklüyor. Bu bir rüya değildi. Bu bir kabus değildi. Oradaydım ve artık çok sessiz. Gözlerimi açmaya korkuyorum. Hareket etmekten korkuyordum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve bir avuç içi yanağıma dayandığında

nefes almakta zorlanıyorum.

"Mercedes."

Dokunmadan sarsılıp sırt üstü düştüm ama bunu yaptığımda acı dolu bir çığlık attım. Acı. Aman Tanrım, acı. Göğsüm çöküyor ve daha ne olduğunu anlayamadan hıçkırıklara boğuluyorum. Derin, çirkin, korkunç hıçkırıklar.

"Lütfen," diye fısıldıyor yanımdaki boğuk ses. "Gözlerini aç. Bana bak."

O ses... işkencecimin ve kurtarıcımın sesi çok tuhaf bir etki yaratıyor. Beni yaralıyor ama yine de bana bir nebze olsun rahatlık sağlıyor. Çünkü kesin olarak biliyorum ki, beni geri aldı. Bir canavarı diğeriyle takas ettim ve bunun daha az kötü olduğuna inanmak zorundayım.

"Lütfen," diye yalvarıyor Judge. "Bana bak."

Birkaç titreyen kalp atışının ardından gözlerimi açmayı başardım. Onun için değil. Onun için bir daha asla. Ama bakışlarıyla karşılaştığımda yüzündeki acı nefesimi kesiyor.

"Sana yardım etmeme izin ver," dedi yumuşak bir sesle. Onun konuştuğunu duyduğumdan daha yumuşak. "Seni kendi tarafına döndürmem gerekiyor, böylece acımazsın. Ama bu sana dokunmam gerektiği anlamına geliyor. Bana izin verecek misin?"

Başka bir hıçkırık dalgası başlar ve buna engel olunamaz. Şu anda duygularımı kontrol edemiyorum. Kendi zihnimin kontrolüne sahip değilim.

"Lanet olsun İsa." Judge bana tekrar dokunmak için uzandı ve ben yine geri çekilerek onu derinden kestim. Bunu gözlerinde görebiliyorum. O kadar çaresiz görünüyor ki, hiçbir zaman çaresiz bir adam olmadı.

Ben de hiçbir zaman çaresiz bir kadın olmadım. Ama şu anda öyleyim. Tamir edilemeyecek kadar kırıldım, bundan bir gün kurtulabilir miyim bilmiyorum.

Lois öne doğru adım atarken nazik bir ses tonuyla, "Belki de denemeliyim," dedi. Judge bir an için bu fikirden o kadar kırılmış görünüyor ki, başını sallıyor. Ama gözlerim Lois'e kaydı ve sessiz bir ricayla parmaklarımı ona doğru uzattım.

Burada bana zarar vermeyen tek kişi o. Bu evdeki tek müttefikim. "Tamam," diye kabul ediyor Judge sert bir ses tonuyla. "Lütfen onu kendi tarafına çekin." Lois, koluma dokunmak için uzanırken dikkatli ve tedbirli bir şekilde yanıma oturuyor. "Bu tarafa dönmene yardım edeceğim," diyor nazikçe. "Omzuna dokunmamın bir sakıncası var mı?"

Çenemi hareket ettirerek ona başımı salladım ve o da elini omzumun altına koydu ve bacaklarımı vücuduma doğru kıvrırarak beni yavaşça yanıma doğru yuvarladı. Kıçım yanıyor. Kalçalarım da. Ama cildimi yapışkan bir şey kapladı ve yaraları iyileştirmiş olduklarını biliyorum.

"Uygun mu?" o soruyor.

Bir kez daha başımı salladım, sakinleştirici enerjisine minnettardım. "Yardımcı olacak bazı ilaçlarımız var" diyor bana. "Alacak mısınız?"

Gözlerim tekrar Judge'a döndü ve bedenim başka bir ıstırap dalgasıyla titreşirken vücudum titriyor.

"Tam burada olacağım." Dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, kaşları hayal kırıklığıyla çatılmıştı. "Hiçbir yere gitmiyorum güzelim. Kimse sana dokunmayacak. Bir daha kimse seni bu kadar incitemeyecek."

Dudaklarım aralanıyor ve boğuk bir ses çıkarıyorum, bir tepki vermeye zorlayana kadar kuru boğazımı çalıştırıyorum. "Söz vermeyin... tutamazsınız."

Yüzünden yıkım okunuyordu ama bunu umursamayacak kadar ileri gitmiştim. Lois'e baktığımda neye ihtiyacım olduğunu anlıyor gibi görünüyor. Gerçekten güvенеbileceğim birinden gelen bir söz. "Kalacağım," diye güvence veriyor bana. "Lütfen Mercedes, endişelenme. Sana göz kulak olacağım. Ama dinlenmen lazım. İyileşmen gerek."

Başımı salladım ve o da küçük bir bardak su ile birlikte Judge'tan hapları aldı. Onları alabilmem için başımı kaldırması gerekiyor ve bunu yaptığımda saniyeler içinde gözlerim ağırlaşıyor. Ben yoruldum ve Lois haklı. Şu an yapabileceğim tek şey dinlenmek.

Saatler birbirine karışıyor. Gözlerimi açtığımda Lois'in sözünü tuttuğunu gördüğümde, saniyeler süren netlik altında unutulmuş anları parçalanıyor gibi görünüyor. O ayrılmadı. Judge de yok.

Başucumda duran görüntüleri zihnimde dönüp duruyor, bedenimi ve zihnimi ele geçiren acımasız kabusların bir yerinde birbirine karışıyor. Çılgınlık sessizliği delip geçiyor ve o kadar şiddetli titriyorum ki gerçekten ölüyor muyum diye merak ediyorum. Beni teselli etmeye çalıştıklarında bu durumu daha da kötüleştiriyor.

"Ne yapabiliriz?" Yargıcın sesini duyuyorum. Ve sonra başka biri. Doktor sanırım. "Zaman." Sözleri silinip gidiyor, başka bir şeye dönüşüyor. Cehennem köpekleri karanlık ormanda beni kovalıyor, topuklarımı ısırıyor. Çılgınlıklarım her yerde yankılanıyor, ses göğsümde yankılanıp yere iniyor, sonra ayaklarımın altında gürlüyor. Omzumun üzerinden nefes nefese bir bakış atmaya cesaret ediyorum ama onların aslında av köpeği olmadığını fark ediyorum. Bunlar insan yüzlü canavarlardır. Bana zarar veren tüm erkekler. Lorenzo De La Rosa, babam. Santiago. Theron. Ve tabii ki Judge. Onlarla savaşmaya çalışıyorum. Büyük bir sopayla onları uzak tutmaya çalışıyorum ama her zaman olduğu gibi buna rakip olamıyorum. Birer birer üzerime saldırıp etimi parçalıyorlar, kırılğan, atan kalbimden başka

hiçbir şey kalmayana kadar beni canlı canlı yiyorlar. Etrafımda bir ses, "Canlı rüyalar," diye mırıldanıyor. "Yan etki." Gerisini duymak için çabalıyorum ama aniden sanki bir girdabın içinden geçmiş gibi babamın ofisine çekiliyorum. Ona bir omurgamın olduğunu göstermenin iyi bir fikir olacağına karar verdiğim bir zamana geri döndüm. Ölümcül haliyle hayattan daha büyük görünüyor. Öne doğru eğilirken masanın üzerinde beliriyor, patlamadan dolayı yüzünün yarısı dışarı çıkmış, kafatası ortaya çıkıyor. Kolları hareket ettiğinde tavana daha da yaklaşıyor ve siyah duman odanın etrafında kıvrılarak havayı boğuyor.

Aptal küçük kız. Sözleri içimde yankılanıyor ve beni iliklerime kadar ürpertiyor. Ve sonra, daha önce olduğu gibi, cezamı yeniden çekmek için beni şapele sürüklüyor.

Beni yere fırlattığında mermer yanağıma degecek kadar soğuktu. Ağlıyorum çünkü gerçek olması gerekiyor. Ama beni gerçekten dehşete düşüren, kemerini çıkarırken çıkardığı ses.

Deri cildimi kesiyor ve sarsılıyorum, ancak botu tarafından yere çarpıyorum. Ve sonra bunu tekrarlıyor. Tekrar ve tekrar. Şiddetin sonu yok ve uzuvlarım parçalanıp dikişleri yırtılsa bile gözyaşlarım beni kurtaramayacak. Lütfen, diye yalvarıyorum.

"Kötü kızlar cehenneme gider!" Zemin ateşli bir çukura açılırken kükrüyor ve ben düşüyorum, sonsuza kadar yanmak üzere cehennemin derinliklerine düşüyorum.

"Mercedes lütfen." Nazik parmaklar yüzüme dokunuyor ve kirpiklerim titreyerek beni zihnimin pençesinden geri çekiyor. "Uyanmak."

İstiyorum ama hala korkuyorum. Sonra onun kokusunu alıyorum. Sıcak baharatlar ve deri. Kendime bunun güvenli olmadığını söylüyorum. Kimseye güvenemiyorum. Ama ağırlığının yanımdaki yatağa doğru kaydığını hissettiğimde keşke yapabilseydim.

"Uyanmak." Parmakları çenemin üzerinde geziniyor, sanki ezberliyormuş gibi tenimi okşuyor. "Orada olduğunu biliyorum."

Gözlerim yavaş yavaş açılıyor ve parlak güneş ışığı beni rahatsız ediyor, kafamı karıştırıyor. Ne zamandır bu yataktayım? Hareket etmeye çalışıyorum ve Judge beni durdururken sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyor. O kadar yakınımda ki, yanımda, yüz yüze yatıyor. Koyu halkalar gözlerinin altındaki cildi renklendiriyor. Yüz hatlarında yorgunluk Judgedi ama orada da bir rahatlama vardı.

"Artık sorun yok," diye mırıldandı. "Burada seninleyim."

Keşke ona inanabilseydim. Gözümü kırptığımda daha çok gözyaşı akıyor ve ağlamaktan o kadar yoruldum ki. Ama Judge başparmaklarıyla onları siliyor, vücudu daha da yaklaşıyor. Onun sıcaklığı içime işliyor ve bundan hoşlanmak istemiyorum. Bununla teselli edilmek istemiyorum. Ama onu kendimden uzaklaştırmaya cesaret edemiyorum. Tek istediği onları öpmekmiş gibi parmaklarını dudaklarımin üzerinde gezdirdiğinde bile denememesi gerektiğini biliyor.

"Ne zamandır buradayım?" Vıraklıyorum.

Ciddi bir ses tonuyla "Günler" diye cevap verdi.

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum. Günlerce uyuduğumu hatırlamıyorum. Ya da içmek. Ya da tuvalete gidiyorum. Ama aşağıya baktığımda temizim ve yeni bir çift pijama giyiyorum. Elimde bir serum var, tüpü yatağın yanındaki standı gidiyor.

"Uyandım mı?" Soruyorum.

"Bazen." Sanki o anları hatırlamak istemiyormuşçasına gözlerinde karanlık parladı. "Ama sana ilaç tedavisi uyguluyoruz. Hatırlamıyor olabilirsin."

Gözlerim ona kaydı ve kendimi onun gerçekte kim olduğunu merak ederek onların içinde kaybolurken buldum. Dünyadan ne sakladığını merak ediyor. Theron'un sözleri hâlâ aklımda. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. "Neden buradasın?" Soruyorum.

"Çünkü." Acıyla yutkunuyor. "Seni... bırakamam."

Bu sözlerin ardındaki duyguyu anlamak istiyorum ama yapamıyorum. Yorgunluk beni yeniden ağırlaştırıyor, beni hızla aşağıya çekiyor. Judge bunu hissetti ve avucunu belime yerleştirmeden önce yaklaştı ve saçları yüzümden uzaklaştırdı.

"Sorun değil," diye fısıldıyor, sözleri kulağımda tatlı bir ninni gibi yankılanıyordu. "Artık uyuyabilirsin küçük canavar. Sana göz kulak olacağım. Artık benimle güvendesin."

Judge

Kapı kolaylıkla verir. Bu yüzden dışarıdan ılıklarını duydum. Tamamen kapanmamıştı, yoksa onu hiç duyamazdım. Ceza odasının amacı budur. Seni duyacak kimse yok. Seni kurtaracak kimse yok.

Ama kilidi kaldırdı. Sap yerde yatıyor. Artık kapatmak mümkün değil.

Beni karşılayan manzara hem geçmişten gelen bir şey, hem de hiçbir zaman gerçekleşmemesi gereken bir şey. Mercedes burada. Mercedes, büyükbabamın içindeki canavara teslim olduğu odada. Canavarın insanı ele geçirdiğı yer.

Kırbaçlama tezgahına bağlı. Vücudu çok fazla uzamıştı. Uzun uzuvlar yeterince uzun değil.

Theron'un darbesi üzerine ağız bir ılıkla açıldı ama ılık yakalandı.

Durduruldu. Beni duymalı ve burada

olduğumu bilmeli. Onun için geldiğimi. Ve kısa ama inkar edilemez bir an için gözlerinde umut gördüm. Rahatlama.

Sonra kafası düşüyor. Kardeşim uyluklarının arkasına bir darbe daha indirdiğinde vücudu sarsılıyor ve yemin ederim bakır kanın kokusunu alıyorum. Ama belki de buradaki duvarlara yapışan eski bir kokudur bu. Puroları gibi.

O zaman onu suçlarım. Yüce bir kükreme ve serbest bırakılan bir öfkeyle ona saldırıyorum.

Ama kafasını bana çevirdiğı halde hareketsiz kaldığı için konuyu işlemesi yavaştı. Koşmuyor. Kendini korumak için kollarını kaldırmaz. Yüzünde tuhaf bir gülümsemeyle sadece izliyor. Neye bir bakış? Memnuniyet? Yaptığı şeyden memnun musun? Yarı boyundaki bir kadını kırmak mı? Yoksa içimdeki canavarı serbest bıraktığını görmek memnuniyet mi?

Çünkü şu anda dedem benim.

Onu yere indiriyorum ve elindeki bastonu düşürüyorum. Kavga etmiyor. İlk başta değil. Garip, deli bir adamın gülüşüyle gülüyor.

Düştüğümüzde Theron'un kafası yerden sekiyor ve vücudu düşüşümü engelliyor.

"Ne yapıyorsun lan?" Onu kalçalarımın altına hapsediyorum ve yumruğumu çenesine o kadar şiddetli bir şekilde vuruyorum ki acaba onu kırmadım mı diye merak ediyorum. Ama yine o ses var. O kahkaha.

Dengesiz.

İnanılmaz.

İnsanlık dışı.

Gözlerini bana çevirdiğinde loş ışıkta gözbebeklerinin ne kadar büyümüş olduğunu görüyorum. Alnındaki ter parlaklığını, yanaklarındaki doğal olmayan kızarıklığı görün. Neredeyse hasta görünüyor.

Yine de bu bir efor olabilir. Mercedes'i kırbaçlamaktan deriyi kıracak noktaya kadar.

Bu yüzden kolumu geri çekiyorum ve bu sefer yumruğumu şakağına indiriyorum

ve ayağa kalkmadan önce kendine gelmesine fırsat vermiyorum, onu ayağa kaldırıyorum ve taş duvara fırlatıyorum.

Ciğerlerinden hava fişkırıyor ve nefesini tuttuğunda o kahkahayı yeniden duyuyorum, tiz bir ses. "İşte burada!" Yumruğum karnına çarptı ve o da homurdanarak iki büklüm oldu. "Hadi benimle dövüştüğünü görelim, seni piç kurusu. Yoksa büyüklük ve güç bakımından sana eşit olan biriyle dövüşmeye cesaretin yok mu?"

Başını kaldırdı, o sırtışı kaybolmuştu, mavi gözleri neredeyse siyahtı. "Ah, hayır kardeşim. Cüret ederim." Çığlık atarak bana saldırıyor ve sırtındaki duvardan kapıldığı tahta küreği beynimi şingirdatacak bir güçle başımın yanına indirirken çok geç görüyorum.

Geriye doğru sendeledim ve o tekrar üzerime geldi. Görüşüm çift ama onu yere düşürmek için eğiliyorum. "Seni öldüreceğim," dedim ona, bileğini kırıp küreği elinden fırlatarak.

Ben yüzüne tekrar tekrar yağmur yağarken, "Hiç şüphem yok," dedi. Kan yanaklarıma, gözlerime sıçırıyor. Görüşümü bulanıklaştırıyor ve bakırımsı keskin tadını dudaklarımda hissediyorum. Theron'un yüzü yavaş yavaş tanınmaz hale geliyor ama sonra bir inilti duyuyorum. Mercedes.

Durup ona dönüyorum. Gevşek bedeni hâlâ bankın üzerine sarkmış durumda. Ama uyanıyor. Ve beni bu halde göremez.

"Mercedes!" Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Parmak eklemlerim acıyor, dizlerim acıyor ve oda dönüyor, bu yüzden kendimi dengelemek için yakındaki bir masanın köşesine tutunmak zorunda kalıyorum. Kanlı bir yığının içinde hareketsiz yatan kardeşime bakıyorum. Bildiğim kadarıyla ölmüş olabilir ama ona takılıp düştüğümde inliyor, kafama aldığı darbeden dolayı henüz stabil değil. O ölmedi. Henüz değil. İyi. İş daha sonra düzgün bir şekilde yapacağım. İlk önce Mercedes'le ilgilenmem gerekiyor. Ona ulaşmam lazım.

Ama ona ulaştığımda, o gitti. Her zaman olduğu gibi. "Judge. Judge, uyan."

Beni sarsan eli tuttum ve oturduğum yerden fırladım.

Lois nefesini tuttu, gözleri kocamandı. Gözlerimi kırıpıştırıp yüzüne bakıyorum. Sonra onu nasıl tuttuğuma üzülüyorum.

Onu serbest bıraktığımda, "Bir kabus görüyordun," dedi. Utançla uzaklaşıyorum.

"Üzgünüm. Seni incittiysem özür dilerim." Kahretsin. Theron'u yendiğimde içimdeki canavara teslim oldum. Artık uyuyamayacak mı? Tadına vardığı için artık daha fazlasına mı aç?

"Tamam. Sen bana zarar vermedin."

Bana güven verici bir gülümseme sunmaya çalıştı ama başarısız oldu ve endişeli bakışlarını Mercedes'e çevirdi.

"Başladı mı?" o soruyor. Ne olduğunu söylemesine gerek yok. Kabuslar. Bunlar her gece meydana gelen olaylardır. Bugün başlayıp başlamadıklarını soruyor.

"Henüz değil."

Masanın üzerindeki neredeyse hiç dokunulmamış tepsiye bakıyor. Birkaç saat önce akşam yemeğimi getirdi.

Aç olmasam da kendimi biraz yemek yemeye zorladım.

"Dolu bir yemek yemeli ve biraz dinlenmelisin. Bu şekilde devam edemezsin. Geceyi onunla geçirebilirim." "Ben iyiyim."

Beni izliyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Mercedes'in yanında olmak benim için güvenli mi? Ya Lois'e yaptığım gibi onu da yakalarsam? O geceyi, tıpkı Mercedes'in yaşadığı gibi, gözlerimi her kapattığımda yeniden yaşıyordum ve o yorgunluktan dolayı kendimde değildim.

Tanımadığım bir sesle, "Ona zarar vermeyeceğim," dedim Lois'e.

"Yapmayacağınızı biliyorum," diyor çok uzun bir süre sonra.

İsa. Tanrı. Ondan uzak dursam daha mı iyi olur?

O sırada Mercedes inliyor. Adımı söylüyor. Buraya geldiğinden beri ilk kez beni aradı.

Lois ve ben ona bakıyoruz ve ses karşısında göğsümde bir şeyler çiçek açıyor.

Çünkü yüzünü genellikle yanında yattığım yastığa çeviriyor. Beni mi arıyor?

Lois bir eli kolumda, "Ona zarar vermeyeceksin," diye beni rahatlatıyor. "Ona git. Onun sana ihtiyacı var." Mercedes onun yanındayken biraz daha iyi uyuyor.

Bu bilgi beni biraz rahatlattı. Zihnindeki savaş başladığında onu kendime çekiyorum, göğsüme yashıyorum. İlk başta kavga ediyor, önceki geceden kalma ancak kabuk tutmaya zamanı olan çizikleri açıyor. Onu kısıtlamıyorum ama ona tutunuyorum. Sonra yerleşir ve uyur. Bazen ağlıyor. Sadece sessiz, umutsuz hıçkırıklar. Bu bölümler çok uzun sürmüyor çok şükür. Eğer öyle olsaydı, onlara dayanabileceğimi sanmıyorum. Bütün bunlara rağmen onu sadece tutuyorum. Elimi saçlarımın arasından geçirip yüzümü ovalıyorum. Lois haklı. Uyumaya ihtiyacım var. Yarın gündüz. Şu anda önceliğim Mercedes.

"Git biraz dinlen, Lois."

Başını sallıyor. O da yorgun. "Bana ihtiyacı olursa gelip beni alırsın." Lois birkaç kapı aşağıdaki misafir odasına taşındı. Arazideki bir kır evinde yaşıyor ancak olaydan sonra her saat ulaşılabilir olmak için kendisini ana eve taşıdı.

"Judge," yine Mercedes'in boğuk sesi geliyor. Lois ortadan kayboluyor ve ben onun yanına gidiyorum. "Buradayım."

Söylediğimi kastetmiştim. Ona göz kulak olacağım. Her zaman. Nefesini veriyor ve beni duyunca uykuya dalıyor.

Bir hafta daha böyle geçti. Doktor bu sabah serumu çıkardı ve biz de uyumasına yardımcı olmak ve iyileşmesi için ihtiyaç duyduğu dinlenmeyi sağlamak için reçete ettiği sakinleştiricileri yavaş yavaş azaltıyoruz.

Kardeşimin verdiği hasar fiziksel olmaktan çok zihinseldi. Bunun iyi ya da kötü bir şey olduğundan emin değilim.

Lois ve ben, yiyeceği kadar az yemesi için onu uyandırdık. Çoğunlukla birkaç

kaşık çorba. Gündüzleri geceleri olduğundan daha huzurlu uyuyor. Perdeleri açık bırakıyoruz, ışığın içeri girmesine izin veriyoruz. Bu onu sakinleştiriyor gibi görünüyor. Ona güven ver.

Ancak geceleri durum farklıdır. Karanlık onun içine yerleşmiş gibi. Görünmez canavarlarla savaşmak için saldırdığı küçük saatlerde gördüğü rüyalarda onu neyin tuzağa düşürdüğünü merak ediyorum.

Gündüzleri yatağın yanındaki sandalyeye oturup onu izliyorum. Biraz çalışıyorum ama onun dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum. Ne kadar hafif olursa olsun her seste tüm dikkatimi çekiyor.

Artık karanlık çökerken döngünün yeniden başlamasını bekliyorum. Huzursuz hale gelmesini, alnının pürüzsüz derisini çizen çizgileri, şeytanlarıyla savaşmak için ellerini sıkmasını ve açmasını izlemek.

Şeytanlar. Birkaç tane var. İlki babası. Onu bana verdiği için Santiago'nun da öyle olup olmadığını merak ediyorum. Onu evinden kov. Hayatından çıktı.

Ve o benim himayeme girdiğinde ona eziyet eden üçüncü iblis oldum. Benim arzum onun mahvolmasına neden oldu. Ona olan bencil isteğim.

Ve şimdi dördüncüsü var. Erkek kardeşim.

Onu evimde ne kadar güvende tuttum? Hiç de bile. İlk Miriam. Peki Mercedes'e yalancı deyip onu cezalandırmaktan başka ne yaptım? Sonra kardeşim. Ve bunların hepsi boyunca ben. En başından beri, geldiği ilk gecedan beri. Benden ne kadar güvendedeydi?

Yüzümü yıkamak için banyoya gidiyorum. Enkaz gibi görünüyorum. Yanaklarım çukurlaştı. Göz çevremdeki deri gölgelendi. Çenemdeki morluk neredeyse bitti, elmacık kemiğimdeki dikiş gerektiren kesi iz bırakacak.

Umurumda değil. Mercedes öfkesinin darbesini aldı ama neyse ki yaraları beklediğim kadar kötü değildi. Daha kötüsünü yapabilirdi. Kendini tuttu.

Hayatını kurtarabilecek tek şey bu.

Ancak bu doğru değil. Tek şey bu değil. Büyükbabamın ona para vermesinin bir nedeni var. Theron'un Montgomery soyundan olmadığı gerçeği ortaya çıksaydı, bu yaşlı adamı utandırır. Aile ismini lekeledi. Theron bunun büyükbabam için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve bu gerçeği ona karşı kullandı. Çünkü bir Egemen Evlat olduğundan IVI'nın yasaları tarafından korunmaktadır.

Theron'u öldürmek büyükbabam için ölüm cezası anlamına gelirdi. Benim için bir anlamı olacak.

Ama bu yaptığını mazur göstermez. O ödeyecek.

Mercedes bir ses çıkardı ve ben de aceleyle yatak odasına döndüm. Külotuma kadar soyundum ve Lois'in

yatağın ayakucunda bıraktığı katlanmış pijama pantolonunu giydim, sonra battaniyeyi kaldırıp onun yanına tırmandım.

"HAYIR!" o başlar. Her zaman aynı.

“Şşş. Güvendesin Mercedes. Benim. Bu Judge.”

Bana bakmak için gözlerini zorlukla açıyor ama sonra tekrar kapatıyor.

Yanına yerleştim ve yatak çöktü. Vücudu benimkine doğru kıvrılıyor. İkimizi de battaniyeyle örtüp kolumu ona doladım.

Bir anlığına göğsüme doğru bastırıyor. Ben kıpırdamadığımda tırnakları batıyor.

Gerçi Lois göğsümü görünce o kadar fazla zarar vermesin diye tırnaklarımı kesti.

Kulağına doğru "Beni siyaha ve maviye çevirebilirsin küçük canavar ama seni bırakmayacağım" diye fısıldadım ve şakağını öptüm. "Şimdi uyu. Güvendesin."

Bir şeyler mırıldanıyor ve yerine oturuyor. Dışarıda bir baykuş ötüyor. Ona tutunuyorum. Göz kapaklarım ağırlaşıyor ama onları açık tutmak için çabalıyorum çünkü uyursam kendi kabusumu göreceğim.

Anlayamadığım bir şeyi anlamak için o geceyi tekrar tekrar yaşayacağım.

Işık odaya akıyor. Bir kapının tıklatılması ve kahve kokusuyla uyanıyorum.

Gözlerimi açtığımda Lois'in az önce bıraktığı dumanı tüten kupayı görüyorum.

Uyudum. Saate bakılırsa saatin sabah dokuzu biraz geçtiğini söyleyen tam bir gece.

Mercedes bana doğru kıvrılmış, siyah saçları göğsüme doğru yayılmış, çenesi omzuma dayalı. Bir el kalbimin üzerinde düz bir şekilde duruyor. Bunu gördüğümde bir an nefesimi tuttum. Her sabah aynı. Benim buna tepkim de öyle. Kolum boynunun altındaydı ve o kadar sıcak ve yumuşaktı ki sanki öyleymiş gibi bana sarılıydı, hareket etmek istemiyorum.

Ama o uyanmadan önce yataktan kalkıp giyinmem gerekiyor. Beni yarı çıplak yanında bulunca ürkmesini istemiyorum. Olaydan önce aramızda yaşananların hatırası hâlâ beynime çok net bir şekilde kazınmış durumda ve olup bitenler göz önüne alındığında bile, o diğer imkansız duruma geri dönmememize dikkat etmem gerekiyor.

Kolumu onun altından çekip yataktan çıkıyorum. Yüzümü yıkarım, sonra dişlerimi fırçalarım. Benim de tıraş olmam gerekiyor ama o şeyler hâlâ banyomda. Yatak odasına döndüğümde Mercedes'in uyanık olduğunu ve doğrulmaya çalıştığını görünce şaşırdım.

Bir an ikimizde donup kalıyoruz, birbirimize bakıyoruz. Bakışları üzerimde geziniyor, çıplak bedenimi ve pijama pantolonumu inceliyor. Çıplak ayaklarım. Tekrar gözlerimle buluştuğunda kendini çelikleştirmişti ve ben onu okuyamıyordum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, uzun süredir konuşmadığı için sesi kısıktı.

"Sana yardım edeyim."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Siz yapıyorsunuz." Yanına gidiyorum, yastıkları ayarlıyorum. Ona dokunmamaya ve ürküp dişlerinin arasından tıslayarak oturduğunda dişlerimi gıcırdatmamaya dikkat ediyorum. Koluna, elinin arkasındaki serumun bağlı olduğu bandaja bakıyor. İğnenin girdiği yerde küçük bir morluk var.

"Haplarım nerede?" Boş komodine bakarak soruyor.

"Kahvaltıdan sonra" diyorum ona. Aspirin, sadece düşük dozda bir aspirin.

"Onlara ihtiyacım var."

"Kahvaltıdan sonra Mercedes." Dünden kalan kıyafetlerimin katlandığı sandalyeye doğru yürüyorum. Kazakımı giyiyorum.

"Haplara ihtiyacım var. Acıtıyor."

"Onları kahvaltıdan sonra alırsın. Doktor seni bırakma zamanının geldiğini söyledi." Alnı kırışıyor. "Sadece bir hafta önce."

Başımı sallıyorum. "İki hafta ve bir gün oldu." "İki hafta?"

Başımınla onayladım.

Bundan dolayı üzgün görünüyor. Üzgün ve kafası karışmış. "Theron gitti. Seni bir daha incitmeyecek."

Adı anıldığında gözleri doluyor ve çarşafı sıkıp altına doğru kayıyor. Ne kadarını hatırlıyor? Ona ne kadar çok şey yaptığını. Ona yaptıklarından.

"Lois nerede?" diye sordu ve ben rahatladım. "Gidip onu almamı ister misin?"

Başını salladı ve sanki bakışlarımı tam olarak tutamamış gibi gözlerini benden kaçırdı.

Başımı eğip odadan dışarı çıktığımda Lois'in merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm. "O seni istiyor." Lois yüzümü görünce duruyor ama hiçbir şey söylemiyor. Lois içeri girerken kapının yanında bekliyorum.

"Tatlım," Lois yatağın kenarına oturuyor ve Mercedes'in saçını yüzünden çekiyor. Belli ki Mercedes onun

sayesinde rahatlamış durumda ve ben onun hayatında sahip olduğu sevgiyi merak ediyorum. Bildiğim kadarıyla babasından hiçbir şey yok. Annesi şefkatli miydi? Antonia'nın nazik ve tatlı bir kadın olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda Mercedes'in ona karşı oldukça mesafeli davrandığını da biliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Omuz silkiyor. Alçak bir sesle, "Tuvaleti kullanmam gerekiyor," dedi.

Lois başını salladı ve bana baktı. Onu taşımak için aceleyle odaya dönüyorum ama Mercedes'in gözleri panikle açılıyor ve duruyorum.

"Sorun değil" diyor Lois. "Seni taşıyamam. Yargıcın bunu yapması gerekiyor, tamam mı?" "O zaman yürüyebilirim."

"Yapamazsın. Tek başına değil," dedim ve daha yavaş da olsa yatağa doğru ilerledim.

Örtüleri itiyor ve sanki yapabildiğini göstermek istercesine bacaklarını kenardan aşağı sallamaya çalışıyor ama yapamadığı çok açık.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum ve o reddetmesine izin vermeden onu kaldırıyorum. Bana sarılmaktan başka seçeneği yok ve banyoya girdiğimizde Lois'in ona yardım etmesine ve dışarı çıkmasına izin verdim. Birkaç dakika sonra kapı açılıyor ve Mercedes'i tekrar yatağa taşıyorum. Yüzünü başka tarafa

çeviriyor. "Kahvaltınızı getireceğim. Bana sadece birkaç dakika ver." Lois diyor. Mercedes güvensiz bakışlarını bana çevirdi, sonra da Lois'e başını salladı. Lois gittikten sonra Mercedes önce attığım pijamalarımı, sonra da bana bakıyor. "Bana dokundun mu?"

Sesindeki soğuk ton beni şaşırttı. Sorunun kendisi. Gerçekten şaşırmıştım.

"HAYIR. Tabii ki değil. Mercedes, ben asla..."

"Neyse ki Montgomery kardeşlerden biri ahlaki pusulasını bulduğu için şanslıyım." Bunu yutuyorum. Bunu ve daha fazlasını hak ediyorum.

"Öyle mi yaptı?" Dişlerini gıcırdatıyor, gözleri ıslak, kendini bakışlarımı tutmaya zorluyor. "Öyle mi yaptı? Ben... her şeyi hatırlayamıyorum."

"HAYIR." Doktor ona cinsel saldırıda bulunmadığını doğruladı.

Başını sallıyor, dizlerini yukarı çekiyor ve aşağıya bakıyor. Titreyen nefes verişindeki rahatlamayı duyuyorum. Gözlerini siliyor.

Lois o zamanlar geri döndü. Elinde o kadar çok yiyeceklerle dolu bir tepsi tutuyor ki onu nasıl taşıdığını gerçekten bilmiyorum. Açıkça Mercedes'in favorileri arasında yer alıyor.

"Buradayız. Her şeyden biraz getirdim, o yüzden sen istediğini seç." "Haplarım mı?" Mercedes tepsiye bakarak soruyor.

"Sen bir şeyler yedikten sonra onları sana getireceğim."

Lois ona ballı bir fincan çay uzattı. Mercedes onu alıp yudumluyor.

"Duştan sonra geri döneceğim," diyorum ve Mercedes kalmamı istemeyince kapıya doğru yürüyorum. Adımı söylediğinde neredeyse koridordaydım.

Duruyorum, dönüyorum ve bekliyorum.

"O nerede?" uzun bir dakikanın ardından nihayet soruyor. "Gitmiş."

Nerede olduğundan emin olmadığımı söylemiyorum çünkü Mercedes'in iyi olduğundan emin olduktan sonra o berbat odaya geri döndüğümde Theron gitmişti. Geriye kalan tek şey kafasının olduğu yerdeki kanlı noktaydı. Arabası da gitmişti. Kıyafet ya da para konusunda ne aldığını söyleyemem çünkü ona verdiğimden beri Güney Kulübesi'ne girmemiştim ve arabayı nasıl kullandığı ya da kullanıp kullanmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama gitmedi. Onu bulması için tuttuğum dedektif Ezra Moore görüldü ya da haber alındı ve hiçbir şey bulunamadı. "Onu bir daha asla görmene gerek yok, Mercedes."

Başını salladı ve dikkatini elindeki dumanı tüten bardağa çevirdi.

4 Judge

Günümün çoğunu güvendiğim bir adam olan ve şu anda Theron'un mali durumunu daha derinlemesine araştıran Ezra Moore ile geçiriyorum. Ezra yıllar boyunca benimle birçok kez çalıştı. IVI dışında ilgilenmem gereken her türlü kişisel işi o hallediyor. Theron'un hesaplarını dondurdum ama Güney Kır Evi'ne taşındığında ona yüklü miktarda harçlık ödediğimi ve Mercedes'ten uzak

duracağına yemin ettiğimi düşünürsek, elinde ne kadar az para kaldığını görünce şaşırdım.

İlk başta koşarken elinden geleni yaptığını düşünmüştüm ama durum pek de öyle görünmüyor. Ve şimdi, büyükbabamın ona ödeme yaptığı sırada tuttuğu hesapları daha derinlemesine incelediğimizde, tam olarak neler olup bittiğini merak ediyorum.

Çünkü çok para gitti. Ve Mercedes'e zarar verdiği geceki görünüşü de doğru değildi. Kardeşimin hayatında düşündüğümünden daha karmaşık ve karanlık bir şeyler olduğundan şüphelenmeye başlıyorum.

Annem elbette hiçbir şey bilmediğini iddia ediyor. Yaptığı şeyi yapmış olamayacağını ve kontrolden çıkan şeyin

cinsel oyun olduğunu iddia ediyor. Daha sonra Mercedes'i suçlu olmakla suçladı, Theron'u beni kışkırtmak için kullandı ve Theron'un sadece ne istediği konusunda kafasının karıştığını iddia etti. Onu neredeyse orada öldürüyordum. Onu sorguladığımda Paolo yanımdaydı. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

O günden bu yana geçen haftalarda kulübesinde kendi başına kalacak kadar akıllıydı ve ben de onun geliş gidişlerini izleyeceğim çünkü bir şeyden eminim. Theron'un yerini tutacak. Ve paraya ihtiyacı olup iletişime geçmesi an meselesi. Öğleden sonra geç saatlerde King George III çiçekçisinin bulunduğu Royal Street'e doğru yola çıkıyorum. Kral George III. Daha ne kadar iddialı olabilir bilmiyorum. George Beaumont ya da Mercedes'in dediği gibi Georgie, ailesinin üçüncü George'u ama dükkanının ismiyle oynanması beni rahatsız ediyor. Yine de bunu tekrarlıyorum. Bunu Mercedes için yapıyorum. Bunu ona vermem gerekiyor.

Kral George III'ü gözden kaçırmak zor. Dışı şeker pembesi, kapısı açık, bine yakın rengarenk gül bu moda dükkanının girişinde gölgelik görevi görüyor ve daha içeriye girmeden önce etrafa yayılan renk ve tatlı koku karşısında şaşkına dönüyorum. yerin.

İçeriden bir adam gülüyor ve bu sinirlerimi bozuyor. Onun Georgie olduğuna eminim.

İki müşteri dışarı çıktığında kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum; orta yaşlı bir kadın ve sanırım kızı. Ellerinde bir buket tutuyorlar ve duyduğuma göre, genç kadının düğününde çiçekleri o veriyormuş.

Onlar gittikten sonra, büyük olmayan ama o kadar dolu olan dükkana giriyorum ki, başka herhangi bir yerde bu çok fazla olurdu. Georgie'nin bunu ortaya koyma şekli, itiraf etmeliyim ki, biraz fazla da olsa iyi yapılmış. Çeşitli tonlarda baş aşağı asılı kuruyan çiçeklerle etrafımda ve üzerimde bir renk kusumu gibi. Dükkanın önüne geldiğimde Georgie'yi tezgahın arkasında durup beni incelerken buldum.

Az önce ayrılan iki kadına gösterdiği sıcaklıkla, "Kral III. George'a hoş geldiniz" diyor.

Ben de onu inceleyerek, "Teşekkür ederim," diyorum. Fotoğraflarında olduğundan farklı görünüyor. Sanırım Mercedes'le olan mesajlaşmalarına dayanarak bir kişilik uydurmuştum ama o burada daha ciddi. Ya da belki ben dükkanda olduğum ve bir şeyler hissettiği için artık daha ciddidir.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Birkaç çiçek istiyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet, doğru yerdesiniz" diyor ve saatine bakıyor. "Ama bu öğleden sonra erkenden kapatıyorum, bu yüzden bana bu durumu bildirirseniz ya da aklınızda özel bir şey varsa size yardımcı olabilirim."

Bunu düşünmemiştim.

"Bütçe olabilir mi?" hemen cevap vermeyince soruyor. Gözleri ısmarlama takım elbisemin üzerinde geziniyor. O sırada tezgahtaki çerçeveli fotoğrafa bakıyorum. Üstte 'beni gördün mü?' diye soran el yazısıyla yazılmış bir not var. Mercedes'in gülümseyen yüzünü gösteren bir ok var.

Daha yakından bakıyorum. Görmediğim bir gülümseme. Onun gülümsediğini pek gördüğümünden değil. Belki diğer hayatında bundan daha fazlasını yapar. Bu düşüncenin fiziksel bir şey olduğunu hissediyorum.

Göğsümde bir daralma. Georgie ile arkadaşı Solana'nın arasında duruyor. Elbiselerine bakılırsa bir tür partide olmalı ve Mercedes, her ne kadar muhteşem görünse de kesinlikle biraz sarhoştur. Üçü kollarını birbirine dolamış durumda ve Georgie, Mercedes'in yanağını öperken Solana iki büklüm gülüyor; o da bir şeye fazlasıyla gülüyor.

Ciddi bir tavırla, "Bu haftaki alışverişlerden elde edilen tüm gelir onu bulmaya gidecek" dedi. Çerçeveli fotoğrafı alıp üzerindeki bir şeyin tozunu alıyor, sonra bırakıyor ve bana bakıyor. "Ortadaki arkadaşımız kayıp. İki aydır onu ne gördüm ne de haber aldım."

"Görünmek ya da kendisinden haber alınmak istememesi mümkün mü?"

"Hayır değil." Devam ederken fotoğrafına bakar. "Sanırım birisi güzel, tatlı kızımıza zarar verdi." Sözleri kafamda tekrarlanıyor. Birisi güzel, tatlı kızımıza zarar verdi.

"Tek açıklaması bu" diye devam ediyor. "Ve ne zaman bir ilan vermeye çalışsak ya da bir kayıp ihbarında bulunmaya çalışsak, puf, ortadan kayboluyor. Lanet bir voodoo gibi."

Boğazımı temizliyorum.

"Güçlü biri onun bulunmasını istemiyor. Bu benim düşündüğüm şey. Ama bu hafta sonu mum ışığı nöbeti düzenliyoruz. Ve her haber kanalı bunu canlı yayınlayacak. O zaman haydi bakalım piçler bizi durdurmaya çalışsınlar."

"Mum ışığı nöbeti mi?"

"Gelmelisin." Tekrar bana bakıyor. "Gerçi senin tipin olduğundan emin değilim."

"Bu ne tür?"

"Boş ver. Bana olayı söyle ve sana muhteşem bir buket yapayım. "Ne tür çiçeklerden hoşlanıyor?"

"DSÖ?"

"Mercedes."

Duraklıyor ve hatamın farkına varıyorum. Bakışları bana keskinleşiyor. Onun adını söyleyip söylemediğini

düşünmeye çalışıyor.

"Güller. Kırmızı hariç her renkte." "Hm. O zaman onları alacağım." "Onlara?"

"Kırmızı dışında her renkte gülleriniz var." "Bu çok fazla gül."

Siyah American Express'i cüzdanımdan çıkardım. "İyi."

Bana şüpheyle bakıyor ama kayıt defterine bir numara yazıyor. Eminim güllerini işaretliyordur ama umurumda değil. Amex'i kaydırıp adımı imzalıyorum ve cüzdanımdan farklı bir kart çıkarıyorum.

"Onları yarın gece bu adrese bizzat teslim edeceksiniz. Sen ve arkadaşın Solana Lavigne."

Karttaki adımı ve pozisyonumu okuduktan sonra bakışlarımla buluştu. Bu sefer işi daha zor. İçinde dostane hiçbir şey kalmadı.

"Yarın görüşürüz Georgie." Ayrılmak üzere dönüyorum, yeni aldığım güllerden hazır bir buketi alıyorum ve o başka bir kelime söylemeden ve ne yaptığımı anlamadan dükkandan çıkıyorum.

Eve döndüğümde Lois bana yemeğin neredeyse hazır olduğunu söyledi.

Mercedes'in bu gece benimle aşağıda yemek yemesini istiyorum. Normal ritmimize dönmemiz gerekiyor. Onu yatak odasına kilitleyemem ve o da beni görmezden gelmeye devam edemez.

Uyuyor olabilir diye hafifçe kapıyı çalıyorum ama cevap vermeyince kapıyı açıyorum. Onu görmediğimde, olanların tekrarlanmasından korkarak kalbim hemen mideme düşüyor. Ama sonra Mercedes banyodan çıkıyor ve beni görünce öylece duruyor.

Bol, bileğe kadar uzanan bir elbise giymiş, yatağın ayakucunda duran kazağı alıp giyiyor. "Kapıyı çalar mısın?"

"Yaptım. Beni duymadın."

"O halde ben gelene kadar bekle."

Boğazımı temizliyorum ve kırıbacın bileğine çarpmış olması gereken kırmızı yarayı görüyorum. Ben konuşmaya fırsat bulamadan bakışları çiçeklere yöneliyor ve kağıt ambalajı tanımış olmalı çünkü odanın karşı tarafına geçiyor, onları elimden alıyor, nereden olduklarını doğruluyor ve onlara koruyucu bir şekilde sarılıyor.

"Ne yaptın?" Çılgılık atıyor. "Ne yaptın sen?"

Ellerimi uzatıyorum, avuçlarım yukarıda. "Arkadaşlarını eve davet ettim." "Sen ne?" Açıkçası beklediği gibi değildi.

"Arkadaşlarını davet ettim." "Burada?"

"Burada."

"Neden?"

"Onları görmek istemiyor musun?"

Beni şüpheyle izliyor. "Oyununuz nedir?" "Oyun yok Mercedes."

"Peki ne istiyorsun?"

Ayak parmaklarındaki yontulmuş pembe cilaya bakıyorum. Her zamanki kan kırmızısı tonu değil. Georgie'nin sözlerini hatırlıyorum. Kırmızı hariç her renk. Bakışlarımı yavaşça ona çevirdim.

"Seni gülerken görmek istiyorum. Güldüğünü duyarım belki," diyorum. Bu muhtemelen ona söylediğim en dürüst şeylerden biri. Herkese.

Bir anlık sessizlik oldu ve bunun nereye varacağından emin değilim. Eğer gözyaşlarına boğulacaksa. Eğer kendini kollarıma atacaksa. Ama bunların hiçbirini yapmıyor.

"Her şey sizin ne istediğinizle ilgili, değil mi Judge? Beni sikmek istedin. Beni siktin. Ama sonra beni istemediğine karar verdin ve beni kilit altına aldın. Gerçekten. Ben senden kaçmaya çalıştığımda kardeşin de istediğini almaya karar verdi. Belki de tüm Montgomery adamları ve onların istekleridir. Hayır. Bu doğru değil. Bunların hepsi erkekler ve onların istekleri. Onların kaprisleri. Ve kadınlar sadece piyondur. En azından Cemiyet içinde."

Çiçeklerini benden koruyarak bana doğru bir adım attı.

"Gülümsediğimi görmek ister misin? Gülüşümü duy. Bir zamanlar sana bunu verirdim. Bunu biliyor muydun? Sana her şeyi verirdim. Ama o zaman geçti. Beni istemedin ve artık fikrini değiştiremezsin. Artık dilediğiniz her şeyi isteyebilirsiniz. Senin için asla gülümsemeyeceğim. Ve eğer beni güldüğümü duyarsan, yüzünü gördüğüm anda o kahkaha ölecek. Çünkü ne istediğimi biliyor musun Judge? Senden özgür olmak istiyorum. Hepinizin!"

5

Mercedes

Kızıl kırmızı rujumu titreyen elimle sürüyorum, aynada bana bakan kadınla garip bir şekilde anlaşılamadığımı hissediyorum. Onu hala makyajın altından tanıyorum ama kendini başka bir hayattan biri gibi hissediyor.

Her gün kolayca içine düştüğüm, dünyaya adım atmadan önce zırhımı giydiğim rutin, artık kendimi kendi

tenimde bir yabancı gibi hissetmeme neden oluyor. Judge bu sabah makyaj çantamı bana geri vermesi için

Lois'i gönderdiğinde bunun onun iyiliğinden kaynaklanmadığını biliyordum. Arkadaşlarımı görmeme izin vermesi de onun anlaşması değil. Buna bir an bile inanmam aptallık olur.

Gerçek şu ki, ben onun rehinesiyim ve bu da hayatımdaki her şey gibi bir müzakere. Georgie ve Solana'nın benim yokluğumla ilgili çok fazla gürültü yaptığına hiç şüphem yok ve Cemiyet bundan hoşlanmayacak. Judge kesinlikle kendisinin de bunu yapmadığının bilinmesine izin verdi. Bugünün, arkadaşlarımla vakit geçirmeme izin vermeyle alakası yok. Onları susturmak için yaşam kanıtı göstermekle ilgili.

Üzerimde derin bir keder dalgası dolaşıyor ve rujum lavaboya çarparak beyaz porselenin üzerinde kırmızı bir leke bırakıyor. Lanet olsun, ağlamaktan o kadar sıkıldım ki. Ellerimi yüzümün önünde salladım ve son yirmi dakikadır uyguladığım makyajı bozmadan gözyaşlarımı geri ittim. Bunu yapamam. Bugün değil.

Tam kendimi toparlamayı başardığımı düşünürken koridorun aşağısında bir yerden bir kapı çarpılıyor ve bu beni sarsıyor. Kalbim çılgın bir hızla göğüs kafesime çarparken göğsüm daralıyor, boğazım sıkışıyor. Bir hormon kokteyli vücuduma hücum ediyor ve bayılmamak için lavaboya tutunmak zorunda kalıyorum.

Gözlerimi kapatıp sakinleştirici nefesler alırken bu sadece lanet bir kapı, diyorum kendi kendime. Ama yine de kendime gelmem birkaç dakikamı alıyor. Ve bu kadar zayıflamış olmaktan nefret ediyorum. Tanıdığım Mercedes De La Rosa hiçbir zaman korku göstermedi. Odaya birisi girdiğinde en ufak bir beklenmedik ses karşısında irkilmedi ya da zıplamadı. Hiçbir sebep yokken ağlamazdı ve kesinlikle bir adamın gururunu incitmesine izin vermezdi.

Bana ne olduğunu bilmiyorum ama her ne olursa olsun hoşuma gitmediğini biliyorum. Daha da kötüsü, herkes bana narin küçük bir oyuncak bebekmişim gibi bakıyor, kırılmadığımdan emin olmak için beni çocuk eldivenleriyle tutuyor. Bugün farklı olmak zorunda kalacak. Solana ve Georgie'nin iyiliği için bundan emin olmam gerekecek. Tanıdıkları ve sevdikleri Mercedes'i görmeleri gerekiyor. Kendi güvenlikleri için, benim iyi olduğuma dair güvencelerime güvenerek buradan ayrılmaları gerekiyor. Yargıcın bana bunu hatırlatmasına ihtiyacım yok. Ürpertici bir nefesle yere düşen ruj tüpünü alıp kapağını kapattım, çantama geri koydum ve fermuarını çektim. Sonra parmaklarım bornozumun düğümüne doğru tereddütle hareket ederken yansımana baktım. Bileğimde hâlâ solmakta olan iz dışında hiçbir izle bakmadım. Yeterince cesur olamadım. Ama kendime dönmek istersem bununla yüzleşmenin zamanı geldiğini biliyorum. Başka bir adamın öfkesinin bende bıraktığı ve sonsuza kadar dayanabileceğim yeni yara izlerini görmeye ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça kemerin düğümünü çözüyorum, kumaşı vücudumun üzerinden kayana ve ayaklarımdan dibinde birikinceye kadar omuzlarımdan itiyorum. Dönüp başımı omzumun üzerinden çevirirken ve gözlerimi açmaya zorlamadan önce keskin bir nefes alırken bacaklarım çok sertleşiyor.

Bir saniye geçti, ardından bir başkası geldi ve sonsuza dek mahvolacağından emin olduğum eti incelerken kafam karıştı. Sadece neredeyse iyileşen hafif bir iz var, sol uyluğumda açık pembe bir çizgi. Ve buna bir anlam veremiyorum. Anlamıyorum.

Halüsinasyon görüp görmediğimi merak ederken titreyen parmaklarım onay almak için tenimin üzerinde gezindi. Ama açıkçası ben değilim. Derin kesikler olduğuna inandığım pürüzsüz bir cilt dışında hiçbir şey hissedemiyorum. Aklım o geceye gidiyor ve sonrasında geçen zamanı hatırladığımda titriyorum. Beni uyuşturdular ama neden? Acıdan mı yoksa başka bir şeyden mi? "Ah." Lois'in yumuşak sesi beni ürkütüyor ve aynada onun bakışlarıyla karşılaştığımda, yüz hatlarına kazınmış endişeyi görebiliyorum. "Özür dilerim" diye fısıldıyor. "Ben öyle demek istemedim..." "Hiç yara izi yok," diye mırıldandım sersemlemiş bir halde.

Banyonun eşiğinde tereddüt ediyor, empatik gözleri görmek istemediğim bir cevapla parlıyor. Hayır, diyor yumuşak bir sesle. "Yeni yara izi yok." "Yani bana ilaç verildi çünkü..." Gerçekliğe olan Judgeiyetimi kaybettiğimi itiraf edemediğimde kelimeler yarım kalıyor.

"Bu sizin kendi güvenliğiniz ve iç huzurunuz içindi." Lois dikkatli bir adım attı. "Judge senin acı çekmeni istemedi."

Theron'un bastonu kullandığı soluk pembe çizginin uzunluğunu takip ediyorum. "Ne kadarı gerçekti?" Fısıldıyorum. "Kafamda ne kadar vardı?"

Lois yanıma geldi, bornozumu almak için uzandı ve bakışlarıyla beni buluşturmadan önce yavaşça omuzlarıma attı.

"Bazen geçmişin bizi geriye sürüklemeye gibi bir yolu vardır," diye açıklıyor nazikçe. "Ve bazen geçmişle şimdiki zaman arasında sıkışıp kalıyoruz. Hissettiğin acı gerçekti Mercedes. Bunu hayal etmedin.

Bana ne söylediğini anlıyorum. Dışarıdan nasıl görünürse görünsün benim için gerçekti. Çünkü kırılğan halimde bir anıya hapsolmuştum. Yaralarımın iyileşmeyecek gibi görüldüğü bir zaman. Çatlaman deri bükülüp hırlayıp ruhumun derinliklerine yerleştiğinde beni asla bırakmayacak.

"Deli olduğumu düşünüyor olmalısın." Duyguları uzak tutmayı umarak parmaklarımı şakaklarıma götürüp

bastırıyorum.

"HAYIR." Lois'in sesi sert ama nazikti. "Sanırım cehennemi yaşadın tatlım. Ve başına gelenler, sırf bu sefer gözle görülür yara izleri bırakmadı diye daha az travmatik değil. En acı verici deneyimlerimizden bazıları, kimsenin göremeyeceği yara izleri bırakan deneyimlerdir. Bu onlarla yaşamayı kolaylaştırıyor."

Teşekkür ederim, diye mırıldandım. "Bana bu kadar iyi davrandığın için." "Daha azını hak etmiyorsun." Omzumu sıkıyor. "Bunu unutma canım."

Bu düşünceyi tartışmak cazip gelebilir ama Lois, etrafındaki insanlarda iyilikten başka bir şey göremeyecek kadar tatlıdır. Ve gerçekten hak etmesem bile bunun için minnettar olabilirim.

"Şimdi." Bana neşeli bir gülümseme sunuyor. "Hadi seni giydirelim mi?"

Saat altıyı biraz geçerken yatak odamın kapısı gıcırdayarak açılıyor ve Judge'ın varlığını haber veriyor. Onun o olduğunu anlamak için başımı kitabımdan kaldırmama gerek yok. Ortaya çıktığı anda enerji değişir, sanki odadaki tüm oksijeni emiyormuş gibi. Ama sayfamı işaretleyip ona baktığımda, öyle görünüyor ki, sadece bir an için ben de aynı büyüünün bir kısmına sahip olabilirim.

Vücudumun her santimini saran kırmızı kalem elbiseyi incelerken gözlerinde bariz bir sıcaklıkla bana bakıyordu. Onu hazırlıksız yakaladığımı görebiliyorum ama neden daha azını beklediğini bilmiyorum. Bu, beni soymaya karar vermeden önce hep tanıdığı Mercedes'ti.

Bakışları kare yakadan, göğüs dekoltemin yumuşak kıvrımlarından, kalçalarımın siyah Louis Vuitton topuklu ayakkabılarıma kadar geziniyor. Bakışları tekrar benimkilere dönmeden önce bir elini çenesine sürüp bir küfür mırıldanıyor.

"Çok güzel görünüyorsun" diyor.

Cevap vermiyorum. Beni bir kenara attıktan sonra erkeklere iltifatları için teşekkür etme işinde değilim. Ama Judge'ın vücudundaki gerginlikte beni tetikte tutan bir şeyler var. Bunu bu sabah kısa etkileşimimiz sırasında yeniden ortaya çıktığında fark ettim. Akıllı başka bir yerdeydi ve bunun tam olarak nerede olduğunu merak etmeden duramadım.

Dün gece yatağında uzanmış sırtım ona dönük duvara bakarken onun gittiğini duydum. Hala benim odamda uyuyor ki bunu anlamıyorum. Ama sanırım onun gözetiminde kendimi bırakıp değerli itibarını mahvetmediğinden emin olması gerekiyor.

Ben buna inanmayı seçiyorum çünkü bana kim olduğunu gösterdi ve dün gece bana tekrar gösterdi. Telefonuna makul iş saatlerinin çok ötesinde bir mesaj geldiğinde, kalkıp gitmeden önce cevaplamaktan çekinmedi.

Pencerenin yanında durdum ve arabasının uzun garaj yolunda gözden kaybolmasını izledim, kimi göreceğini merak ediyordum. Hangi fahişe onun dikkatini gece yarısı onu yanına çağırabilecek kadar çekmiştir?

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de gerçeklik hâlâ ciğerlerimdeki havayı boğuyor. Cildimi yakıyor ve ellerinin vücudum üzerindeki hissini unutabilmeyi dilememe neden oluyor. Onun içimdeki hissi. Ben ona başka kimseye veremeyeceğim bir şey verdim ama o her şeyi ezip geçmeyi seçti.

"Arkadaşların burada" dedi bana. "Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz."

Başımı salladım ve titrek bacaklarım üzerinde doğruldum ve ona katılmak için yürürken omurgama çelik bir parça zorladım. Bunu yaptığımda, parmaklarını

çenemin üzerine koyarak beni kapıda durdurdu ve çenemi yukarı doğru kaldırdı, böylece ona bakmak zorunda kaldım.

"Bu gece maç yok Mercedes."

Bunu bir tehdit olarak dile getirmiyor ama öyle olduğunu biliyorum. Havasında olmadığını görebiliyorum ve açıkçası ben de değilim. Konu Solana ve Georgie'ye gelince, onları riske atacak aptalca bir şey yapmayacağım. Benim hakkımda gerçekten bir şeyler bilseydi bunu anlardı.

"Oyun yok," diyerek onaylıyorum.

Başını sallayıp yüzümü serbest bırakarak elini sırtıma bastırdı ve beni koridora doğru yönlendirdi. Birlikte sessizce yürüyoruz, ikimiz de görünüşe göre kendi düşüncelerimizde kaybolmuşuz. Oturma odasına yaklaştığımızda karnımda gergin bir dalgalanma oluyor ve arkadaşlarımı gördüğümde kendimi toparlayabilecek gücü bulmak için dua ediyorum. Heyecanlıyım ve endişeliyim, gerçi bunu taş gibi soğuk dış görünüşümden anlayamazsın.

Köşeyi döndüğümüzde ve Judge beni odaya yönlendirdiğinde, Solana ve Georgie kanepeden fırlayıp beni eşit derecede şok ve rahatlama nefesleriyle selamlıyorlar.

"Aman Tanrım." Solana aramızdaki mesafeyi kapatırken feryat ediyor, ağlamaya başlarken beni de kollarının arasına çekiyor. "Öldüğünü sanıyordum Mercedes!"

Georgie de kollarını bana dolamadan önce konuşacak vaktim yok ve ikisinin arasında kayboluyorum. Bütün çabalarımın rağmen, onların gözyaşları benim gözyaşlarımı kamçılıyor ve Judge umutsuzluğumu hissedip arkamızdan boğazını temizlemeden önce kendimi nefes nefese boğulurken buluyorum.

"Oturalım mı?"

İkisi de isteksizce beni serbest bırakıyor; Solana, gözleri üzerimde gezinirken beni bir kol mesafesi uzaklığında tutuyor. Georgie'nin, kolumu okşayıp elimi sıkarken bakışlarıyla Judge'a ateş ettiği meydan okumayı

kaçırmıyorum.

"İyi misin aşkım?" O sorar.

"Nerelerdeydin?" Solana talep ediyor. "Çok endişelendik."

Gözlerim onların üzerinde geziniyor; kollarını gümüş bileziklerle süsleyen uzun, cadısı siyah elbiseli Solana. O her zamanki kadar güzel. Judge'a parlak yeşil gözleriyle bakarken bile, sanki ona benzeyeceği vudu bebeği için zihinsel bir fotoğraf çekiyormuş gibi. Ve bir de Georgie var, en güzel takımıyla beni kurtarmaya geliyor, desenli cep mendili olan lacivert bir takım elbise. O kadar sakinleştirici, koruyucu bir varlıkları var ki, bir anlığına da olsa kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağlıyor. Tanrım, onları o kadar çok özledim ki.

"Mercedes'e mi?" Solana beni hafifçe sıkıyor ve hâlâ konuşmadığımı fark ediyorum.

Dudaklarımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. İşte o zaman Judge müdahale etme görevini üstlendi ve beni kendine doğru çekmeden önce sahiplenici bir

tavırla elini belime doladı. Beklenmedik bir şey bu ve ona bakmak için döndüğümde, gözleri parlıyor ve bariz bir sahiplenme göstergesi olarak parmaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Kimin için olduğunu tahmin etmeme gerek yok. Arkadaşlarımla onun arasında gözle görülür bir gerilim var ama en önemlisi algıladığı en büyük tehdidin Georgie olması. Bu o kadar saçma bir fikir ki neredeyse gülmek istiyorum ama bunun yerine etrafımda hayali çemberler oluşturarak kendini aptal durumuna düşürmesine izin vermeye karar verdim.

"İçki taşımaya geldim." Lois, hiçbir şey almayan Judge dışında, her birimize birer şarap kadehi uzatırken gerilimi biraz dağıtarak anı yarıda kesti.

Bunu oldukça tuhaf buluyorum ama hepimiz yerlerimize otururken merakımı bir kenara itiyorum. Georgie ile Solana kanepeye dönüyorlar ve Judge beni karşılarındaki şezlongda, yanına yakın tutuyor.

"Bu yüzden?" Georgie bana kaşını kaldırdı. "Herhangi bir açıklama alacak mıyız?"

Bakışlarının Judge'ın söz konusu sırtımdaki eline kaymasını kaçırmıyorum. Bu soru sanki ne yapıyorsun Mercedes?

Konuşurken düşüncelerimi toparlamaya çalışarak, "İletişim kuramadığım için çok üzgünüm," diye başladım. Yokluğumu nasıl açıklayacağıma dair bir planım yoktu ama bunun önemli olduğunu düşünmüyorum. Bunu haklı çıkaracak gerçekten söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Tek umduğum, onları iyi olduğuma ve benim için endişelenmelerine gerek olmadığına ikna etmem. IVI'da işler bu şekilde ele alınıyor. Toplum işleri Toplumda kalır.

Solana, "Bize neler olduğunu anlatın" diye yalvarıyor.

"Ben..." Yargıcın parmakları üzerime bastırılmadan önce sesim biraz çatallaşıyor.

Judge benim için "Mercedes bir olaya karıştı" dedi. "Korunması için benimle kalması gerekiyordu ve benim bakımım altındaydı. Bu onun güvenliği için."

"Bu ne demek oluyor?" Georgie ona bakışlarını kısıtı.

Solana, "Mercedes'le özel olarak konuşmak istiyoruz" diye talep ediyor.

Judge'a sessiz bir savunmayla bakıyorum. Onun sözüne güvenmeyeceklerini biliyor ve bu işi halledebileceğime güvenmesine ihtiyacım var. Şu anda durumu benim adıma yönetmeye çalışarak işleri daha da kötüleştiriyor.

Ne istediğimi anlayınca kolu bana dolandı ama gönülsüzce başını salladı ve ayağa kalktı.

Georgie'ye uyarıcı bir bakış atmadan önce, "Ben akşam yemeğine bakacağım," diye homurdandı. Ve sonra, üstüne bir de eğilip dudaklarını alnıma nazik bir öpücükle dokunduruyor.

Bu beni o kadar şaşırttı ki, beni serbest bıraktığında konuşamayacak gibi oldum. Odadan çıktığında hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordum ve beni şimdiki zamana döndüren tek şey Solana'nın sesiydi.

"Mercedes, neler oluyor?" Benim yanıma geliyor, diğer yanıma Georgie giriyor. "Kim o adam?" "O benim... koruyucum," diye açıklamaya çalışıyorum. İkisi de kaşlarını çatı. Bu durumla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Dışarıdan birine böyle bir şeyi anlatmaya hiç ihtiyaç duymadım. Toplumdaki herkes kuralları anlıyor ama dünyanın geri kalanı anlamıyor. Bu onların kafalarına takabilecekleri bir şey değil. Endişelerini gidermek için onlara yeterli bilgi vermek, ancak onları tehlikeye atmayacak kadar fazla bilgi vermek arasında hassas bir denge kurulacaktır.

Georgie, "Yirmi beş yaşındasın" diyor. "Neden bir vasiye ihtiyacın var?" "Bu... karmaşık," diye homurdandım. "Ama benim dünyamda işler böyle yürüyor. Anlamanın zor olduğunu biliyorum ama lütfen deneyin. Beni korumak Yargıcın görevi. Bu konuda yalan söylemiyordu."

"Seni neyden koruyorum?" Solana soruyor. Buraya gelmemin nedenini hatırlayarak bakışlarımı yere indirdim. "Çoğunlukla kendimden." Birbirlerine bakıyorlar ve Georgie'nin eli elimi sıkıyor. "Tehlikede misin?"

"Burada olmak ister misin?" Solana ekliyor. "Tehlikede değilim," diye temin ediyorum onları ama hiçbir şey bundan daha yalan gibi gelmemişti. "Ve... burada güvendeyim."

Benim belirsiz iddialarıma aldanmıyorlar ve bu da gösteriyor.

Georgie, "Bunu anlamıyorum," diye homurdanıyor. "Bir şeyler doğru değil. Bizimle geri dönmeni istiyoruz. Lütfen Mercedes'e."

"Bunu yapamam." Ona titrek bir gülümseme sunuyorum. "Üzgünüm ama..." "Mafyada mısın?" Solana gözleri iri iri açılmış halde fısıldıyor. "Bu kadar mı?" Onun bu gözlemine gülmekten kendimi alamıyorum ama o benim eğlencemi paylaşıyor.

"Başka ne düşünmem gerekiyor?" sessizce tıslıyor. "Hayatına karşı çok tedbirlisin. Ailen. Sen ortadan kaybolduktan sonra senin hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimizi fark ettik. Sonra bu adam Georgie'nin dükkanına gelir, servetini etrafa saçar ve gizemli bir davetle bize bu adresi verir. Ve burası... kahrolası bir kaleye benziyor. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyor."

Gözlerim odanın etrafındaki gül vazolarına kayıyor ve göğsüme tuhaf bir sıcaklık yayılıyor. Odaklanmam gereken daha önemli şeyler olduğunu biliyorum ama Judge'ın neden bunların hepsini satın aldığını anlayamıyorum.

"Bunun boynunun arkasındaki tuhaf dövmeyle bir ilgisi var mı?" Georgie soruyor. Bahsedildiğinde gerginleşiyorum ve onlar bunu gözden kaçırmıyorlar. Solana, "Bunun bir anlamı var" diye aynı fikirde. "Ama bunu hiç açıklamadın."

"Bakmak." Her birinin elini ellerimin arasına alıyorum. "Benim için endişelenmene neden olduğum için çok üzgünüm. Bunu gerçekten istemedim ve

bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Eğer seninle iletişime geçebilseydim, yapardım. İkinci de her gün özledim ve bunu önemseydiğinizi bilmek benim için çok önemli. Ama sizi temin ederim ki güvendesiniz ve mafyada değilsiniz.”

"Anlatabilirim." Georgie gözlerini deviriyor. "Bu günlerde kendilerine her ne diyorlarsa. Mantıklı olan tek şey bu. Bize yalan söyleyerek bizi aşağılamayın.”

"Sana hakaret etmeye çalışmıyorum," diye fısıldadım. "Seni korumaya çalışıyorum.”

İkisi de kaşlarını çatı ve bunun söylenecek yanlış şey olduğunu biliyorum.

Düzeltilmek için hızla çalışıyorum. "Hayatımda bilmediğin çok şey var ve ben açıklayamam. Keşke yapabilseydim ama bunları bilmek senin için güvenli değil. Sana söz verebilirim ki burada iyiyim ve işler bitene kadar Yargıcın koruması altında kalmam gerekiyor.”

"Gerçekleştiği zaman?" Solana, incindiğinin kanıtı yüzünde açıkça yazılı olarak soruyor.

Onlara bunu yaptığımdan nefret ediyorum. Onlara Toplum konusunda dürüst olamadığım için üzgünüm ama bu aslında onların güvenliği için. Yanlış bir hareket yaparsam Yargıcın onları cezalandırmayacağına inanmıyorum.

"Henüz bilmiyorum" diye itiraf ediyorum. "Ama sana yemin ederim ki bunu yaptığım anda benden haber alan ilk kişi sen olacaksın.”

"HAYIR." Georgie başını sallıyor. "Sizinle bir iletişim hattına ihtiyacımız var. Bunu alana kadar buradan ayrılmayacağız.”

Solana da aynı fikirde: "Karanlıkta beklemiyoruz.”

Acıyla yutkundum, onlara bunun mümkün olmadığını nasıl söyleyeceğimi düşünürken Judge arkamızdan araya girdi.

Onlara "Yeni bir telefonu var" diyor. "Bu numaradan ona mesaj atabilir veya onu arayabilirsin. Gitmeden önce onu sana vereceğim.”

Geriye dönüp ona baktım, gözlerim onu arıyordu ama tavizinin ardındaki motivasyonu anlayamıyordum. Gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor ama yüzünde hiçbir aldatma belirtisi yok.

Solana, "Bunca zamandır neden bunu başaramadığını anlamıyorum," diye mırıldanıyor. "Fakat herneyse. Aramalarından veya mesajlarından birini bile kaçırırsanız, sizi kontrol etmeye geleceğim. Bu açık olsun." Judge onun tehdidinden pek memnun görünmüyor ama yemek odasını işaret etmeden önce çenesini onaylayarak sallamakla yetiniyor.

"Akşam yemeği hazır.”

6

Mercedes

Birkaç kadeh şarabın da yardımıyla akşam yemeğinde çok daha az laubali bir sohbe dalıyoruz. Judge çoğunlukla oturduğu yerden sessiz bir gözlemci oluyor; arkadaşlarım beni soru yağmuruna tutarken parmakları omzumun üzerinde

geziniyor ve ardından kendi hayatlarındaki en son olayları bana aktarıyorlar. Kayboluşuma nasıl dikkat çekmeye çalıştıklarını ama her fırsatta engellendiklerini anlatıyorlar. Çıkarımları dikkatimden kaçmıyor. Eğer daha önce güçlü bir örgütle bağlantılı olduğuma inanmadılarsa, bu da bunu doğruluyor gibi görünüyor.

"Yani polis böyle bir şeyi nasıl ortadan kaldırıyor?" Solana'ya sorular. "Sonra avukatlar var. Ne tür bir avukat parayı reddeder? Ve beni kiraladığımız özel dedektiflerle ilgili konuşmaya zorlamayın. İçlerinden biri buharlaşıp ince havaya karışmış gibiydi."

Yargıca bir bakış attım ve o da omzumu sıkarak şimdi bunun hakkında konuşmanın zamanı olmadığını belirten sessiz bir uyarıda bulundu. Georgie'yi tartmayı bırakamıyor gibi görünüyor ve akşam yemeği boyunca

bizi gözlemlerken aklından geçenin de bu olduğunu biliyorum.

"İş nasıl?" Çaresizce konuyu değiştirmeye çalışarak Georgie ve Solana'ya soruyorum.

"İyi." Solana umursamaz bir tavırla elini sallıyor. "Bu konuda endişelenemeyecek kadar sana odaklandık."

"Seni bir daha ne zaman görebiliriz?" Georgie, soruyu bana yöneltirken Judge'ın bakışlarıyla karşılaştı. "Bu evin dışında. Hava dersinde herkes seni özlüyor."

Yargıcın parmakları omzumda hareket etmeyi bırakıyor ve onun konuşmasını beklemekten nefret ediyorum ama kendi başıma bir cevap vermeye çalışmanın bir anlamı yok.

"Kendini hazır hissettiğinde gelebilir" diyor. "Onu bizzat alacağım."

Bu gerçekten Georgie'yi rahatsız ediyor gibi görünüyor ama Solana satır aralarını okumaya çalışıyor. "Kendini hazır hissettiğinde bu ne anlama geliyor?"

"Mühim değil." Gönülsüzce omuz silkiyorum. "Biraz kötü durumdayım."

Judge'ın eli bir kez daha üzerimde gerildi ve sanki benden sessiz bir özür dilemeye çalışıyormuşçasına yavaşça omzuma masaj yaptı. Georgie ve Solana bunu kaçırmazlar, gözleri aksiyona odaklanmıştı. "Siz birlikte misiniz?" Solana soruyor.

"Hayır" diye cevap verdiğimde Judge "Evet" diyor.

Ona baktım ve omuz silkti. Bu etkileşim Solana ve Georgie'nin kafasını daha da karıştırıyor gibi görünüyor. Sıkılı dişlerimin arasından, "Ciddi bir şey değil," diyorum. "Judge ciddi bir şey yapmıyor, değil mi?" Ona rahatsızlığımı ele veren bir bakış attım. "O eğlenebilir, ben de eğlenebilirim."

Avucunu boynuma doğru sürükleyip sıkarken parmaklarının yumuşak vuruşu taşa dönüşüyor. Solana beceriksizce boğazını temizlerken gülümsüyorum.

Georgie, "Güzel, o zaman sanırım bu benimle randevu gecelerine devam edebileceğin anlamına geliyor," diye meydan okuyor.

Kahretsin.

Ona gergin bir kahkaha attım ama Judge'tan yayılan gerilim, o her konuda fikrini değiştirmeden bu işi bitirmem gerektiği konusunda bir uyarı görevi görüyor.

"Bu konuya başka bir zaman dönelim." Zorla esniyorum. "Geç oluyor ve hepimizin erken kalkmamız gerektiğini biliyorum."

İkisi de benim tipik bir gece kuşu olduğumu bildikleri için bu açıklama karşısında dehşete düşmüş görünüyorlar.

"Ne için erken kalkman gerekiyor?" Solana soruyor.

Judge, "Yarın uzun bir ata binme günü var," diyor, ses tonu açık imalarla damlıyor. "Binme." Georgie alay ediyor.

"Evet." Judge bana bakıyor, bakışları yakıcı. "Ata binmeyi seviyor." Aman Tanrım, bu iş kontrolden çıkıyor.

Aniden ayağa kalkıp peçetemi masanın üzerine fırlatıyorum. "Evet, peki... seni kapıya kadar geçireyim mi?" Solana ve Georgie gönülsüzce koltuklarından kalkıyorlar.

"Peki ya numaran?" Georgie soruyor. "Bunu unutamam."

"Hayır, kesinlikle yapamayız." Judge cebinden bir kağıt parçası çıkarırken homurdanıyor ve onu doğrudan Solana'ya vermeye çalışıyor.

Bu tuhaf görüşmeden sonra ikisi de ona gönülsüzce akşam yemeği için teşekkür ediyor ve ben de söz verdiğim gibi onları kapıya kadar götürüyorum.

"Burada iyi olduğundan emin misin?" Solana soruyor. "Bizimle gelebilirsin."

Georgie, "Seni de koruyabiliriz," diye güvence veriyor. "Ne olursa olsun çözeceğiz."

"İyiym." Her ikisine de bana duydukları içten ilginin sıcaklığıyla, minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ama teklifin için teşekkür ederim. Bana mesaj atmayı unutma."

Solana, "Kızım, daha garaj yolundan çıkmadan sana mesaj atıyorum" diye şaka yapıyor. "Ve şaka yapmıyordum. Senden haber alamazsam geri döneceğim."

Başımla onayladım. Muhtemelen ona yapmamasını söylemem gerekse de, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

"Sizi seviyorum çocuklar," diye fısıldıyorum.

"Biz de seni seviyoruz." Beni bir kez daha uzun uzun kucakladılar ve daha fazla sessiz gözyaşı döktükten sonra isteksizce onları kapıdan dışarı çıkardım ve Judge'ın arkamdaki varlığı beni ürpertene kadar onlara baktım.

"İyi yaptın." Saçlarımı omzumun üzerinden okşuyor, ses tonu onaylıyor.

Ondan uzaklaşıp arkamı döndüm ve ona dik dik bakarken kollarımı kavuşturdum. "Birlikte miyiz Judge? Gerçekten mi? Bunu onlara neden söyledin?"

Sessiz tepkisi beni daha da sinirlendirdi ve sanırım ondan bekleyebileceğim tek şey bu ama sonra beni şaşırttı.

"Sana bakışından hoşlanmıyorum."

"Aman Tanrım, sen tam bir ikiyüzlüsün." İğrenç bir şekilde gülüyorum. "Sanki

bana her gece başka bir kadınla

çıktığını söylememişsin gibi. Sana ait olmadığımı hatırlatmama gerek var mı? Burada bulunma amacım bu

değil. Sen bana sahip değilsin. "Evet, öyle" diye homurdanıyor.

İnanılmaz. Cidden, inanılır gibi değil. Gitmek için dönüyorum ve beni bileğimden yakalayıp göğsüm onunla çarpışana kadar kendine doğru çekiyor ve beni daha da sıkı tutarak kollarına kilitliyor.

"Şimdilik." Sözleri sanki pişmanmış gibi nefes alıyor. "Sen bana aitsin."

"Şimdilik," cevabım karşısında boğuldum. "Ben kimseye ait değilim. En azından sen."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp beni bir öpücükle tuzağa düşürmeye çalıştı ve ben geri çekildim ama çenemi tuttu. Beni olduğu yerde tutuyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor, aramızdaki sıcaklık anlayamadığım bir cehennem gibi.

"Ben senin içindeydim." Diğer eliyle kışımı avuçlarken sözleri dudaklarımı ısıtıyordu. "Sadece ben." "Peki, umarım beğenmişsinizdir." Ona duygusuzca gülümsüyorum. "Çünkü bu ilk ve sondu."

"Ben çok keyif aldım." Bu sözler bir itiraf gibi geliyor ve kafamı karıştırıyor.

"Sanırım sen de öyle yaptın." Kalçasını bacaklarımın arasına bastırıp onları birbirinden ayırdı ve ben de itiraz ederek başımı sallamaya çalıştım. "HAYIR."

"Evet." Parmakları elbisemin eteğine doğru kayıyor ve ardından çıplak kalçama doğru kayıyor. "Şu anda bile tadını çıkarıyorsun."

Onun haklı olmasından nefret ediyorum. Kalbimin düzensiz atmasından ve midemin çırpınmasından nefret ediyorum ve bunun için kendimden nefret ederken gizlice daha fazlasını diliyorum. Ama bir söz verdim ve onu tutmaya niyetliyim.

"Özensiz saniyeler istemiyorum." Ellerimi göğsüne bastırdım ve sertçe ittim, hafifçe geriye doğru tökezlediğinde onu şaşırttım.

Merdivenlere doğru fırlayıp güvenli odama doğru koşarken bu bana aramızda çok ihtiyaç duyduğum mesafeyi koymam için gereken zamanı veriyor. Ancak Judge çok geride değil. Sesi sırtımı okşamadan önce ayakkabılarının yerdeki sesini duyabiliyorum.

"Mercedes."

Kendimi kapı çerçevesinden dışarı fırlatırken onu görmezden geldim, kapıyı suratına çarpmaya çalışırken neredeyse topuklarımın üzerine düşüyordum. Avucuyla yakaladı ve tekrar açmadan önce ağırlığı kolayca durdurdu.

"Senden nefret ediyorum." diye hırladım ona.

"Öyle dedin." Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Daha çok kendin gibi hissettiğini gördüğüme sevindim."

O bana doğru yaklaşıyor, ben de yırtıcı ve av olarak geri çekiliyorum. "Bana

sahip olamazsın" diyorum ona. "Denemeyi bırak."

"Sana sahibim." Beni belimden yakalayıp sert bir şekilde tutuyor, nefesini çekerken sözleri boynumda mırıldanıyor. "Sadece henüz bilmiyorsun."

Beni sert ve sahiplenici bir şekilde öperken dudaklarımdan zayıf bir itiraz çıktı. Artık bana nazik davranmıyor. Ve bunu durdurmam gerektiğini bilsem de yapmıyorum. Azıcık bile değil.

Dili ağzımı işgal ederken inledim ve sanki ona sahipmiş gibi sığ nefeslerimi içti. Bir an için bile olsa bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum.

"Judge," diye yalvarıyorum, meme uçlarımla elbiseme batıyor, vücudum tam olarak ifade edemediğim bir şey için ağrıyor.

"Biliyorum." Elbisemi kalçalarıma doğru itti ve beni kollarının arasına alıp yatağa doğru taşıdı.

Beni yatağın kenarına bırakıp önümde diz çöktüğünde, tartışma iradesini bulmaya çalışmakla teslim olma ihtiyacı arasında bir yerdeydim. Ve kahretsin, bu güçlü adamın bana olan arzusu yüzünden diz çöktürülmesi çok güzel bir manzara. Ama bu düşünce aklıma giriyor ve onu durduramıyorum. Bunu başka kaç kadınla yaptı? Dün gece bunu kiminle yaptı?

Tangamı kıcıma geçirip bacaklarımla üzerine kaydırırken, "Judge," itirazı dudaklarımdan dökülüyor, çıkarmadan önce onu topuklarıma dolamamaya dikkat ediyor.

Avuç içleri bacaklarımla üzerine gelerek beni iki yana ayırdı ve bu çılgınlığa bir son vermem gerektiğini anladım. Parmaklarımla saçlarına batırdığımda inledi ve vücuduma kıvılcıklar yağdırdı. Ama hala unutamıyorum.

"Bana onun adını söyle," diye talep ediyorum.

"DSÖ?" Baldırlarımdan yukarıya doğru öpüyor, burnunu tenim boyunca gezdiriyor ve beni derin bir şekilde içine çekiyor.

Dudaklarımdan bir nefes esiyor ve dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışarak başımı sallıyorum. "Sikmekten hoşlandığın fahişenin adı."

Beni görmezden geliyor, yavaşça içeri doğru ilerleyerek geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşırken uyluklarımla iç kısmına şehvetli saldırısını sürdürüyor. Ama ona izin veremem. Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var.

"Söyle bana." Saçlarına daha sıkı sarılıyorum. "Yoksa bana yardım et Tanrım, yanıma gelen her erkeği sikerim."

Sizi temin ederim ki onlara ulaşmak zor olmayacak. Paolo ya da Raul'un reddedeceğinden şüpheliyim..." "Lanet olsun, Mercedes." Bacağımı ısırtıyor ve ben de bağırlıyorum. "Beni delirtiyorsun."

Onu itmeye çalışıyorum ama o beni daha da yakına çekiyor, kıcımla yataktan sarkıtıyor ve kendisine ait olduğunu bildiği şeyin parlak derinliklerine doğrudan bakıyor.

"Lanet bir fahişe yok," diye homurdanıyor. "Tatmin oldun mu?"

"Bana söylediğin bu değildi..." Dili bana saldırırken boğuk bir iç çekiş sözlerimi boğdu. "Aman Tanrım." "Bunu sadece ben anlıyorum." Dilini klitorisimin etrafında döndürerek karnımda havai fişekler patlatıyor. "Söyle."

"Önce sen söyle," diye soludum. "Bana neden bu kadar yalancı olduğunu söyle." "Bunu neden söylediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Ve sen buna çok kolay inandın. Lanet olsun, Mercedes. Sana sahip olabilecekken neden Kedi Evi'ne gideyim ki?"

Sözleri, öyle olmasa da içimi ısıtıyordu. Bu onu daha iyi yapmaz. Bu onun sadece yalancı değil aynı zamanda ikiyüzlü olduğunu da kanıtlıyor. Yaptığı tek şey beni uzaklaştırmak iken bana sahip olabileceğini söylüyor. Bu düşünceler beni soğuk gerçekliğe boğmaya yetiyordu ama Judge'ın bana saldıran sıcak dili diğer her şeyin buharlaşmasına neden oluyordu.

"Lanet olsun söyle şunu" diye emrediyor. "Bu kedi bana ait ve sadece bana ait." Kullanmayı sevdiği kelimeleri tekrar yüzüne fırlatarak, "Şimdilik," diye hatırlattım ona. "Ve yalnızca zorunlu yakınlık yüzünden."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yüzüne doğru çekti, dilini içime öyle derin gömdü ki cenneti bir anlığına görebiliyorum. Ah Tanrım, o bu konuda çok iyi. Söyleyebileceğim diğer ukalaca sözler onun beni yiyip bitirmesinin sesi arasında kaybolup gitti. Bir Tanrı gibi benimle ziyafet çekiyor ve ben de buna boyun eğmeden duramıyorum.

Bana işkence ederken "Lawson," diye sızlandım.

Gerçek ismi anıldığında o donuyor, ben de donuyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızda bir şeyler geçiyor ama tanımlayamıyorum. Çok güçlü. Kelimelerle sınırlandırılmayacak kadar yoğun.

"Bir daha söyle" diye mırıldandı.

"Lawson," diye tekrarlıyorum nefes nefese bir sesle.

"Evet." Bana karşı onay mırıldanıyor ve görevine geri dönüyor.

Ona doğru kıvranıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu saçlarından tutarken nefes nefese kalıyorum, çaresiz bir sıcaklık omurgamın tabanından yukarı doğru tırmanıyor ve vücudumdaki her sinir ucuna işliyor. Onun beni yutmasını izledikçe bu sıcaklık artıyor ve artıyor ve aklımda daha fazlasına aç olduğum konusunda hiçbir şüphe yok. Çok daha fazla.

Ama çok çabuk zevk doruğa ulaşıyor ve sertçe düşünüyorum, gelirken yüzüne doğru sarsılıyorum. Judge, iç geçirerek burnunu bana sürtmenden önce, amımın dikiş yerlerine kadar beni son bir kez yaladı. Ve gücünü toplamaya çalıştığını biliyorum. Artık onunla savaşmayı reddettiğim bir savaş. Eğer dizlerinin üstüne çöküp beni memnun etmek istiyorsa öyle olsun. Ne kadar istesem de, aleti için ona bir daha yalvarmayacağım.

Arkasına yaslandı, bana baktı ve dudaklarından gelen saçımı yaladı. Gözlerim sıcak ve aç bir şekilde onun üzerinde gezinirken göğsümde sıcaklık bukleleri oluştu, tenim kızardı. Aramızdaki bu şey kontrolden çıkmış gibi görünüyor ve

birimizin buna bir son verecek kadar akıllı olması gerektiğini biliyorum. Bu yüzden onun ben olacağına karar veriyorum.

"Solana ve Georgie'ye alacağıma söz verdiğin telefonu istiyorum."

Ben elbisemi geriye doğru iterken ve kendimi az önce olanlardan rahatsız olmamış gibi davranmaya zorlarken, düşüncelerinden uzaklaşıp gözlerini kırıştırdı.

"Zaten şifonyerin üzerinde," dedi bana. "Bu öğleden sonra sen uyurken teslim ettim." Gözlerim şifonyere kayd, yalan söylemediğini görünce içim rahatladı. "Bu arkadaşlarınız için" diye tekrarladı. "Bu numara sadece onlara özel." "Ve Santi," diye meydan okuyorum.

Gözleri kararıyor ve onlarda gördüğüm şey hoşuma gitmiyor ama tam olarak ne olduğunu çıkaramıyorum. "Ne olduğunu biliyor mu?" Soruyorum. "Beni ziyarete mi geldi?"

İçini çekip başını sallamadan önce uzun, ağır bir sessizlik geçiyor.

Davranışlarında bir şeyler tamamen değişiyor ve bu hoşuma gitmiyor. Bundan hiç hoşlanmıyorum.

"Ona söyledin mi?" Sesimde gizleyemediğim acının keskinliğinden nefret ediyorum. "Hayır," diye ciddi bir tavırla yanıtlıyor. "Yapmadım."

"Tabii ki değil." Kendimi banyoya kilitlemek için çaresizce ayağa kalkıp onun etrafından dolaşmaya çalışıyorum. Ama kolumdan tutup beni durduruyor.

"Ona bir şey olduğu için söylemedim Mercedes."

Sözleri beni dondurdu ve bakışlarımı ona doğru çevirdim, korku midemi bulandırıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Ben Ivy," diyor nazikçe. "Bir kaza geçirdi. Şu an hastanede ve hayatta kalıp kalamayacağını bilmiyorlar."

Sendeleyerek ona doğru ilerliyorum, o beni mırıldanarak küfrederek yakalamadan önce neredeyse kollarının arasına düşüyorum.

"Nasıl?" Vıraklıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir? Onunla konuşmam lazım. Yapmam gereken... aman Tanrım. Bebek iyi mi?"

Judge bana kararsız bir bakış attı. "Bilmiyorum. Hala bilmediğimiz çok şey var. Bunu çözmeye çalışıyorlar. Ancak Santiago bu soruları cevaplayacak ruh halinde değil."

Durumun ciddiyetini anladıkça göğsümü delip geçen keskin bir ağrı dışarıya doğru genişliyor. Ivy'yi sevmiyorum. En azından onu sevmek istemiyorum. Ama inkar edemeyeceğim bir şey var. Kardeşim onu seviyor. Düşmanla kendi ailesini kurmak için babamızı ve kardeşimizi terk ederek intikamını onun için feda etti. Ondan bu yüzden nefret ediyordum. Ona daha da çok kızdım. Ama şu anda onun acısını sanki kendi acımmış gibi hissedebiliyorum. Sanki sonunda bu eşyaların bu kadar soğukkanlılıkla elinden alınmasının onun için nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyorum. Bir daha böyle bir kaybı yaşayamaz. Bundan sağ

çıkamayacağını biliyorum. "İyi olması gerekiyor," diye fısıldıyorum, ona karşı işkence kampanyamı başlattığımdan bu yana ilk kez gerçek bir pişmanlık üzerime çöküyor. "O yapmak zorunda."
"Biliyorum." Judge beni kollarına alıyor ve avucunu sırtımın üzerinde gezdiriyor.
"Biliyorum tatlım."

7

Judge

Birkaç gün sonra telefonum çaldığında duştan çıkıyorum. Santiago'dur. Kalçalarımın bir havlu sardım ve onu aldım.

"Santiago."

Diğer tarafta sessizlik. "Ivy nasıl?" Soruyorum.

"Stabil. Ama değişiklik yok. Hiç bir şey. Uyanmayacak."

Arkadaşımın sesinde acı duyuyorum. Suçluluk ve güçsüzlüğün azabını duyun.

"Hiçbir şey." dedi daha sakın bir sesle.

"Henüz erken. Vücudu büyük bir stres altındaydı. Eminim—" "Hiçbir şey kesin değildir Judge. Hiç bir şey."

Artık umutsuzluk var. "Ona zaman ver."

"Kız kardeşim. Şu anda gelemem. Uzun zaman olduğunu biliyorum ama yapamam." "Mercedes'e olanları anlattım. Senin için endişeleniyor. Ivy hakkında."

Homurdandı.

"Bu doğru, Santiago. Ziyarete gidemezsen anlayacaktır. İyi gidiyor. Bu konuda rahat olun."

"Teşekkür ederim. İhtiyacım var..." Sözüünü kesti. Onu hiç bu kadar dalgın duymamıştım. Onu hastanede komadaki karısının yanında gördüğüm geceki kadar kendinden geçmiş görmemiştim.

"Sen şimdi git karınla ilgilen. Mercedes'le ben ilgileneceğim. Bir değişiklik olursa beni ara."

Bağlantıyı kestik ve telefonu kuruması için bir kenara koydum. Abel kız kardeşini ezdi. Hamile kız kardeşi. Kendi ailemi düşünüyorum. Erkek kardeşim. O da bana aynısını yapar mıydı? Mercedes'e mi? Bir dereceye kadar bunu başardı. Beni cezalandırmak için ona zarar verdi. Theron ve Abel'in yaptıkları arasındaki tek fark Abel'in Santiago'dan nefret ettiği kadar kız kardeşinden de nefret etmesidir. Mercedes'in Theron için pek önemli olduğunu düşünmüyorum. Bunlardan biri diğerinden daha mı kötü?

Banyodan dışarı adımımı attığımda Mercedes'in yatağında oturup, yeni telefonuyla birine mesaj attığını görünce şaşırdım.

"Kapıyı çalar mısınız?" diye sordum, onun sorusunu hatırlayarak.

Yazdığını toparlıyor, muhtemelen kahrolası Georgie'den gelecek yanıtı gülümsüyor, sonra da bana bakmaya tenezzül ediyor.

"Yaptım. Duymadın."

"Bu yüzden?" Gözlerinin midemdeki havlunun altında kaybolan saç çizgisine nasıl düştüğünü gözden kaçırmadan yanından geçtim. Sırıtiyorum. Öyle olduğuna ne kadar inanmak istese de bana karşı bağışık değil. Dolaba doğru ilerliyorum.

"Uzun bir duş almışsın. Orada ne yapıyordun?"

Bir külot, ardından da binici pantolonumu giyiyorum, askıdan bir düğme çıkarıp onu giyiyorum. Kelepçeleri katlarken ona yaklaşıyorum. "Dizlerinin üstünde beni emdiğin düşüncesiyle sikimi çekiyorum." Onun yanından geçtim. Meme uçları kolumu bluzunun içinden sıyrıyor ve ben ihtiyaç dolu inlememi bastırıyorum. Her gece onun amını yedim ve şikayet etmiyorum ama duşta mastürbasyon yapmak biraz eskimeye başladı. Bir şeyi kanıtlamaya ve bunun sadece kurtulmakla ilgili olduğuna beni inandırmaya çalışıyor. Bir erkek gibi, işi bittiğinde beni veya içinde bulunabileceğim durumu hiç düşünmeden hemen giyiniyor.

Ama binici pantolonumun içindeki ihmal edilmiş sikimin şişkinliğine nasıl baktığını görüyorum. An meselesi.

"Bir daha senin için asla diz çökmeyeceğim Judge," diyor çok geç.

Gümüş halkaları manşetlerime soktum, sonra onu incelerken gömleğimin düğmelerini iliklemeye başladım. "Asla asla deme Mercedes. Tanrıları baştan çıkarmak istemezsin."

"İçtenlikle söyledim. Asla asla değildir. Yakın gelecekte sadece siz ve eliniz olacak. Ta ki sen beni verene kadar."

Çenemi gıcırdattım. Hangi tuşlara basacağını tam olarak biliyor. "Ve bekaret testinde başarısız olduğumda..."

"Başarısız olmayacaksın. Bununla ilgileneceğim." "Bu ne anlama gelir?"

"Bu, bu konuda endişelenmene gerek olmadığı anlamına geliyor."

"Birine para mı ödeyeceksin sanki? Peki düğün gecemde ne yapacağım?"

Çarşafı keşke mi sıkacaksın? Düğün gecesi dinlemeyi bırakıp botlarımı giyiyorum. Beni kışkırtmaya çalışıyor. Ona baktım ve başımı salladım.

Neredeyse kendine geldi. Hâlâ ani yüksek seslerden atlıyor ve yalnız kaldığımızda paniğe kapıldığına şahit olduğum anlar oluyor ve beni bir tehdit olarak görüyor. Ancak oraya varacağız.

Arkadaşlarının gittiği gecedan beri biraz dudak parlatıcısı dışında makyaj yapmadığını fark ettim. Makyajını çıkarmadım ama o henüz sürmedi.

"Hazır?"

Sinirli bir şekilde dudaklarını büzdü ama başını salladı ve telefonunu cebine koydu. Elimi sırtının alt kısmına koydum ve onu odamdan çıkarıp evin içinde gezdirdim. Ahırlara doğru yan yana yürüyoruz. Sabah havası berrak. Araziye sis çökmüş, tuhaf ama güzel manzaralar ortaya çıkmıştı.

"Konuştuğun kişi Santi miydi?" çok gelişigüzel bir şekilde soruyor. Ama endişeli. Onu duyuyorum. Başımınla onayladım.

"Herhangi bir değişiklik?" "HAYIR."

Ahırlara ulaşıyoruz ve o, Temperance'ın tezgahına gidiyor. Yüksek at kuyruğunu sallayarak atı selamlarken sırtını bana dönük tutuyor. "Beni mi suçluyor?"

"Tabii ki değil. Ivy'nin başına gelenlerle senin hiçbir ilgin yok."

Yanına gidip atını eyerliyorum. Ona yardım etmemden nefret ettiğini biliyorum ama buna alışması gerekecek. Ben eyeri sabitlerken o da Temperance'ı dizginliyor. Cevap vermeyince onu yüzüme çevirip çenesini yukarı kaldırdım ve onu gözlerimle buluşmaya zorladım.

"Ivy'nin başına gelenler senin hatan değildi. Doğru olduğunu biliyorsun?" Omuz silkiyor ama bakışlarımı tam olarak tutamıyor.

"Mercedes."

"Judge." Gözlerini devirdi ve atına binmek için beni itti. Kolayca ve güvenle hareket eder ve bu atın onu sevmesine yardımcı olur. "Artık gidebilir miyiz?"

Başımı salladım ve Theron için aldığım ata baktım. Temperance'dan daha küçük. Kardeşimi düşünüyorum. Annemin aldığı ve neredeyse bağlanır bağlanmaz bağlantısı kesilen aramalardan. Ve Mercedes'e, onu düşündüğümde yirmi beşinci yaş gününden önce tanıdığım çocuğun aklıma geldiğini söylemiyorum. Çünkü başı dertte. Ezra'nın ortaya çıkardığı şeyler şüpheyi yer bırakmıyor.

Mercedes, "Eğer rahatsız olmazsan sensiz giderim" diyor.

"Böyle bir şey yapmayacaksın." Kentucky Lightning'i hazırlıyorum ve o sabah uzun bir süre yolculuk yapıyoruz. Güneşin sisi yakıp geçmesini ve birbirlerinin becerilerini test etmesini izleyecek kadar uzun bir süre. Ve kendisine rağmen Mercedes'in gülümsediğini görüyorum. Hatta kendini yakalamadan önce gülüyor. Yorum yapmıyorum.

"Beni o ek binadan geçirmemeye mi çalışıyorsun?" uzun yoldan ahırlara doğru dönerken bana soruyor. "Eve gitmek için acelen mi var? Dışarıda daha çok vakit geçireceğini düşündüm."

"Bana gerçeği söyle Judge." "Üzülmeni istemiyorum."

"Üzülmeceğim. Hepiniz bana çocuk eldivenleriyle davranmayı bırakmalısınız. Olanlardan dolayı daha güçlüyüm."

"Bazen kırılman olmak sorun değil." "Zayıf demek istiyorsun."

"Kırılman demek istiyorum. Travmanın geçmesi zaman alacak..."

"Lanet bir travma yok," diye çıkıştı ve dilini şaklattı. Temperance dörtlüye giderken Mercedes onu tam da benim kaçınmaya çalıştığım yöne doğru yönlendiriyor.

"Sikiş aşkına." Onun peşinden gidiyorum, yetişiyorum ve dizginleri almak ve en azından Temperance'ı yavaşlatmak için eğiliyorum. "Boşver."

Dizginleri tekrar eldivenli ellerine alıyor ve gergin bir sessizlik içinde ceza odasının bulunduğu ek binaya doğru atımızı sürüyoruz. Oraya vardığımızda

atından iniyor.

"Görmek istiyorum."

"Kilitli. Anahtarım yok."

"Yalancı. Üstelik kilit de yoktu. O kırdı."

"Ve sen benim bunu düzeltmediğimi mi düşünüyorsun?"

Binanın girişine doğru yürür ve içeri girer. Attan inip onu takip ediyorum ve telefonumun fenerini bize rehberlik etmesi için kullanıyorum. Ona asma kilitli kapıyı gösteriyorum.

"Memnun?" Soruyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü çoğunlukla gölgelerin arasında gizli. "Bu neydi? Önce?" Onu inceliyorum. Sonsuza kadar önce bahsettiği güveni hatırlayın. Sırrını bana güvendiğinde. "Buraya ceza odası adını verdik." Endişe alnını kırıştırıyor.

"Dedem. O, diyelim ki demir yumrukla yönetti." "Baban değil mi?"

"HAYIR. Babam nazikti. Büyükbabamın zayıf bulduğu şey." Mağaradan çıkmak için harekete geçtim ama beni durdurmak için elini koluma koydu. Ona döndüm ve telefonumun fenerinin ışığında gözleri Theron'un yanağında bıraktığı yara izine kayd. Dokunmak için elini kaldırıyor, parmakları hafif. Bana ilk kez dokundu, kahretsin, ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum. Yüzüm bacaklarının arasına gömülüyken saçımı çekmenin yanı sıra dokunuşumdan kaçınıyor.

"Theron bir şey söyledi."

Yutkundum çünkü konuşacak kadar kendime güvenmiyordum. Parmakları yanağımdan ağzıma doğru ilerlerken, kolunu yanına indirmeden önce orada havada asılı kalırken kalbimin atışı gibi değil.

"Ben ağladığımda her zaman daha kötü olabileceğini söyledi. Canavarın kendisi olmadığını söyledi. Neler yapabileceğin hakkında hiçbir fikrim yok."

Sıkı bir nefes alıyorum. Buradaki hava daha ince görünüyor. Onu yakıp sadece küllerini bırakmam gerekiyor. Çünkü bu bina, beni hâlâ tuzağa düşürmeyi ve pençeleriyle şimdiki zamanıma ulaşmayı başaran lanet bir zaman kara deliği gibi.

"Ne demek istedi Judge?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o sırada çalan telefonum bizi bölüyor ve o anı bölüyor. Ezra olduğunu görüyorum. "Bunu almam lazım." Güneş ışığına doğru yürüdüm ve arama için minnettar olarak cevap verdim çünkü bu soruyu cevaplamaya hazır olduğumdan emin değildim.

"Judge, gelmeniz gerekiyor." "Ne?" Kalbim küt küt atıyor.

"Şimdi sana konumumu gönderiyorum." "Onu buldun."

"Onun durumu kötü. Şu anda onun üzerinde çalışıyorlar ama acele etmeniz gerekiyor." Beni izleyen Mercedes'e bakıyorum. "Hemen orada olacağım."

Ben bağlantıyı keserken Mercedes gözlerini deviriyor. "Zil sayesinde kurtuldum. Ezra Moore kim?" o soruyor. Telefonumun ekranını okumuş olmalı.

"Gel..."

"Kimi buldu?" diye sordu. "Seni eve geri götüreceğim."

Tartışmak için ağzını açtı ama ben devam ettim.

"Raul seni öğle yemeği için arkadaşlarını ziyarete götürecektir," diyorum ve hemen karar veriyorum. Çünkü onun kimi bulduğunu tam olarak biliyor ve benim dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

Onun iznini bekleme zahmetine girmeden, onu belinden tutup Temperance'ın sırtına kaldırıyorum ve ardından kendi atıma binip geri dönüyorum; telefonum konumu bildirdiğinde endişeleniyorum; bu da bana hızlı bir bakışla bir konum olduğunu söylüyor. Motel şehirden yaklaşık iki saat uzakta.

Eve girdiğimizde onu bıraktığımda Mercedes, "Judge," diyor. "Gitmem lazım Mercedes."

"Bu senin kardeşin. Onu göreceksin." "Düşündüğün gibi değil."

"HAYIR? Peki nasıl?"

"Sonra konuşacağız. Gitmek gerek." "Sonra konuşmayacağım."

İç çekiyorum ama bunu şimdi düzeltemem. Ezra bunun kötü olduğunu söylediye, kötüdür.

Kendimi Ezra'nın gönderdiği adrese doğru sürüyorum ve kapıya yaklaştığımda Ezra'nın arabasını ve bir başkasını görüyorum. İkisi de buraya aitmiş gibi görünmüyor. Ben Audi'mi park edip aceleyle kapıyı çalarken birisi motel odasından dışarı bakıyor. Birilerinin fark etmesi ihtimaline karşı Rolls'u getirmek istemedim. "Judge," diyor Ezra hemen kapıyı açıp kenara çekilip sahneyi görmeme izin veriyor.

"İsa." Oda yok edildi. Bütün cam yüzeyler paramparça oldu. Her mobilya parçası parçalandı. Yatak kırık

bacaklara dayanıyor. Ve leke içinde yatan iğrenç battaniyenin üzerinde onun kendi kanının kardeşim olduğundan eminim. Neredeyse tanınmayacak durumda olan, bilincini zar zor koruyan kardeşim. Yüzü o kadar kötü dövülmüş ki her iki gözü de yarıktır, etrafındaki deri siyah ve mavi. Dudağı kesilmiş, çenesindeki kan kurumuştur. Onun boynu. Gömleği yırtılarak açılmış ve sigara yanıklarına benzeyen bir şey göğsünün neredeyse tamamını kaplamış durumda. Ayakları çıplak ve kot pantolonundaki siyah noktanın kurumuş sidik olduğundan oldukça eminim.

Yarayı temizleyen doktor, asistanına bazı talimatlar veriyor. Başını salladı ve ilaç çantasından ihtiyacı olanı aldı. Theron'un kolunda zaten serum var.

Kırık komodinin üzerinde ve yerde beyaz barut ve kullanılmış bir iğne izleri var.

"Bu mu...?" Başlıyorum ama ben bitiremeden Ezra cevap veriyor.

"Kokain."

Onu ceza odasında bulduğum gece bundan şüphelenmiştim. Kafası iyiydi.

Ezra, "Onu stabilize etmeyi başardık" diyor. "Buraya geldiğimiz zaman

geldiğimiz için şanslı.” "Ne oldu?" Anladım.

Theron benim sesim karşısında inledi. Başını çevirdiğinde bunun ona ne kadara mal olduğunu görüyorum. "Aşırı dozda kullanıyordu. Otel müdürü yerel polisi aradı. Şans eseri oradaki masayı yöneten kadını tanıyorum. Onun tarifini tanıdı. Kendi doktorumu gönderdim. Aşırı dozu tersine çevirmeyi başardı.”

"İyi olacak mı?" "Evet."

"Güzel," diyorum, beklediğimden daha rahatlamış bir halde.

"Ve ben zaten yöneticiye ödeme yaptım. Her şey gizli tutulacak."

Başımı salladım ama şu an düşündüğüm şey bu değil. Yatağa biraz daha yaklaşıyorum. "Onu kim dövdü?" Çünkü bunu ben yapmadım.

Doktorla birlikte çalışan hemşire kot pantolonunu kesiyor. Theron dişlerinin arasından tısladı. Nedenini anlıyorum. Çünkü kot pantolon kalçalarından çekilince dilimlenmiş, parçalanmış deri ortaya çıkıyor. Bunu kim yaptıysa maksimum acıyı yaşatmak istemiş.

Ben hasarı kabul ederken Ezra başını salladı. "Karanlık bir SUV arazide hızla giderken görüldü. Yönetici yakındaki odalardan birinden gürültüyle ilgili şikayet almıştı.”

"Tanrım, Theron."

Cevap vermesini beklemiyorum ama tam olarak anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Ezra, "O bu işin dışında" diyor.

Doktor, "Bunları giydirir giymez onu hareket ettirebiliriz" dedi.

Ezra başını salladı ve sonra bana döndü. "Sanırım onu bir Cemiyet hastanesine götürmek istemezsin." "Doğru."

"Onu kliniğinizde barındırabilir misiniz?" doktora sorar.

Doktor bana bakıyor ve ne gördüğünü biliyorum. Büyük bir maaş günü.

"Hastalarımı boşaltmam gerekecek." "Bu iyi. Yapman gerekeni yap," diyorum ona. "SUV mu?" Ezra'ya soruyorum.

"Kısmi bir plakam var ama takip edilmesi kolay olmayacak."

"Bunu kendisi mi yaptı?" diye sordum, kolunun etrafındaki bandı ve yerdeki iğneyi işaret ederek.

"Öyle düşünmüyorum. Buraya geldiğimizde bağlıydı" diyor Ezra. "Ve onun izleri yok. Normal bir kullanıcının parçaları olacaktır. Benim tahminim kokain ona aitti ama iğnenin içindeki şey değildi."

Kollarına, kanlı elbise şeritlerine bakıyorum. Onu bağlamak için gömleğini kullandılar. "Muhtemelen birine borcu vardı."

"Son zamanlarda öğrendiklerimi göz önüne alırsak bu benim tahminim. Arabam arsada. Konuşmamıza dışarıda devam edelim," diyor Ezra, doktora bakarak.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamızdan kısmen kapatıyoruz. "Bu dosyaları sana kuryeyle gönderecektim ama sonra bir telefon geldi, ben de onları yanımda getirdim."

"Ne buldun?"

"En azından Avrupa'dayken paranın bir kısmının nereye gittiğini takip ettim. Ve

onu bu şekilde bulmak... Dayak acı vermek için yapılmıştı ama eğer müdür çağırmasaydı aşırı dozdan ölmüş olacaktı. Amaç cinayetti. Sorumlu olanın bunun böyle görünmesini umursadığından bile emin değilim." "Kahretsin." Ezra'yı arabasına kadar takip ediyorum. Uzaktan kilidini açıyor, sonra bagajı açıyor, orada küçük bir kasa görüyorum. Kapsamlı değilse hiçbir şey değildir.

"O kadar kötü mü?"

"Bu iyi değil." Kasanın kilidini açtı ve bana mühürlü bir klasör uzattı. "Burada yapabileceğiniz fazla bir şey yok. Eve git ve sana gönderdiğimi oku. Bunun önüne geçmemiz gerekecek. Eğer düşündüğüm kişi buysa, onu Avrupa'dan New Orleans'a kadar takip etmişler ve asker gönderecek kadar sinirlenmişlerdi. Eğer onun hayatta kaldığını öğrenirlerse işi bitirmek için geri geleceklerdir."

"Nasıl bilmiyordum?"

"Kimse yapmadı. Büyükbaban bile."

"Aklının açık olduğu anı bilmek istiyorum." Ezra, "Ben hallederim" dedi.

"Çağrı yok. Kaybolan eylemler yok. O bu konuda iyi." "Anladım, Judge. Özel güvenliği çağıracağım."

"Teşekkür ederim." Kardeşime son bir kez bakmak için motel odasına geri dönüyorum. Uyuyor gibi görünüyor. Ezra, "Git," diye bastırıyor.

Evet.

Ama eve gitmiyorum. Ofisime gidiyorum.

Mercedes arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkıyor ve Raul beni arayıp alışverişe gitmek istediğini söylediğinde ben de aynı fikirdeyim. Dikkatini dağıtmak iyi olur ve daha sonra daha az soru sorabilir.

Akşam yemeğine kadar evde olmayı umuyorum ama Ezra'nın topladığı bilgiler hayal ettiğimden daha kötü. Kardeşim İtalyan mafyasının yanlış tarafına geçmeyi başardı. Onlara borcu var. Birçoğu.

Gecenin çoğunu kalın dosyayı okuyarak geçiriyorum ve aile hakkında mümkün olduğunca çok şey öğrenmek için dünyanın o bölgesindeki meslektaşlarıma ulaşıyorum. Bitirdiğimde başım ağrıyor ve bitkinim. Sessiz olan eve vardığımda saat gece yarısını geçiyordu. Raul mutfakta Paolo'yla bira içiyor. Kendime bir viski doldurup onlara katılıyorum.

"O nasıldı?" Raul'a soruyorum.

"Alışverişten memnun kaldım. Ama kartına bir çentik attı."

"Daha azını beklemezdim." Gülümseyerek viskiyi yutuyorum. Sanırım arkadaşlarına benden yepyeni bir gardırop iltifatı aldı.

"O şimdi nerede?"

Erkekler omuzlarını silkiyorlar. "Bir süre önce Lois'le akşam yemeği yedik. Sanırım yatağına gitti. Lois erken döndü."

"Peki. İkinize iyi geceler."

İçkimi bitirip mutfaktan çıkıyorum. Yatmak için ofisimin önünden geçerken içeriden bir ses duydum. Durup kapıyı dinliyorum. Bir anlığına sessizlik oldu ama sonra bir çekmecenin kapanma sesini duyduğuma eminim. Hiç tereddüt etmeden kapıyı açtığımda Mercedes'i sandalyemde otururken yakaladım. Burnu alt çekmeceye olmalı çünkü yukarı çıkmak için acele ederken kafasını hala açık olan üst çekmeceye çarpıyor. Yüzünü serin ve kayıtsız bir ifadeyle sabitleştirmeden önce lekeyi ovuşturarak bir küfür mırıldanıyor. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve çantamı yere koyuyorum. "Herhangi bir konuda yardımcı olabilir miyim?" Başını yana eğdi ve cevap vermesi çok uzun sürdü. "Telefonumu arıyordum."

"Sana bir telefon verdim."

"Benim eskim. Bundan kurtulmam gereken bir numara var." "Kimin numarası?" "Sadece bir sayı. Neden her şeyi bilmek zorundasın?" "Çünkü insanların ofisini gözetlemesine alışkın değilim."

"Ben gözetlemiyorum. Kendi telefonumu arıyorum." Çekmeceyi kapatıyor ama sıkışıyor ve bunu yapmak için kalçasını kullanmak için ayakta durması gerekiyor. Kalçalarının üst kısmına kadar gelen beyaz bir kaşkorse giydiğini fark ettim. Meme uçlarının uçları ipeğe baskı yapıyor.

Cebimden bir anahtar çıkarıp tek kilitli çekmeceyi açtım ve telefonunu çıkardım. Yakalamaya çalışıyor ama ben onu ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. "Şarj edilmesi gerekiyor. Kimin numarasını aradığınızı bana bildirin, yarın size ulaştıracam." Telefonu cebime koydum.

"Bütün gün yoktun."

"Ben ... idim. Arkadaşlarınızla yalnız vakit geçirmekten keyif alacağınızı düşündüm." "Bu bir dikkat dağıtıcıydı. Bunu bilmediğimi sanma."

"Öğle yemeği nasıldı?" "İyi. Onu buldun mu?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Başını sallıyor. "Ve bana onun gittiğini söylediğinde, onu senin gönderdiğini düşündüm." "Kardeşim bir daha yanına gelmeyecek. Bununla ilgileneceğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, farkında olmadan göğüslerini kaldırıyor ve bakışlarını göğüslerinin yumuşak şişkinliğine çekiyor. Ne yaptığını anlayınca tekrar indirir.

"Tutamayacağın sözler vermemelisin. Bunu sana zaten söylemiştim." "Bu sözden dönmeye hiç niyetim yok. Şimdi..."

Onu kalçalarından tutup kendime doğru çekiyorum, sonra yüzünü masaya çeviriyorum. Kendimi kışına yaslıyorum ve saçını omzunun üzerinden fırçalıyorum. Çenemi boynundaki atan nabzın üzerinde gezdirdikten sonra çenemi onun kıvrımı boyunca kaydırarak ağzımı kulağına götürdüm.

"Ellerini masanın üzerine koy, Mercedes."

Nabzı çılgınca atarken nefesi aniden kısaldı ve ellerini masaya koydu.

"Aferin kızım." Külotunu tuttum ve kalçalarının üzerinden aşağıya doğru

sürükledim, ayak bileklerine kadar inmesine izin verdim ve ardından onu ileri doğru itip masaya doğru eğdim . diye sordu nefes nefese.

Ayakkabımın ucunu ayak bileklerinin etrafındaki kumaş parçasının üzerine koydum. "Dışarı çık." Öyle. Kaşkorseyi beline kadar kaldırıyorum ve bir elimle kıçını kavıyorum, diğer elimle de bir avuç dolusu ipeği aradan çıkarıyorum. Test etmek için yanağına hafifçe şaplak atıyorum. Nefesi kesiliyor ve geriliyor. Ama aksi takdirde, yapmıyor " Tamam mı ?" diye sordum.

Başını salladı.

Bunu bir kez daha yapıyorum, bu sefer daha sert ve ipeği serbest bırakıp parmaklarımı saçlarına dolaştırıyorum.

"Buraya gelmeyi gerçekten ne istiyordun küçük canavar? Söyle bana yoksa cezayı çek." Şaplak atıyorum, sonra da o yeri ovuyorum. Burada ne bulacağı konusunda endişelenmiyorum. Önemli olan her şey bir kasada kilitli. "Hiçbir şey."

Sırıyorum, sonra kıçına bir, iki kez şaplak atıyorum. Bu sefer ovuşturmak yok. Nefesini emiyor ve saçını kullanarak başını geriye doğru çekiyorum.

"Tekrar dene," diyorum ona, bacaklarını iki yana ayırıp elimi kaydırıyorum ıslak seksini bulmak için aralarında. Klitorisini ovaladığımda inliyor ve ona şaplak attığımda sızlanıyor. "Mercedes mi?"

"Sadece sıkıldım." "Beni özledin mi?" "HAYIR."

"Doğruyu söyle."

"Seni özlemedim. Dilini özledim." Başını biraz çeviriyor ve sinsi bir sırıtışla

"Sadece beni tekrar gelmemi sağlamanı istedim."

"İşte bu. O kadar da zor olmadı değil mi? Dilimi kaçırdın. Tek yapman gereken bunu söylemek." Pantolonuma baskı yapan ereksiyona bakıyor, sonra da bana, "Diz çok ve beni kendine getir, Judge."

Kaşlarını kaldırıyorum ve onun emrine yüksek sesle gülmek için elimden geleni yapıyorum. Daha önce hiçbir kadın bana diz çökmemi söylememişti. Asla bir kadın bana diz çökmemi emretmeyecek.

"Flaş bir haber, küçük canavar. Seni yerim." çünkü tat alma şeklini seviyorum ama bunu senin emrinle yapmıyorum." Kıçına sert bir şekilde vuruyorum. "Kal. Anlaşıldı mı?"

"Dediğini yaparsam amımı yalayacak mısın Lawson?"

Hırlayarak onu serbest bırakıyorum ve muhteşem kıçıyla göz hizasında olacak şekilde oturuyorum.

Sıcaklık yanaklarını kızartıyor ama Mercedes geri adım atacak biri değil bu yüzden tam olarak yapacağını bildiğim şeyi yapıyor. Bacaklarının arasına uzanıp inleyerek klitorisini ovuşturuyor ve iki parmağını kendi içine itiyor. "

İyi kız. Çok iyi kız. Çok iyi bir kız." " Kemerimi çözüyorum ve pantolonumu

özüyorum.

Dudaklarını yalıyor ve benim iyiliğim için inliyor. "Kendimi becermemi izlemekten hoşlanıyor musun? Çünkü beni bir daha becermene asla izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Dikkatli ol, yoksa sözlerini yiyeceksin, tatlım."

"Beni izlerken mastürbasyon mu yapacaksın? Minik küçük parmağımın, benim sıkı amımı esneten büyük, kalın sikin olduğunu mu hayal ediyorsun?"

"Sen benim küçük canavarım, çok pis bir kızsın." Kendi külotumu okşadım, "O kadar kirli ki, bence o ıslak küçük parmaklarını alıp göt deliğinin her yerine sürmelisin."

Ağzı açık, kaşları saçlarının arasında kayboluyor. Görünüşü o kadar komik ki kahkahalarım engel olamıyorum.

"Siktir git, seni pislik!" Ben ayağa kalkarken bana doğru dönüyor, kolu bana tokat atmaya hazırlanıyor. Önce onu, sonra diğerini yakalayıp ikisini de arkasına sabitliyorum.

"Sinirlenmen çok tatlı." Gülümsemem onu o kadar sinirlendirmiş olmalı ki sanki elinden gelse yüzümü ısıracaktı gibi dişlerini bana doğru fırlatıyor. "Beni senin için daha da zorlaştırıyor."

"Gitmeme izin ver!"

Onu masaya kaldırıp dudaklarını öptüğümde kollarımı büküyor, zar zor geri çekilip tekrar çatlıyor.

"Bir gün senin kıcını sikmek isterim. İtiraf etmeliyim ki, beni kendime çekerken bunu hayal ediyorum. "Sanki lanet bir gençmişim gibi günde iki kez izin alıyorum. Ama henüz değil. Beni o daracık küçük deliğe sokmaya henüz hazır olduğunu sanmıyorum."

Zorlukla yutkunuyor ve bu bir dakikasını alıyor ama gerçek Mercedes tarzında yanıt veriyor: "Dediğim gibi Judge, beni bir daha beceremeyeceksin."

"HAYIR?" Onu kendime doğru çekiyorum, eziyorum, onu aşağı itmeden önce kedisi iç çamaşırımı ıslatıyor,

böylece aramızda hiçbir şey kalmıyor.

O aşağıya bakıyor ve ben ıslak kıvrımlarının arasından kendimi çekerken dudağını dişlerinin arasından emiyor. Yardım edemiyor.

"Gelmek ister misin küçük canavar? " Sikimi amının yukarisına ve aşağısına sürüyorum ve onu geriye doğru itiyorum, kollarını masanın karşıt taraflarına doğru uzatıyorum ve onu bileklerinden tutuyorum. "Söyle bana. Bana gelmek istediğini söyle, ben de gelmeni sağlayacağım. Bu." bu kadar kolay."

"Ağzın," diyor nefes nefese, bacakları davetkar bir şekilde açıkken bile.

"Ağzımın bu gece yeterli olacağını sanmıyorum." Üzerine eğilip onu öptüğümde inlemesini bastırıyorum: "Sanırım içinde benim dilimden daha büyük bir şeye ihtiyacın var."

"Kahretsin. Senden nefret ediyorum!"

"Ama yine de beni istiyorsun." Biraz geri çekiliyorum ve girişinde horozumun başıyla onu test ediyorum. Yüzünü, gözlerini izliyorum.

"Judge" diyor. "

Lawson," diye düzeltiyorum.

"Lawson," diye nefes alıyor ve onu itiyorum. "Aman Tanrım." "Lanet olsun, Mercedes."

O kadar kaygan ve sıkı ki uzun süre dayanamayacağım. İçeri doğru hareket ederken parmaklarımı onunkilerle iç içe geçiriyorum, ısırmasını umursamadan onu öpüyorum. Çok fazla ihtiyaç duymak.

Benim sikim onun kedisindeyken dilimi ağzına alarak bana açılıyor.

Tutuşumu yeniden değiştiriyorum, bir elimin parmakları saçlarının arasında dolaşıyor, diğer elimle kalçalarını ayarlayarak içine daha da derinlemesine girebiliyorum. Sırtını büküyor, tırnaklarını omuzlarıma batırırken dilimi emiyor ve o kadar sert geliyor ki zonklayan duvarları beni sağıyor ve neredeyse zamanında çekilemiyorum.

Çünkü siktir et. Çok zor.

Onun içine girmeyi o kadar çok istiyorum ki, sonunda onun ıslak sıcaklığından çıkıp, zonklayan aletimi son anda aramızda sıkıştırıp onun her yerine gelmem gerekiyor.

8

Mercedes

Deneyimim oldukça sınırlı olabilir ama bir şekilde Judge'la aramda olan ateşin cinsel gerilim söz konusu olduğunda herkesin yaşadığı bir şey olduğuna inanmıyorum. Bir araya geldiğimizde havai fişek gibi oluyor. Sigortayı yaktı ve ben patladım. Ama şüphelendiğim gibi, işini bitirir bitirmez onu bir anahtar gibi kapatıyor. Yüzü tarafsız bir ifadeye döndü ve yatmamı söyleyerek beni başından savdı.

Onun bu yönünden nefret ediyorum. Daha da kötüsü, onu okuyamamaktan nefret ediyorum. Beni istediğini elde ettiği için mi yoksa herhangi bir şey hissetmekten kendini korumaya mı çalıştığı için mi kovduğunu anlamamın hiçbir yolu yok. Durumun böyle olabileceğine inanmak istiyorum ama aynı zamanda aptal olmak da istemiyorum.

Yatağım onsuz daha boş geliyor ve onun bana katılmamasına şaşırıyorum. Onu sabah da görmeyi beklemiyorum çünkü kaçıp aramıza mesafe koyması normal bir durum. Yüzünde kaşlarını çatmış bir halde odama geldiğinde, söz konusu olana kaşımı kaldırdım.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Yüzünde öfke titreşiyor ve eğer daha iyisini bilmiyorsam, sanki çabalamadan bile başını ağrıtıyormuşum gibi görünüyor. İşte o zaman onun hiç de dinlenmiş görünmediğini fark ettim. Aslında çok bitkin görünüyor. "Daha uyumadın mı?"

Soruyorum.

Daha soruyu cevaplayamadan, Lois ve Miriam arkasında belirdiler ve ellerinde kutularla odama girdiler. "Neler oluyor?" Dolabımın içinde kaybolurken korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Judge cevap olarak, "Benim odama taşıyorsun," diye homurdandı. "Ne?"

Bu gelişmeden hiç de memnun görünmüyor ve bunun hiçbir anlamı yok.

"Geçici," diye temin etti beni ama kendisi bile buna ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Anlamıyorum." Gözlerim yüzünde geziniyor. "Bir şey mi oldu?"

İçini çekiyor ve sonra saatine bakıyor. "Giyinmek. Seni bir günlüğüne dışarı çıkarıyorum." Sorumdan kaçınması beni daha da sinirlendirdi. "Santi iyi mi?"

"Evet." Sesimdeki endişe karşısında gözleri yumuşadı. "Ya Ivy?"

"Aynı" diyor sessizce.

Başımı salladım ve ayağa kalktım; tartışamayacak kadar yorgundum ve gözlerindeki gerilimin sebebini bilmek istediğimden bile tam olarak emin değildim. İşler daha yeni sakinleşmeye başladı ve şu anda başka bir şeyi halledebileceğimden emin değilim.

"Bugün çalışman gerekmiyor mu?" Dolabımın içine girdim ve Lois ile Miriam'ın paketlemediği elbiselerin bir kısmını karıştırmaya başladım.

Judge arkamdan, "Bir günlük izin aldım" diyor. "Tayt giy."

Bunu garip bir istek olarak görüyorum ve bunun kişisel bir tercih mi olduğunu, yoksa arkasında bir neden mi olduğunu merak ediyorum. Ama omzumun üzerinden ona kaşımı kaldırdığımda, aldığım tek cevap sert bir ifadeydi. Eski ben sırf zor olsun diye elbise giyerdi ama bugün Judge'la tartışmak istemiyorum. Bu yüzden bir tayt ve bol bir tişört alıp üstümü değiştirmek için banyoya gidiyorum. Dışarı çıktığımda beni yatak odamın kapısında bekliyordu ve telefonum olduğunu bildiğim şeye bakıyordu. Omuzlarındaki yenilenen gerginlikten hoşlanmadığı bir şey gördüğünü tahmin ediyorum ama bunun ne olabileceğini düşünemiyorum. Tabii Georgie'den gelen mesajlar dışında.

"Her şey yolunda?" diye sordum ve çenesini bana doğru uzatarak parayı cebine koydu. "Hadi gidelim."

Rolls Royce'a binerken ön koltukta Raul'un yanında IVI'dan bir korumanın oturduğu dikkatimden kaçmıyor. Bu yeterince tuhaf değilse arkamızda üç arabayla birlikte başka bir araba bekliyor.

Her ne kadar bunu kendim yapabilecek kapasiteye sahip olsam da, Judge dalgın bir şekilde benim için emniyet kemerimi takıyor ve Raul bizi gideceğimiz yere yönlendirirken yapmacık bir sessizlik içinde oturuyoruz. "Judge."

Beni duymuyor bile, bakışları pencerenin dışında takılıp kalmış, aklı açıkça başka bir yerde.

"Judge." Yüzüne dokunuyorum ve gözlerini kırıştırıyor. Bana bakıyor ve

gözlerinde tuhaf bir şey titreşiyor. Endişeli görüldüğü için beni tedirgin eden bir şey.

"Bana söylemen gereken başka bir şey var mı Mercedes?" Sesi alışılmadık derecede sessiz. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçmişinde bilmem gereken başka tamamlanmamış planlar var mı?" Gözleri hafifçe kısılıyor. "HAYIR." Elim düşüyor. "Neden?"

"Dün gece neden ofisimdeydin?" Talep ediyor. "Telefonunda gerçekten ne arıyordun?"

Lanet olsun. Bu sorunun bugün aklıma geleceğini biliyordum ama bu kadar kafa karıştırıcı olacağını düşünmemiştim.

"Sana bir numara aradığımı söylemiştim." Kocaman bir yalan dökülüyor dudaklarımdan. "Kaç numara?" Çenesi kasılıyor.

"Bir arkadaş?" Bunun bir soru gibi görünmesini istemem ama kahretsin, öyle.

"Kimin adı...?" Bekliyor, gözleri kararıyor.

"Ana," diye patladım düşünmeden.

Tek kelime etmiyor ve aramızdaki çatışma daha da yoğunlaşıyor. Başka bir kadına olan sevgisinin kanıtını bulmak için ofisini karıştırdığımı itiraf edemeyecek kadar gururluyum. Başka herhangi bir kadın. Onu tekrar içeri almama kampanyamı destekleyecek bir şey bulmak istiyordum. Öfkemi artıracak ve onun da benim gibi salak bir yalancı olduğunu kanıtlayacak bir şey. Ama hiçbir şey bulamadım. Tek bir lanet şey bile yok. Ve bu onun güvenilebileceği anlamına gelmese de öfkemi kontrol altında tutmanın giderek zorlaştığı anlamına geliyor.

"Ana da kim?" diye homurdandı.

Gözlerim tekrar ona döndü ve ona, şüphesini uyandırmamasını umduğum acıklı bir bahane sundum. "O benim hava eğitmenim. Ona derse gitmediğim için üzgün olduğumu söylemek istedim. Bu kadar."

Judge pek buna inanıyormuş gibi görünmüyor ama araba beklenmedik bir şekilde durduğunda dudaklarında keyifli bir seğirme beliriyor.

"Bunu söylemen komik." Dışarıdaki tanıdık caddeyi işaret etti. "Ona bugün söyleyebilirsin." Ağzım açık kalıyor ve ona inanamayarak bakıyorum. "Beni... sınıfa mı götürüyorsun?"

Sesimdeki heyecandan duyduğu rahatsızlığı gizlemek için saatine baktı. "Acele etsen iyi olur. Geç kalacaksın." Solana yanımdaki ipeklilerin üzerinde durduğu yerden, "Tamam, bu çok tuhaf," diye mırıldanıyor, bakışları tekrar Judge'a dönmeden önce stüdyonun dışındaki sokakta duran dört korumaya bakıyor. Şu anda duvara yaslanmış halde, ben havai ipek kumaştan yukarıya doğru yalpalarken ve sonra vücudumu ters bir fiyonk pozu verecek şekilde bükerken gözleri üzerimde. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

"Neden kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor?" Solana soruyor.

"Muhtemelen öyle olduğu için." Gülümseyerek vücudumu geriye doğru

çeviriyorum ve bölünmelere geçiyorum. Judge, kontrol edemediği durumlarla pek iyi anlaşıyor ve şu anda yüzündeki sert ifadeden de açıkça görülüyor ki, olan da tam olarak bu. Ders başladığından beri yavaş yavaş yaklaştığı, sıradan bir gözlemci gibi görünmeye çalıştığı dikkatinden kaçmadı, ancak her an kaymam durumunda harekete geçmeye hazır olduğu açıkça görülüyor.

Bir an için tam da bunu yapıyormuş gibi yaparak ipekten aşağı kayıp onun beni kurtarmaya atlamasını izleyeceğim düşüncesiyle kendimi eğlendiriyorum. Ancak bu düşünceler, muhtemelen bir daha sınıfa dönmeme izin vermeyeceği gerçeğiyle hızla silindi.

"Daha iyi soru şu: Seni takip eden adamlar kim?" Georgie diğer yanımdaki konumundan soruyor. "Peki benimle koruma rolü oynamaya gelecekler mi?"

Solana ve ben homurdanıyoruz ve hepimiz geyik pozuna geçerken Georgie eğitmenin talimatlarını takip ederek

vücudunu zarif bir şekilde havada hareket ettiriyor.

Ne yazık ki konu Georgie olunca iş bitmiş gibi görünüyor. Judge, onu spandeks şortu ve atletiyile ilk fark ettiğinden beri parçaları birleştirmeye başladı. Ama şimdi, Georgie'nin aşırı ciddi ifadeleriyle IVI muhafızlarının neredeyse ağzından salyalar aktığını fark etmemek imkansız.

Judge'a baktığımda gözleri Georgie'den bana kayıyor ve ben de ona eğlenerek gülümsüyorum. Sanki daha sonra onu gereksiz yere kışkırtmanın bedelini ödeyeceğimi belirtmek istercesine başını salladı.

Dersin geri kalanı çabuk geçiyor, hem de çok çabuk; bittiğinde hayal kırıklığına uğruyorum. Buraya gelmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu unutmuşum. Arkadaşlarımla birlikte olmak ve bedenimi bu şekilde hareket ettirmek. Artık güveninin bir kısmını kazandığım için Judge'ın bunu tekrar yapmama izin vereceğini umuyorum, ama aynı zamanda beni buraya gerçekte olup bitenlerden başka bir dikkat dağıtıcı olarak getirmesinden de endişeleniyorum.

Solana ruh halimdeki değişimi hissediyor gibi görünüyor ve her zamanki gibi bunu düzeltmeyi kendine görev ediniyor.

"Judge, henüz dükkanımı görmediniz." Spor çantasını omzuna atarken bana çekingen bir gülümseme sunuyor. "Ve hemen yanibaşımızda dünyanın en iyi kahve dükkanlarından birine sahip olduğumuza dair sağlam bir bilgiye sahibim. İşin sırrı elbette hindibada."

Judge bakışlarını bana çeviriyor ve sessiz olmama rağmen umutlu olduğumu görebiliyor. Açıkçası teslim olmasını beklemiyorum ama veriyor.

"Sanırım eve dönmeden önce biraz daha zamanımız var."

Elimi onunkine uzatıyorum ve biraz saçma görünse de minnetimi belli etmek için hafifçe sıkıyorum. Bunları yapmak için izin istemekten hoşlanmıyorum ama buna alıştım ve bana daha fazla küçük özgürlükler verdiği için de minnettarım. Sokağa çıktığımızda araba ile uğraşmıyoruz. Bunun yerine iki blok yürüyerek

Solana'nın dükkanına gidiyoruz. Bu tanıdık yerlere geri dönmek güzel bir duygu, ama Judge sürekli olarak caddeyi tarayıp tehditleri kontrol ederken, ondan yayılan gerilimi hissedebiliyorum.

Zen Apothecary görüş alanına girdiğinde göğsüme tanıdık bir sıcaklık yayılıyor. Pencereden her şey aynı görünüyor. İçeride, şirin küçük dükkanın, yenilenmiş ahşaptan yapılmış rafları ve üzerlerine bastığınızda gıcırdayan eski meşe zeminleri var. Girişi lavanta sepetleri ve saksı bitkileriyle dolu raflar süslüyor. Aynı hatırladığım gibi kokuyor. Tütsü, yaprak çaylar, yerel kaynaklı bitkisel tentürler, esansiyel yağlar ve Solana'nın cilt bakım ürünleri bir araya gelerek duyularımı dolduruyor. Solana'nın kokusu. Tabii yan taraftaki kahve ve pancar aromasının da zararı yok.

"Otur." Solana köşedeki küçük bistro masasını işaret ediyor. "Kahveyi çağıracağım."

Judge kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan Madame Dubois gösterişli bir şekilde mağazaya giriyor, uzun elbisesi ayaklarının etrafında sallanıyor. İş saatlerinde şirket içi falcı olarak ikamet ettiği dükkânın küçük özel köşesine doğru gidiyor. Ama o kadar ileri gidemeden, tamamen duruyor, yüz hatları tiksintiyle kasılıyor ve sonra dönüyor. İlk başta gözleri bariz bir rahatlamayla üzerimde geziniyor, sonra Judge'ı incelemek için döndüğünde sert bir tavır alıyor.

"Sen." Sanki ona lanet ediyormuş gibi parmağını sabit bir şekilde ona doğrultuyor. "Korkunuz işinize yaramıyor."

Tek kaşını kaldırıp ona baktı, yüzünde eğlence ve kızgınlık karışımı bir ifade vardı. Ta ki tekrar konuşana kadar. "Her zaman sana ait olması gereken şeyi senden çalmadan önce geçmişi bırak."

Yargıcın gözlerinde karanlık bir şey parladı ve ben bile kendimi kaşlarımı çatarken buldum. Madame Dubois'nın biraz buralarda olduğu biliniyor ve ben onun tahminlerini her zaman her şeyden daha eğlenceli buldum, ancak söyledikleri, Judge rahatsız bir şekilde sandalyesinde kıpırdanırken onun ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

Georgie, "Bugün birileri kendini enerjik hissediyor," diye mırıldandı.

"Onu tekrar söyleyebilirsin." Madam Dubois'in bir adım daha atmasını izliyorum, sonra tekrar durup bana dönüyor.

"Seni tekrar görmek güzel ama bu kadar pervasız olmamaya dikkat etmelisin." Ve Yargıcın homurdandığı o sinir bozucu derecede isabetli gözlemlerle birlikte, perdeli alanının arkasında kayboluyor.

"Tamam aşkım." Solana elinde küçük bir kese kağıdıyla bize dönüyor. "Bunun işe yaraması gerektiğini düşünüyorum."

Judge parayı ona uzatırken şaşkınlıkla ona bakıyor, ben de ona gülümsüyorum. Her ne kadar onun bir canavar olduğunu açıkça düşünse de kendisi olmaktan kendini alamıyor.

"Sandal ağacı tütsü ve sabunu var" diyor. "Ve bariz nedenlerden dolayı bir ruh hali iksiri." "Teşekkürler," diye homurdanıyor Judge. Dışarıya bakarken, "Hımm, adamlarınıza en azından dükkanın kapısından biraz daha uzakta durmalarını

söyleyebilir misiniz?" diye ofladı. "Bütün müşterilerimi korkutuyorlar." Judge bu fikre tamamen razı gibi görünüyor ve kredi kartını verip tüm dükkanı satın almayı düşündüğünden hiç şüphem yok çünkü şu anda, her ne sebeple olursa olsun, hâlâ gergin durumda. Gözleri kapıdan giren herkesin üzerinde geziniyor ve buraya geldiğimizden beri eski telefonumu iki kez kontrol ediyor ki bu tuhaf görünüyor.

"Orada neye bakıyorsun?" Georgie ve Solana yeni hava santralinin sergileneceği yeri tartışırken fısıldıyorum. Judge yanıt olarak, "Hiçbir şey," diye homurdanıyor.

Daha fazla tartışmaya vakit kalmadan, yan taraftaki kafeden tanıdık önlük giyen bir adam içeri giriyor. Solana'ya deli gibi aşık olan kişi sıradan bir teslimatçı çocuk değil, bu yüzden gözleri Judge ve bana odaklanmadan önce dükkânda geziniyor.

"Ah, işte." Solana, kahve tepsisini ve pancar paketini alarak onu selamlamak için koşuyor. "Brady'yi bekliyordum."

Adam başını salladı ama gözleri Judge'tan ve benden ayrılmıyordu. "Bugün hastaydı."

Solana kaşlarını çattı ama bahşış karşılığında eline birkaç dolar tutuşturup tekrar teşekkür etti. Adam bir saniye daha oyalandı ve sanırım o ve Judge sessiz bir sidik yarışı yapıyorlardı ki bu çok tuhaf ama sonra ortadan kayboluyor.

Solana kahveleri bıraktı ve hepimizin yiyebilmesi için hamur işleri paketini açtı. Ama daha bir tanesine uzanamadan Judge bana baktı.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

İnanamayarak ona bakıyorum. Tamam, onu her ne hale getirdiyse açıkça onu fazlasıyla paranoyak yapıyor. Yine de uzanıp bir hamur işi alırken, "Onlardan her zaman sipariş veriyoruz," diye temin ettim. "Bu kadar huysuz olmayın."

Pastayı elimden almaya çalışıyor, ben de başımı sallayıp havaya kaldırırken bir gülümsemeyle onunla alay ediyorum. Georgie gözlerini deviriyor.

Kuru bir sesle, "İçerikleri kapsamlı bir şekilde kontrol ettik" diyor. "Mercedes'in alerjisinin farkındalar ve hiçbir ürününde yer fıstığı kullanmıyorlar."

Bu sözler Judge'ı sakinleştirmiş gibi görünmüyor, bu yüzden çantamı işaret ediyorum. "Endişelenme, tamam mı? İhtiyacım olursa EpiPen'im yanımda ama olmayacak."

İkna olmuş görünmüyor ama kaybetmeye alışması gereken bazı savaşlar var. Lanet olası pancarımı istiyorum ve buradan milyonlarca kez yemek yedim. Bu bir sorun bile değil.

Daha fazla itiraz edemedim, hamurlu, şekerli karışımı ağzıma tıkıp bir ısırık alıyorum. İnlediğimde Judge tekrar bana bakıyor, bu onu da rahatsız ediyor. Neredeyse... bunu söylemeye cesaret edebilir miyim... bu ses tam ona göre olmalı.

Eğlence beni güldürüyor ve çantayı işaret ettiğimde pudra şekeri parmaklarımdan kar gibi düşüyor. "Sadece dene. O zaman anlayacaksın."

Önerimi görmezden geliyor ve burada sadece zamanını beklediğini görebiliyorum, bu yüzden birkaç büyük ısırık daha alma fırsatını değerlendiriyorum ve ardından çok sıcak bir kahve içiyorum. Eminim yakında ayrılmamız konusunda ısrar edecek ve bu da gündemimizde bundan sonra ne olacağını merak etmemi sağlıyor. Ama bunu düşünürken boğazımı gıcıklayan bir şey oldu ve birkaç kez öksürerek bu duygudan kurtulmaya çalıştım. Ama daha fazla kahve içip neredeyse boğulacak olmama rağmen bu durum daha da yoğunlaşıyor.

"Mercedes'e mi?" Yüzüme uzanırken Judge'ın sesine endişe sızıyor. "Nedir?" Başımı sallayıp ona bir şey olmadığına dair güvence vermeye çalıştığım da tansiyonum düşüyor gibi görünüyor ama öyle olmadığını biliyorum. Üzerimde bir baş dönmesi dalgası dolaşıyor ve boğazım sıkışıyor. Çok sıkı. Çantama uzandığımda, alerjik reaksiyonun belirtilerini fark ettiğimde, bunu yapmayacağıma dair ona güvence verdim ve Judge küfretti. Georgie, "Aman Tanrım," diye bağırırken aynı zamanda Solana da nefesini tutuyor. "Onun yüzü." Yeterli oksijen alamıyorum. Bu kadarı herkes için açıktır. "İşte, bırak ben yapayım." Solana yardım etmek için yanıma gelmeye çalıştı ama Judge beni yakalayıp kucağına çekip başımı geriye attı.

"Lanet olası EpiPen'i alın."

Görüşüm gözyaşları nedeniyle bulanık ama Solana'nın çatalı uzatırken titreyen elini görebiliyorum. "Yapabilirim..."

Judge dinlemiyor. Kalemi yakalıyor, uyluğuma sıkıştırıyor ve enjekte etmeye çalışıyor. Ama olayı anlatan tıklamayı duymuyorum ve daha derine indikçe onunla mücadele ediyor gibi görünüyor, sesinde bir paniğin olduğu görülüyor.

"Tanrım, bu şeyin nesi var?"

"İzin ver deneyeyim." Georgie'nin sesinin sanki suyun altındaymış gibi solduğunu duyuyorum. İkisi de onunla oynamaya başladı ve sonra gerçekten duymak istemediğim şey geldi.

Georgie, "Bunda bir sorun var" diyor. "Bu doğru değil."

"Kahretsin!" Judge kükrüyor. "Şimdi lanet ambulansı arıyorum."

Beni dükkanın zeminine yatırıyor, ben de ona bakmaya çalışıyorum, sorun olmadığını söylemek için hareket etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum. Ben çok halsizim. Boğazım neredeyse tamamen kapanmış gibi hissediyor ve yapabileceğim tek şey küçük hava nefeslerini içeri çekmeye çalışmak.

"Bende başka bir tane var!" Solana bağıyor. "Burada bir tane var! Tezgahın arkasında." Judge, "Al şunu" diye yalvarıyor. "Hemen alın."

9

Judge

Bu kötü bir alışkanlık haline geliyor. Mercedes yatağında bayıldı. Onu izliyorum. Nefes aldığından emin olmak. Birkaç gün önce Solana'nın dükkanında yaşanana benzer bir olaya asla tanık olmak istemiyorum.

Eski telefonunu tekrar elime aldım. Metni yüzüncü kez tekrar okuyun. Herhangi bir fark yaratacağından değil. Onu gözetlerken yakaladığım zaman aradığını iddia ettiği numarayı almak için şarj ettikten sonra açtığımda onları gördüm. Zaten bunun bir yalan olduğu kesindi. Yoga eğitmeninin numarasını Solana ya da Georgie'den almak yeterince kolay olurdu. Mesajlar son birkaç hafta içinde gönderilmişti, yani haftalardır tehlikedeydi ve ben ne halt ettim ki? Bundan haberim bile yoktu.

O bir insandı, seni pislik. Sen ve senin gibiler onu mahvettiniz. Şimdi seni mahvedeceğim. Amcık, zengin evinde, zengin erkek arkadaşınla sonsuza kadar saklanamazsın.

Senin için geliyorum, amcık. Öyle ya da böyle. Sana hak ettiğini vereceğim. Hepsi farklı numaralardan gönderilmiş ve Ezra'nın adamı hiçbirinin izini sürememiş. En ufak bir iz bile bulamadılar. Santiago bir şeyler bulabilecek miydi? Ona soramam. Ona bunların hiçbirini anlatamam. Ivy'nin ve doğmamış çocuklarının kaderinin bilinmemesiyle yetiniyor. Benden istediği tek şeyi yapmadığım için ona yük olmayacağım. Kız kardeşini güvende tut.

Yeni bir metin var mı diye kontrol etmeye devam ediyorum. Bunları gönderen kişi, saldırıda başarılı olamadığını şimdiye kadar anlamış olmalı, bu yüzden bir tane daha gönderilmesini bekliyorum.

Bir arama geldiğinde telefonum titriyor. Onu uyandırmamak için sessize aldım. Telefonunu cebime koydum ve cevap vermek için dışarı çıktım ve arayan kişinin Ezra olduğunu gördüm, bana ihtiyacı olursa diye yatak odasının kapısını aralık bıraktı.

"Judge. Mercedes nasıl?"

"O iyi olacak. O uyuyor." Solana'nın dükkânda bir EpiPen bulundurması sayesinde. Görünüşe göre bunu Mercedes'le tanıştığından beri yapıyordu. Georgie'nin de.

"İyi."

"Ne buldun?"

"Çantanın içinde fıstık yağı izleri var. Hamur işlerine sürtünürlerdi. Çantadaki iki kişi de kontamine oldu." Çantayı hatırlamaya çalışıyorum. Düz kahverengi kağıt. Solana'nın kendisine teslimat yapanın genellikle aynı çocuk olmadığını söylediğini hatırlıyorum.

"Bunu teslim eden adamla ilgili bir şey var mı?"

“Kahvehanenin güvenliği bakım nedeniyle kapalıydı. Sokağın karşısındaki dükkandan aldığımız görüntülerde, siparişle birlikte ayrılan çocuğun önünü kestiği görülüyor. Lens kirliydi, görüş oldukça engelliydi ama şansımız yaver gitti. Bir an net bir çekim yakaladık ve adamlarımdan biri görüntüyü yeterince iyileştirmeyi başardı.

Bununla senin tarifi arasında, senin için bir şeyim olabilir." "Devam et."

“Size söylemeden önce onaylamayı tercih ederim.” "Söyle bana. Daha sonra onaylayabilirsiniz.”

"Vincent Douglas ismi sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?" Kalbim duruyor.

"Judge?" "Ne dedin?"

"Douglas. Vincent Douglas.

Hayır. Bu olamaz.

"O sessizlikten öyle olduğunu tahmin ediyorum." "Muhtemelen." Boğazımı temizliyorum. "Ailesi var mı?" “Fazla derin kazmadım. İlk önce onay bekliyordum.”

“Kaz. Ailesi olup olmadığını bilmem gerekiyor. Bir kadın akraba. Belki bir eş ya da bir kız kardeş.” "Bunu yapabilirim. Bulmak zor olmasa gerek."

Cevabı zaten biliyorum. Mantıklı olan tek şey bu. O adam dükkana girdiğinde dikkatimi çeken şeylerden biri de bu oldu. Onda tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler vardı. O zaman yerleştirememiştim ama şimdi, kahretsin. Gözlerinde nefretle Mercedes'e ve bana bakmıştı. Çok tuhaf ve yersizdi ama şimdi çok mantıklı geliyor.

Mercedes'in öldürdüğü, Santiago'yu zehirleyen fahişeyi, yıllar öncesinden Kedi Evi'nden belli belirsiz

hatırlıyorum. Bana hep ters gelmişti. Ve onun adını bilmemin tek nedeni Mercedes'in yaptıklarıdır. Çünkü o kadının adı Lana Douglas'tı. Ve tehdit metinlerini açıklayacaktı.

Ancak Ezra Moore'un Lana Douglas'ın ölümü hakkında hiçbir bilgisi yok.

Bulması gereken tek şey kayıp bir kadındır.

"Judge? Hala oradasın?"

"Evet üzgünüm. Kardeşim nasıl?"

"Daha iyi. Doktor haklıydı. Bir atı öldürmeye yetecek kadar fentanil içeren bir kokteyl kendisine enjekte edilmişti. Aşırı dozu tersine çeviren Narcan'ı uyguladı. Ancak Theron'un uyuşturucu sorunu var. Ne yapmak istediğinizi düşünmelisiniz. Bundan uzaklaşamayacak. Profesyonel yardıma ihtiyacı olacak." "Rehabilitasyon mu?"

"Evet. Eğer bana ihtiyacın olursa bununla ilgilenebilirim. Çok iyi, çok gizli bir tesis biliyorum." "Nerede?"

“Santa Barbara'nın hemen dışında.”

Santa Barbara. İyi. Ben diğer karışıklıkla uğraşırken onun Mercedes'in yanına

gelmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak kadar uzakta. "Yap. Ona saldıran adamlarla ilgili bir şey var mı?" "Hala bunun üzerinde çalışıyorum." "İsa. Ne lanet bir haftaydı."

"Mümkün olan en kısa sürede size Vincent Douglas hakkında bilgi vereceğim." "Teşekkür ederim."

Bir duraklama var. "Sadece bir şey. Kardeşin seni görmek istiyor."

"Ben bu konuda düşüneceğim. Şu anda önceliğim Mercedes'tir." Adı anıldığında yatak odasında bir hareketlenme duyuyorum. Açık aralıktan içeri bakıyorum ve Mercedes'in uyandığını görüyorum. "Seninle sonra konuşacağım." Aramayı kestim ve yatak odama tekrar girdim.

"Günaydın" diyorum.

Pencereye bakıyor. "Gece sanırım."

Bakışlarını takip edip başımı salladım. "Nasıl hissediyorsun?" "Yorgun."

Kafasını kaşıyarak etrafına bakıyor.

"Baş ağrısı? Herhangi bir şey? Doktorun geri dönmesine gerek var mı?" Başını sallıyor. "İyi olacağım."

Yatağın kenarına oturup bir bardak suyu ona uzattım. Bir yudum alıp geri veriyor. "Hepsini içer misin?" "İyiyim, Judge." Yataktan kalkmaya çalışıyor ama onu durdurup suyu tutuyorum. "İyi." Gözlerini deviriyor ama içiyor, sonra boş bardağı bana geri veriyor.

"Daha önce kullanmak zorunda kaldın mı? EpiPen mi?"

"Gençken ama gerçekten dikkatliyim." Alnı kırışıyor ve utandığından ya da korktuğundan emin değilim. Ona ne kadarını anlatacağımı düşünüyorum. "Ben her zaman oradan pancar yerim. Alerjimi biliyorlar."

"Oldu. Sadece unutmaya çalış. Muhtemelen sadece bir kazaydı." "Çantamdaki EpiPen işe yaramadı Judge."

O kısmı hatırlamayacağını umuyordum ama EpiPen kurcalanmış. Bunun ne kadar zaman önce yapıldığını merak ediyorum. Bunu kimin yaptığını sormama gerek yok. Miriam kayıp. Eşyalarının çoğunu geride bıraktı ve yola çıktı. Hepimiz halletmemize rağmen parmak izleri EpiPen'deydi, bu yüzden biraz karışıklık oldu. Ezra'nın onu arayan adamları var.

"Daha fazlasını sipariş ettim. Çantandakini değiştirdim. Aslında oraya iki tane koy. Solana ve Georgie'de de daha fazlası var. Her ihtimale karşı. Onları arabalarda tutacağım ve Lois'in mutfağında da birkaç tane var. Her zaman fazladan olacak..."

"Judge," diyor beni durdurarak. Elini saçlarının arasından geçirmesini, bıraktığında yumuşak dalgaların omuzlarına düşmesini izliyorum. "Birisi onu kurcaladı mı?"

"Muhtemelen sadece hatalıydı." "Bu şeyler hatalı değil."

"Her iki durumda da bu konuda endişelenmene gerek yok." "Evet, biraz öyle." Çenemi sıkıyorum.

"Bu olay olmadan önce beni buraya getirmiştin. Sanki İngiltere Kraliçesiymişim gibi etrafımda güvenlik var. Neler oluyor?"

"Miriam gitti, Mercedes." "Miriam?"

"Sana ne yaptığını biliyorum. Kağıt ağırlığı. Yalan söylemediğini biliyorum ve senden şüphe ettiğim için üzgünüm."

Kaşları kalkıyor ama bu ben sana söylemişim tarzında değil. Daha fazlası sadece sürpriz. Muhtemelen

özrümünden dolayı. Sanırım ondan ilk kez özür diliyordum.

"Bir süre önce onunla yüzleştim," diyorum ona. Bunu bilmek ona zarar vermez.

"Bunu neden yaptı? Yani, o ve ben birbirimizi hiçbir zaman gerçekten sevmedik ama siktir et. Beni gerçekten incitti."

Boğazımı temizliyorum. Henüz ona bu kısmı anlatmaya hazır değilim. Çünkü bu sır çok daha fazlasını açığa çıkaracaktı.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Beni inceliyor. "Onun da EpiPen'e bulaştığını mı düşünüyorsun?" "Öyle olduğundan şüpheleniyorum."

"Ama o artık gitti. Bu tam olarak ne anlama geliyor? Theron gibi gitti ya da..."

"Onu arayan adamlarım var."

"Tanrım, Judge! Bana ne yaptığını biliyordun ve onu tutuklatmadın falan mı?"

"Bundan daha fazlası vardı ve ben onu yönetiyordum. Ona göz kulak olabileceğim bir yerde kalmasının daha iyi olacağını düşündüm. Bu açıkça bir hataydı."

"Bu hâlâ sorumun cevabını vermiyor. Beni neden buraya taşıdın? Neden ekstra güvenlik?"

"Abel, Ivy'ye saldırdığı için onun da senin peşine düşmesi riskini göze almak istemedim." Bu doğru. Bunu düşündüm. Ve bence bu, Mercedes için öldürdüğü kadının erkek kardeşinin intikam peşinde olduğunu bilmekten daha az korkutucu olacak.

"Habil mi? Peşimden gelmeyecek. Neden yapsın ki?"

"Sen Santiago'nun kız kardeşisin. Mahkemede onun aleyhine ifade verebileceğinden bahsetmiyorum bile. "Abel beni korkutmuyor."

Çenesini avuçlayıp yüzünü kendime doğru eğdim. "Pekala, seninle hiçbir işi şansa bırakmıyorum. Seni güvende tutmak için yapmam gerekeni yapacağım küçük canavar, bunu yapmak için seni bir yere kilitlemem gerekse bile."

"Bu aslında kulağa hoş gelmeye başlamıştı ama sonra tüyler ürpertici bir hal almaya başladı."

Kafatasının tabanını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. "Öyle söylüyorum Mercedes. Geçen gün seni böyle görmek, bunu düzeltmek için kendimi güçsüz hissetmek beni mahvetti."

"Dikkatli olun Judge." Kocaman gözlerini bana çeviriyor. O kadar yakın ki

içlerinde soluk altın halkalar görüyorum ve kahretsin, o kadar güzel ki, insanı etkisiz hale getirecek kadar güzel. "Umurumda olduğu izlenimini edinmemi istemiyorsun."

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz ve onun neyi beklediğini biliyorum. Onayla. Ama aramızda hiçbir şey değişmedi. Hiçbir şey değişemez. Onunla evlenmeyeceğim. Yapamam. Ve o haklı. Ona boş umutlar veremem. O yüzden konuyu değiştiriyorum. "Georgie eşcinsel."

Gözlerime bakıyor ve hayal kırıklığını görüyorum ama sonra sırtıyor. "Bunu anlaman çok uzun zaman aldı." "Neden ikinizin birlikte olduğunuza inanmama izin verdiniz?"

"Yapmadım. Buna kendi başına inandın."

"Kesinlikle beni düzeltmedin. Ve o metinler. Benim inandığıma herkes inanır."

"Hiç gerçekten kolay, eğlenceli bir arkadaşlığınız olmadı mı? Yanında o kadar yoğun Judge gibi davranmak zorunda olmadığın biri mi?" Son kısmı alaycı bir ciddiyet tonuyla söylüyor.

Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum. Neredeyse kafam karıştı. Arkadaşlıklarım ciddidir. Her zaman öyleydiler. Hiç kimseyle Mercedes ve arkadaşları arasında gördüğüme benzer bir ilişki yaşamadım.

"Aman Tanrım, yapmadın. Bu aslında biraz üzücü, Judge," diyor, en ufak bir alaycılıkla.

Cevap veremedenden telefonum titriyor. "Bunu almam lazım." Ayağa kalktım, böldüğüm için minnettarım. Telefonun kilidini açıp mesajı okudum. Bir kız kardeşi. Lana Douglas. Nerede olduğu bilinmiyor.

Kahretsin. "Nedir?"

"Hiç bir şey. Aç mısın?" "Çok fazla sır saklıyorsun."

"İkinci bir hayatı olan kadın böyle diyor. Aç?" "Bana neler olduğunu anlatacaksın."

"Hiçbir şey olmuyor. Hadi." Battaniyeyi çekip elimi uzattım. "Giyinmek. Akşam yemeğini aşağıda yiyeceğiz."

10

Judge

Ertesi akşam erkenden annemi ziyaret ediyorum. Beni mutfakta selamlıyor, kendine büyük bir kadeh şarap dolduruyor.

Sırtı bana dönük, "Bakın, kim uğrama zahmetine girdi," diyor. "Köpeğinizi şimdi mi çağıracaksınız?" Miriam ortadan kaybolduğundan beri ev hapsindeydi ve ondan önce de Theron'la yaşanan olaydan beri onu takip ettiriyordum.

"İyi akşamlar anne." Davet almayacağım için davet beklemeden oturuyorum.

Bana dönüyor, elinde bardağıyla tezgaha yaslanıyor. "Oğlumdan haber aldığını mı söylemek için buradasın?"

Beni küçümsemesi, tüm yaptıklarına rağmen Theron'u açıkça tercih etmesi beni rahatsız etmemeli ama yine de canımı acıtıyor.

"Theron bir rehabilitasyon tesisinde vakit geçirecek. Bağımlılığını biliyor muydun?" "Bağımlı değil. O sadece hayattan keyif alıyor."

"İsa. Bu kadar kör müsün?"

"Zor zamanlar geçirdi Judge. Senin bunu bildiğinden değil." "Çok şey biliyorum."

"Hangi tesis? Onu görmeye gideceğim. "Öyle düşünmüyorum. Oturmak." Kaşlarını kaldırıyor.

Ayağımla sandalyeyi itiyorum. "Oturmak. Şimdi."

Çenesini kaldırıyor. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun, bunu biliyor musun?" Dedem. Yorum yapmaktan çekinmiyorum. Beni kışkırtıyor. Bunun yerine kendini koltuğa park edene kadar bekledim.

"Senden her şeyi alabileceğimin farkındasın, değil mi?" "Senin kardeşine yaptığın gibi mi?"

"Kardeşim birine zarar verdi."

"Sadece herhangi biri değil." Gülümsüyor, kahvesini yudumluyor. "İsteddiğini yapmaya alışkın olduğunu biliyorum ama bu konuda yanılıyorsun. O kadın onu kullandı ve hak ettiğini aldı."

"Onu dövdü."

"Kontrolde çıkmış bir seks oyunu."

Masanın üzerinden atlayıp onu biraz olsun sarsmamak için elimden geleni yapmam gerekiyor. "Theron'u tartışmak için burada değilim. Miriam hakkında konuşmak için buradayım."

"Miriam mı? Neden benimle Miriam hakkında konuşmak zorundasın ki? O yardımcıdır." Çok soğuk. Ve bunu ses tonunda veya ifadede en ufak bir değişiklik olmadan söyledi. Annem başarılı bir yalancıdır. Ama aynı zamanda tehlikeli çünkü Miriam'a göre Mercedes'in sırrını biliyor.

"Kim olduğunu biliyorum" diyorum. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Theron'un babasının kız kardeşi. Bu da onu teyzesi yapıyor. En azından Theron için aile. Ve sizin ve onun, Mercedes'i Theron'un yoluna çıkararak ne planladığınızı biliyorum—"

"Bu neyle ilgili, Judge? Çöpçatanlık yapmaya çalıştığı için kendi anneni mahkemeye mi çıkaracaksın?" "Bitirmedim."

"Tanrı korusun, kimse sizi rahatsız etmesin, Sayın Judge."

"Birkaç gün önce Mercedes'e yapılan saldırıyla bir ilginiz olup olmadığını bilmek istiyorum." "Ne saldırısı? Benim tam olarak nasıl bir insan olduğumu düşünüyorsun?"

"Fıstık alerjisi olduğunu biliyorsun. Miriam sana bunu söylerdi. Parmak izleri tahrif edilen EpiPen'deydi." Yüzü biraz renk kaybediyor. "Alerjik reaksiyona neden olan pancarlar..."

"Bir dakika." Büyük bir yudum şarap içiyor ve kaç tane içtiğini merak ediyorum. Şişe neredeyse boş. "Yani kız arkadaşın onu hasta eden pancar yedi ve sen bunun için beni mi suçlamaya çalışıyorsun?"

Kız arkadaş kısmını görmezden gelip ayağa kalktım. "Ölebilirdi. Bunu anlıyor musun?" "Ölü? Judge... Eminim abartıyorsunuz."

"Seni temin ederim ki öyle değilim."

"Benim herhangi bir tahrifatla hiçbir ilgim yoktur. Eğer Miriam bir şey yaptıysa..." "Vincent Douglas, anne. Vincent Douglas pancarları ona teslim etti." Bana boş boş bakıyor.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Kim olduğunu, nerede olduğunu bile bilmiyorum." "Ona yine zarar vermeye çalışacak."

"Bunun benimle hiçbir ilgisi yok. Onun kim olduğunu bilmiyorum. Neden yapayım?"

Fahişeden bahsetmeden geçiyorum çünkü ya Miriam ona söylediği konusunda yalan söylüyorsa? Ya bilmiyorsa? Ona bunu söyleyecek kişi ben olamam. Ona daha fazla cephane ver.

"Bakın, evet, büyükbabanıza onu işe aldığım da Miriam'ın kim olduğunu biliyordum. Şansı yaver gitmemişti ve durum göz önüne alındığında neden ona yardım etmiyordu? Tanrı biliyor ya bu evde başka müttefikim yoktu. Ama fıstık meselesi, kız arkadaşının alerjisinden bahsetmiş olabilir ama yemin ederim öldürücü olduğunu bilmiyordum. Sadece yüzünün şişeceğini falan düşündüm. Bu şeyler hakkında ne biliyorum? Eğer Miriam onu fıstıkla beslediye bu onun suçu, benim değil. Muhtemelen uydurduğu aptalca küçük bir oyun. Miriam da Mercedes'i sevmiyor. Bir model mi görüyorsun? homurdandım.

"Peki şimdi ne diyorsun? Bir tür saldırı mıydı bu? Bunun benimle hiçbir ilgisi yok, Judge. O kadınla neden ilgileneyim ki? Onu sevmiyorum, bu doğru. Ama sosyetenin soylu şımarık kadınlarından hiçbirini sevmiyorum. Bana burunlarının üzerinden bakıyorlar ve ben hiçbir zaman hoşlanmadığımı gizlemedim. Bunu biliyorsun.

Ama size bir saldırı başlatacak kadar umursamadığımı söyleyebilirim. Tanrım. Herkes dedeniz gibi düşünmüyor. Hatta sen kansın, ben değilim. Belki onunla ilgili kendi amaçlarınızı sorgulayabilirsiniz. Onunla evlenmeye niyetin var mı? Çünkü eğer yapmazsanız, kendinizi kendinize saklamanızı öneririm. Böyle bir kadın seni tuzağa düşürecektir. Bunu istemiyorsun."

"Benim için mi endişeleniyorsun?" "Elbette öyleyim. Sen benim oğlumsun."

"Yoksa, eğer evlenirsem ve bir varisim olursa, bu Theron için iyiye işaret olmaz mı, özellikle de ona yaptıkları göz önüne alındığında."

"Dediğim gibi, bir seks oyunu."

Ellerimi masaya o kadar sert vuruyorum ki o atlıyor. "Bunu bir kez daha söylersen yemin ederim..."

"Ne?" o ayakta duruyor. "Beni o odaya götürüp büyükbabanın başlattığı işi bitirecek misin? Ah, inan bana, bunu yapacağından hiç şüphem yok."

İsa.

Uzaklaşıp boynumun arkasını ovuşturuyorum. Benden yükselişe geçti. Ona tam olarak istediğini verdim. "Bu arada kız arkadaşının bundan haberi var mı? Yoksa öfken hakkında mı? Tıpkı onunki gibi. Bu bir zaman meselesi. Gerçekten neyle karşı karşıya olduğunu bilmeli, sence de öyle değil mi? Bacaklarını bu kadar kolay açabileceğinden şüpheliyim..."

Ona doğru döndüm ve masayı devirdim, cam yüzlerce parçaya ayrılmadan önce şarabı mutfağın her yerine dağıttım, beyaz bornozunun üzerine kırmızı sıçradı.

Annem çığlık atıyor.

Durup ona bakıyorum, kana benzeyen kırmızı lekelere.

Tezgaha yaslanmış ve bana bakıyor. Kendini çelikleştiriyor. Benden gerçekten korkuyor mu? "Bir gün evleneceğin kadın için üzülüyorum. Sen de onun gibisin Judge. Tam olarak o."

Sanki bana vurmuş gibi ürktüm ve kulübeden dışarı çıktım, suçlamaları peşimden geliyordu. Daha önce duymadığım hiçbir şey yok, diye hatırlattım kendime. Zaten bilmediğim bir şey yok. Ben onun gibiyim. Ona zarar vereceğim. Bu benim doğamda var.

Kaçınmam gerektiğini bildiğim tek yere doğru yürüyorum. Çamurlu toprakta yürüyorum, botlarım yere batıyor. Bundan nefret ederdi. İçeride çamur izliyorum. Cebimden anahtarı çıkarıp asma kilidi açarken, kapıyı iterken yolu aydınlatmak için el fenerimi kullanmıyorum. Düğmeyi hissederek onu çevirdim ve odayı aydınlattım.

Kardeşimin öfkesinin kanıtlarıyla anında yüzleşiyorum. Onun nefreti. Yerdeki kırbaç. Kırık baston. Mercedes'in ayakkabılarından biri bir köşede, diğeri ise birkaç metre ötede baş aşağı halde atılmıştı. Elbiseleri vücudundan yırtılmıştı.

Kırbaçlama tezgahına yakından bakarsam kan da görüyorum. Onunki? Şöminenin başında odun yığıyorum. Çıra için eski kağıt kullanıyorum, yakıyorum ve hemen sürüyor. Kütükler o kadar kuru ki hemen yukarı çıkacaklar. Memnun oldum, doğruldum, ateşin büyümesini, alevlerin parlak ve sıcak olmasını izledim.

Son geldiğimde içtiğim viski şişesini alıp sandalyesine taşıyorum. O lanet sandalyeye ondan başka kimse oturmadi. Durmadan. Çok büyük, kahrolası bir taht gibi, derisi buruşmuş ve yıpranmış. CD çaları açıyorum, büyükbabam akışı hiç anlamıyor ve Matthäus Passion ilk başta beni ürküten bir ses seviyesinde bağırıyor. Doğrudan kristal sürahidten içiyorum.

Cezalardan sonra dinleyeceği şey buydu. Biz ses çıkarmamaya çalışarak hareketsiz yatıyoruz. Sanki yaptığı bir çeşit kutsal ayinmiş gibi. Cezalar sırasında

sessizlik Judgedi. Çoğunlukla. Çünkü bu onun için bir oyundu.

ığlık atmamıza ne kadar kaldı? Ve ağlayanın vay haline. Gözyaşları zayıflıktır. ığlıklar da zayıflıktır ama bir şekilde daha azdır. Adam gibi davran, derdi. Ve sen bunu yapana kadar o devam etti. Asla yorucu değil.

Bundan hastalıklı bir zevk almak.

O bankta biraz zaman geçirdim ama yetişkin bir adam olarak bile kendi babam kadar değil. Asla Theron kadar zaman ayıramadım. Her zaman sorun çıkarmanın bir yolunu buluyordu. Sanki öğrenmemiş gibi. Ya da belki de büyükbabasının ilgisini o kadar umutsuzca istiyordu ki bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu umursamıyordu. Bildiğim kadarıyla annem buraya yalnızca bir kez getirildi. Ama belki de yanılıyorum. Karısını kontrol edememesi konusunda babamla alay ettiğini biliyorum. Sanırım büyükbabam ondan nefret ediyordu.

Torunlarını doğurarak amacına hizmet ettiğinde artık onunla uğraşmadı. Ta ki Theron hakkındaki gerçeği öğrenene kadar. Sonra onun tüm, bölünmemiş dikkatini çekti. Ve ben şahit oldum.

İsa.

Benden nefret ettiği için onu suçlayabilir miyim?

Elimi sertçe saçlarımın arasından geçirdim, viskiden üç büyük yudum içtim, sonra onu hissetmeye başlayana kadar üç yudum daha içtim. Sıcaklık. Uyuşma gelecek. Ama yeterince hızlı olmadığım için daha çok içiyorum. Annem haklı. Mercedes'e zarar vereceğim.

Çünkü büyükbabamın beni bir nedeni vardı. Beni babamın yerine, Theron'un yerine daha Theron'un kandan

olmadığını bilmeden seçti. Bunun nedeni ilk doğan olmam değildi. Çünkü bende hoşuna giden bir şey gördü. Kendini gördü. Aklının keskinliği. Disiplinli doğası. Doğru ile yanlış, adalet ile sonuç arasındaki dengeye olan ihtiyacı.

Ve kendi öfkesini gördü.

Onun ölümünden sonra aileyi ben taşıyacaktım. Ben daha on altı yaşındayken karar verilmişti. Babam bunu kabul etmişti. Büyükbabam Theron'un gerçek babalığı hakkındaki gerçeği öğrendiğinde başka seçeneği kalmamıştı. İronik bir şekilde, ona bu bilgiyi veren kişi babamdı. Bunu neden yaptığını hala anlamıyorum.

Dedemden bu kadar mı korkuyordu? Karısını yaşlı adama teslim edecek kadar mı kontrol altındaydı? Theron'un geleceğinin yok olmasını mı sağlayacağını? Yoksa bunu, ilişkisiyle onu küçük düşüren annemi cezalandırmak için mi yaptı?

Şişeyi bitirdiğimde müzik doruğa ulaşıyor. Ayağa kalkıyorum ve sürahiye uzaktaki duvara fırlatıyorum. Pahalı kristallerin kırılma sesi bir an için tatmin ediciydi. İyi hissettiriyor. Şiddet iyi hissettiriyor. Kendime karşı dürüst olursam her zaman öyle olur.

Duvara doğru yürüyorum, orada asılı olan rafları yırtarken camlar

ayakkabılarımın altında çitirdiyor. Ben odayı parçalara ayırırken müzik düşüncelerimi bastırıyor; bazıları gösteri için, bazıları kullanım için işkence aletleri. Ayrımcılık yapmıyorum. Hepsini yok ediyorum, rafları yıkıyorum, bankları ters çeviriyorum, deriyi tahtadan söküyorum.

Kitaplarını ateşe atmadan önce ikiye bölüyorum. Puro kutusunu açıyorum. Hala yarım düzine kişi burada. Bir tanesini alıyorum, kokluyorum. Hiçbir şey beni bu koku kadar o karanlık zamana götüremez. Hala çalışma odamda duruyor. Duvarları yıkmalıyım. Değeri ne olursa olsun, pis kokunun yapıştığı her şeyi atın. Portresi de dahil olmak üzere ona dair her türlü anıyı gömmeliyim ve belki bununla kendimin bu yanını da gömebilirim.

Ama odanın etrafına, sebep olduğum yıkıma baktığımda yapamayacağımı biliyorum. Bunun bir olasılık olmadığını biliyorum.

Kutuyu yere bıraktım ve daha fazla viski şişesinin düzgün bir sıra halinde dizildiği dolabı açtım. Bir tanesini alıyorum, mantarı büküyorum ve mührü kırarak ondan bir şeyler içiyorum, yanıkların aşağıya doğru indiğini hissediyorum. Bir ses duyduğumda odanın ikinci kısmına geçmek üzereyim. Havlıyor. Köpekler.

Kapıya dönüyorum. Ve orada siyah taytıyla ve ona çok büyük gelen Barbour'umla Mercedes duruyor, saçları dağınık ve sırtına kadar sıırılsıklam. Binicilik botları çamurla kaplanmıştı. Onun da yürüyüp yürümediğini merak ediyorum. Köpekler, sanki ben değil de o onların efendisiymiş gibi onun yanında duruyorlar ve hepsi beni izliyor, köpekler meraklı, Mercedes ise olayların durumunu ele alırken başka bir şey yapıyor. Benim durumum. "Kentucky Lightning sensiz geri döndü." Odaya girer. "Ne yapıyorsun Judge?"

Neden bu kadar kapılmış hissettiğimi bilmiyorum. Sanki hiç görmemesi gereken bir parçamı görüyormuş gibi. Saklamak için çok uğraştığım bir kısım.

"Lanet telefonuna cevap vermiyorsun ve yağmur yağıyor, böylece köpekler kokunu alamıyor. Annen bir saat önce öfkeyle oradan ayrıldığını söyledi. Ona ne yaptın? Korkmuş görünüyordu. Neler oluyor?"

Paolo beni görünce aniden durup koşarak odaya geliyor. Mercedes'e "Haklıydın" diyor. Mercedes gözlerini benden ayırmadan, "Köpekleri geri götür," diyor. "Onunla kalacağım."

Paolo, özellikle gözleri şişeye daldığında ikna olmamış gibi görünüyor. "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Paolo'ya dönüyor. "Ben iyiyim. Gitmek."

"Hayır, o haklı Mercedes. Gitmen gerek," diyorum.

Bakışlarını odanın üzerinde gezdirmeye özen gösteriyor. "Öyle düşünmüyorum. Tabii benimle gelmiyorsan." "Paolo," diyorum.

Paolo kolunu tutuyor ama omuz silkiyor. Ona dönüyor. "Gitmek. İyi olacağım." Paolo aramıza bakıyor.

"İyi olacağım," diye tekrarlıyor.

Bana son bir kez baktı, sonra başını salladı ve köpeklerle birlikte oradan ayrıldı. Mercedes kapıyı kapatıyor. CD çalara gider ve müziği kapatır. Ani sessizlik ağır, sanki katı bir şeymiş gibi.

Ceketimi çıkarıp deri koltuğun üzerine bırakmasını izliyorum. Büyükbaba kriz geçirebilirdi. Hemen yanıma gelip şişeyi elimden aldı. Gözlerini benden hiç ayırmadan uzun bir yudum içiyor. "Paolo'yla gitmeliydin."

"Neden? Çünkü sarhoşsun?"

Şişeyi alıp içiyorum, sonra bir kenara koyuyorum. "Eve git. Şimdi." Başını yana eğip biraz daha yaklaşıyor. "HAYIR."

"Seni incitmek istemiyorum." "Yapmayacaksın."

"Bunu bilmiyorsun. Beni tanımıyorsun."

"Öyleyse göster bana. Bana ne kadar büyük ve kötü olduğunu göster Lawson Montgomery."

11

Mercedes

Judge bana bakıyor, gözleri işkenceyle parlıyor. Kafasının içinde bir savaş var ve şu anda hangi tarafın kazandığını bilmiyorum.

"Buraya neden geri geldin?" Talep ediyor.

Yüzünün hatlarını inceliyorum ve onda her zaman acı çeken bir şeylerin olduğunu fark ediyorum. Onu çok iyi saklıyor ama orada, yüzeyin altında. Birisi çok yaklaştırmaya çalıştığında, tıpkı benim şu anda yaptığım gibi, gözlerinin çevresinden yayılan gerilimin altında.

"Kötü şeylerin yaşandığı yerlerin üzerimde nüfuz sahibi olmasına izin vermemeyi uzun zaman önce öğrendim." Boynundaki gömleğinin yakasını düzeltmek için uzanıyorum. "Eğer öyle yapsaydım, asla hiçbir yere gidemezdim ve bu, senin gözetiminde olduğumdan beri mallarının yarısını da içeriyor."

Bu gözlem karşısında ürküyor ama bunu şekerle kaplamanın bir anlamı yok.

İkimiz de gerçeği biliyoruz. "Bu, içinde yaşadığımız dünya." Ona yaslandım ve vücuduma baskı yapan göğsünün sıcaklığını hissettim. "Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Bu bizim normalimizdir."

"Olması gerekmiyor." Başını salladı, karanlık bir ifade onu ele geçirdi. "Senin için değil Mercedes." "Neden?" Parmaklarımı boynu boyunca gezdirip çenesini okşuyorum. "Beni başkasına vereceğin için mi? Başka biriyle daha iyi olacağımı mı düşünüyorsun?"

Çenesi kasıldı ve elimi itmeye çalıştı ama direndim ve sonra onu aramızda yakaladı. "Evet," diye homurdandı. "Bu zamanla anlayacağın bir şey."

Kararlılığı canını sıkıyor ama bu yeni bir şey değil.

"Peki kocamın da bir canavar olduğu ortaya çıkarsa ne olur?" Onu gözlerimle tuzığa düşürdüm. "Kendi iyiliğim için dövülmem ve kırbaçlanmam gerektiğine karar verdiğinde, yine de benim daha iyi durumda olduğumu düşünecek misin?"

"Bunun olmasına asla izin vermem." diye hırladı.

"Ama başka seçeneğin yok." Ona acı dolu bir gülümseme gönderiyorum. "Evde karısıyla ne yaptığı bir erkeğin işidir. En azından bizim dünyamızda. Beni kurtaramazsınız Judge. Artık değil. Kendimi kurtarmanın bana bağlı olacağını her zaman biliyordum."

"Mercedes." Sözleri kısıtlamayla kalınlaşıyor. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ne yapıyorum ben?" Elimi onun elinden çekip derisini incelemeye devam ederken masum bir tavırla sordum. "Beni kıskırtıyorsun."

"Ben miyim?" Başımı iki yana sallıyorum. "Ben öyle görmüyorum. Sana bir gerçeği söylüyorum. Beni başkasına vermek istiyorsun ve..."

"Seninle evlenemem!" kükrüyor.

Ses tonundaki gaddarlık beni donduruyor ve ürkmeyi atlatıp ona bakmaya cesaret ettiğimde, içindeki canavarın oynamak için dışarı çıktığını biliyorum.

"Yapmayacağını biliyorum." Kelimeleri boğazımdan yukarı çıkmaya zorluyorum. "Asla evlenmeyeceğini söylemiştin. Bana nedenini söyle, sonra bu konuyu bir daha asla tartışmayacağız."

Viskisinden uzun bir yudum daha alarak kendini benden uzaklaştırdı. Judge'ın bu kadar çok içtiğini hiç görmemiştim ve itiraf etmek gerekirse bu biraz rahatsız edici. Ama bunun ondan yanıtlarımı alabileceğim tek zaman olabileceğini biliyorum.

"Çünkü Theron haklıydı." Bakışlarını bana çevirdiğinde gözleri mürekkep rengi siyah havuzlar haline geldi. "Benim neler yapabileceğimi anlamıyorsun.

Dedemde yaşayan karanlık bende de yaşıyor. Birisine zarar vermem kaçınılmaz olana kadar onu ancak o kadar uzun süre kafeste tutabilirim.

"Sen bu değilsin," diye iddia ediyorum.

"Bu." Viski şişesini duvara fırlatınca şişe parçalandı ve ürktüm.

"Hepimizin içinde bir canavar var." Boynundaki damar nabızı atıp öfkesi yükselirken kelimeleri söylemek için acele ediyorum. "Ama bizim de özgür irademiz var. Karar vermek sana kalmış..."

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun." Sözleri duvarlarda yankılanıyor, etrafımızda şarapnel gibi sekiyor. "Anneme. Büyükanneme. Onlar onun canavarına itaat ediyorlardı ve benim karılarımdan herhangi biri de öyle olacaktır. Bu benim kaderim olan yol.

"Saçmalık!" Kelimeleri ona geri fırlatıyorum, o öfkeyle bana doğru yaklaşırken sesim umutsuzca boğuluyor. "Sen bu değilsin. Bu sadece kendine söylediğin bir yalandır."

"Bu teoriyi test edelim mi?" Kollarıyla beni taş duvara yaslıyor, nefesi düzensiz, sesi tanınmaz halde.

"Beni istediğin kadar tehdit et." Titreyen elimi göğsüne götürdüm ve atan kalbinin üzerine koydum. "Burada ne olduğunu biliyorum. Onu gördüm."

"Tanrım, gerçekten hayal görüyorsun." Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Siktir git." Onu kışkırtmak için sertçe ittim. "Pislik olmak istiyorsan bunu yap. Beni incitti. En iyi atışını yap. Ama seni uyarmalıyım, büyük Lorenzo De La Rosa'nın zirvesine çıkmaya hazır olsan iyi olur. Eğer bedenimde onunki kadar derin yaralar açmazsan, o zaman seni zayıftan başka bir şey olarak görmeyeceğim."

Yargıcın burun delikleri parlıyor ve bileğimi yakalayıp beni o kadar yakınına çekiyor ki nefesi dudaklarıma ateş gibi çarpıyor. "Yapmak. Olumsuz. Lanet olsun. Ölçek. Ben."

"Ah, ama istiyorum." Ayak parmaklarımdan üzerinde yükseldim ve ısıtırıp kanının bakırını tatmadan önce dudağımı dişlerimin arasına aldım. "Dışarı çık ve oyna, canavar. Bana en kötüsünü göster."

Elimi bıraktı, avucunu boğazıma dolamak için bana doğru hızla yaklaştı ve yakama yapıştı. "İstediğin bu mu?" Kulağıma mırıldanıyor, sesi şehvetli ve uğursuz bir karışım.

"Evet," diye hırıldadım. "Fahişelerini siktiğin gibi beni de sik. Bana neyi sevdiğini göster. Gözleri parlarken boğazından alçak bir hırıltı yankılanıyor. "İstediğin bu mu?"

"Evet" diyorum, bu sefer daha az emindim.

"Ne dilediğine dikkat et." Sahiplenici bir tavırla başparmağını dudaklarımdan üzerinde gezdirdi ama çok geçmeden şeytanları onu kendilerine geri çağırdı. "Elbiselerini çıkar ve dizlerinin üstüne çök."

Benim açımdan bir anlık tereddüt var ve o da bunu görüyor. Bundan hoşlanıyor. Çünkü kazanmak istiyor. Beni korkutmak ve amacını kanıtlamak istiyor. Ona meydan okumak ve kendiminkini kanıtlamak istiyorum. Ama şu anda sadece birimiz sarhoşuz ve her birimizin savaşı kazanmak için ne kadar ileri gidebileceği konusunda içimde bir belirsizlik var.

Yine de bu savaşı ben başlattım ve geri adım atmayı reddediyorum. Titreyen parmaklarımla kıyafetlerimi çıkarıp ters çevrilmiş masanın üzerine fırlattım. Judge öne çıkmadan önce soğuk ve değerlendirme yaparak bana bakıyor. Hiç haber vermeden göğsüme sert bir tokat attı ve ben de ciyaklamayı tuttum.

"Sana dizlerinin üstüne çökmeni söylemiştim."

Dilimdeki cevabı ısıtarak kendimi bunun bir oyun olduğunu hatırlamaya zorluyorum. Ve bunun onun kaybedeceği bir oyun olduğuna eminim.

Kendimi dizlerimin üstüne çöküyorum, soğuk taş bedenime sertçe çarpıyor. Judge etrafımda dönüp saçlarımı ve ardından yüzümü okşuyor. Gözlerim, isteğim dışında, sanki onun çok ender görülen o şefkat anını hissederek kapanıyor. Ancak çok geçmeden sert bir emirle onu elinden alır.

"Bir Egemen Evlat'ı böyle mi selamlıyorsunuz?"

Onun dile getirilmemiş isteği beni sarsıyor. Ne istediğini biliyorum. Ne bekliyor. Burası bizim dünyamız ve sosyetenin kızı olsam bile o her zaman daha üst

sıralarda yer alacak. Her zaman daha fazlası ol. Bana öğretildiği şekilde öne eğilmek içimdeki her şeyi gerektirir. Bunu hiç kimseye yapmadım ama düğünlerde yapıldığını gördüm. Kadınların, aramızda dolaşan tanrılara saygılarını göstermek için kocalarının ayakları dibinde nasıl diz çöktüklerini gördüm.

"Dominus et Deus," diye fısıldıyorum.

Yargıcın bakışları kafamı yakıyor ve uzun sessizlikten bunu yarım yamalak yapmama izin vermeyeceğini biliyorum.

"Bana göstermen gereken saygının tamamı bu mu?"

"HAYIR." Asla yapmayacağıma yemin ettiğim şeyi yaparak başımı daha da eğdim. Kendimle sessizce savaşıyor ve sonra diğerini öpüyorum. Parmakları ensemimi okşadığında acımı biraz olsun hafifletti ve hiçbir zaman yüksek sesle itiraf edemeyeceğim bir şeyin farkına vardım. Bunu uğruna yapacağım tek adam o. Teslimiyetime layık olduğunu düşündüğüm tek kişi o. Ve onun da bunu düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Acaba benim de aynısını başkasının önünde yaptığımı mı hayal ediyor ve bu onu rahatsız ediyor mu diye merak ettim.

"Hoşuna gitti mi?" Ona yavaşça soruyorum. Sessizlik benim cevabımdır.

"Kocamı da memnun edeceğini mi düşünüyorsun?"

Soğuk bir tavırla, "Bir erkeği nasıl memnun edeceğinizi öğrenmek için daha katetmeniz gereken uzun bir yol olduğunu düşünüyorum" diye yanıtladı. "Ama sikimi emerek başlayabilirsin."

Sözlerindeki buz beni yaraladı, bunu amaçladığından eminim ama başımı kaldırıp fermuarına uzanırken bunu görmesine izin vermedim.

Zonklayan ereksiyonunu bir Noel hediyesi gibi açarken kibirli bir şekilde, "Fazla sinir bozucu olmamalıyım," diye mırıldandım. "Yoksa standartlarınız bu kadar mı düşük?"

"Ben bir erkeğim" dedi gergin bir sesle. "Herhangi bir delik işe yarar."

Yine yüze tokat atılmış gibi geliyor ama niyetinin bu olduğunu biliyorum. Ben de ona eşlik etmeye ve onun Kedi Evi'ndeki kadınlarından biri gibi davranmaya karar verdim.

"Şanslısın ki bende üç tane var."

Gözleri alev alev yanıyor ve onu ağzıma çekip dilimi onun sikinin tuzlu kafasına doğru hafifçe vurduğumda kendimi biraz fazla beğenmiş hissediyorum. O büyük ve benim için ona uyması zor ama bir tepki belirtisi bekleyerek elimden geldiğince fazlasını almaya çalışıyorum. Ama bana kesinlikle hiçbir şey vermiyor. "Elindeki en iyi şey bu mu?" sıkılmış bir ses tonuyla soruyor.

Bu beni çok sinirlendiriyor, bu yüzden onu ağzımın daha derinlerine çekiyorum, daha sert emiyor ve sikinin bana doğru attığını hissetmeme rağmen bana başka bir tepki vermiyor.

“Bunu neden yaptığımızı bana hatırlat” diyor. “Çünkü paramın karşılığını alamıyormuşum gibi hissetmeye başlıyorum. Gerçek bir fahişenin sana bunun nasıl yapıldığını öğretmesini ister misin?” Duraklayıp ona dik dik bakıyorum, o da bakışlarımı boş bir ifadeyle karşılıyor.

"Carlisle her zaman bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsanız bunu kendi başınıza yapmanız gerektiğini söylerdi." İçini çekti ve bir avuç saçımı yakaladı ve sonra aletini o kadar derine soktu ki neredeyse boğuluyordum.

Ellerim kalçalarına düşüyor ve bunu tekrar yaparken onu tutuyorum.

"Bu daha çok böyle," diye nefes alıyor ve yüzünü göremeyeceğim şekilde başını geriye doğru eğiyor. "Şimdi anlıyorsun. Bunun için buradasınız."

"Siktir git," diye mırıldandım onun yanında.

Acı bir kahkaha attı ve kalçalarını öne doğru iterek öğürmemi sağladı.

Tutunmaya çalıştığım her türlü nezaket, çenemden aşağı tükürük damlarken pencereden uçup gidiyor. Gözlerim sulanıyor ve maskaranın yüzümden aşağı aktığını hissedebiliyorum. Ama itiraz etmiyorum. Bunun yerine kollarımı ona doladım ve kaslı kışını okşayarak daha çok cesaretlendirdim.

Tüm çabalarına rağmen boğazında bir inilti oluştu ve tekrar ağzıma girerek beni cezalandırdı. Ve sonra bir ritme kapılıyor. Yüzümü oyuncak gibi kullanıyor, ben de ona karşı mırıldanarak onaylıyorum.

Eğer dürüst olursam, numara bile yapmıyorum. Çünkü Judge'ta böyle delicesine ateşli bir şeyler var. Bana Judge olmak. Benden istediğini alıyor. Korkunç bir tarafım muhtemelen ona istediği her şeyi vereceğimi düşünüyor. Bu, içine hayat veremediğim bir şey. En azından bu oyunu oynamayı bitirdiğimizde. Bir saniye sonra beni itip öğürdüğünde ve ıslak sikini ağzımdan çektiğinde bana bunu hatırlattı.

"Bu görüntü biraz acıklı" diye homurdanıyor. "Sizce de öyle değil mi?" "Ne?" Kafam karışmış bir halde ona doğru gözlerimi kırptırdım. "Bundan zevk almamalısın."

"Yaparsam ne olur?" Onu inceliyorum.

"O zaman belki gerçekten bir fahişesindir." Öne düşene kadar beni saçlarımdan çekiyor, ellerim taşa çarpıyor. "Ama hâlâ en iyimin yarısı kadar bile değilsin." Bu sözler beni derinden yaraladı. Çok derin. Ve bu beni anında soğumaya ve bu çarpık senaryodan hissettiğim zevki elimden alma etkisine sahip. Ama yüzümü yere bastırıp kire sürttüğünde durum daha da kötüleşiyor. "Senin özel bir şeyin yok." Arkamda konumlandı ve aletini bana doğru kaydırıdıktan sonra beni o kadar sert bir şekilde içime soktu ki sarsıldım. "Sen tam da söylediğin gibi üç deliği olan bir bedensin sadece. En azından diğer kadınlar gerçekten deniyor."

Onun sözlü tiradı burada bitmiyor ve onun gibi bir adama karşı kazanabileceğimi düşünerek aptallık ettiğimi artık biliyorum. Judge bana yaptığı her sert hakaretle bunu kanıtlıyor.

"Sıkıldığım için seni aldım." İtme. "Çünkü sen kolay biriydin." İtme. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyor." İtme. "Asla olmayacak."

Tüm cesaretime rağmen gözlerimden yaşlar sızıp altımdaki zemine sıçradı. Görmesini istemiyorum ve beni tam istediğim gibi kullanarak üzerime saldırırken artık hiçbir şey hissedemiyorum. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu neden göremiyordum? Beni uyardığında neden ona inanamadım?

"Şimdi bana bundan ne kadar hoşlandığını söyle," diye hırladı.

Ben durduramadan dudaklarımdan boğuk bir hıçkırık fırladı ve Judge arkamda donup kaldı, elleri kalçalarımına saplandı. Ama eğilip saçlarımı çekmeye çalıştığında, yüzümdeki kırılğanlığı görmeye çalıştığında bunu kaldıramıyorum.

"HAYIR." Bağlantımızı koparıyorum, sürünerek ondan uzaklaşıyorum ve koşmaya başlamadan önce tökezleyerek ayağa kalkıyorum.

Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Çırılçıplakım. Tükürük, kir ve utançla kaplı. Ama binadan karanlığa doğru koştum ama arkamdan yakalanıp içeriye sürüklendim.

"HAYIR!" Çılgılık atıyorum. "Gitmeme izin ver!"

"Mercedes." Sesinde bir dakika önce olmayan keskin bir keskinlik var. Ama artık onun herhangi bir duygusu olduğuna inanmayı reddediyorum. Yapamam.

"Mercedes." Beni kendine doğru çekiyor, işkence odasına geri çekiyor ve sandalyeye çökerek beni göğsüne doğru rehin tutuyor.

"Bana bak" diye emrediyor. Yapmıyorum.

"Bana o kara gözlerini ver. Seni görmeme izin ver. Sesi artık daha yumuşak, daha yalvarıcı ve daha az... beş dakika önceki her neyse.

"HAYIR." Yüzümü göğsüne gömüp saçımı kalkan olarak kullanıyorum ama bu beni korumuyor.

Onu sürükleyerek beni ortaya çıkarıyor, beni çenemden yakalıyor ve bakışlarımı kendisine dikmeye zorluyor. "İstedığinin bu olduğunu söylemiştin." Sıkıntı ve utanç ses tonunu renklendiriyor.

"Yanılmışım." Kelimeler göğsümden yükseliyor. "Sen kazandın, Judge. Sen kazandın." Uzun bir sessizlik anı oluyor ve bunu gücümü toplamak için kullanıyorum.

"Bana bunun bir yalan olduğunu söyle ya da sonsuza dek çekip gitmeme izin ver. Gitmeme izin ver."

Kolları beni sarıyor ve başını sallıyor. "Gitmene izin vermiyorum."

"Ben kalmayacağım." Sesim titriyor ama ciddi olduğuma hiç şüphe yok.

"Buradan çıkana kadar her gün savaşacağım ve pençeleyeceğim. Bunu yapmak için kendimi öldürmem gerekse bile."

"HAYIR." Bu kelime dilinden o kadar şiddetli bir şekilde çıkıyor ki onun da bunu kastettiğini inkar edemem. "Beni bırakmıyorsun."

"Neden umurunda?" Törpüledim. "Ben bir hiçim. Bunu kendin söyledin."

"Sen hiçbir şey değilsin." Parmaklarını tek dokunuşla yüzümde hayatımda hiç hissetmediğim kadar şefkatli bir şekilde gezdirdiğinde titriyordu. "Sen bunu zaten biliyorsun. Bu yüzden ilk etapta bu aptal lanet oyunu oynamak istedin. "Bunu bilmiyorum." Gözlerim kapanıyor, onun içine bakamıyorum, içinde kaybolamıyorum. "Söylediklerin bana gerçek gibi geldi. Fazla gerçek." "Bu nasıl bir duygu?" Başımın arkasını avuçlayıp beni öperek kararlılığımın bir kısmını eritti. "Küçük bir hırsız gibi ruhumun bir parçasını her çaldığında nasıl bir duygu?"

Bir öpücük daha. Onu öpmüyorum ama ne kadar ona tutunmaya çalışsam da aramızdaki gerilimin çözüldüğünü hissedebiliyorum.

"Başka kimsenin öpücüğümü almadığını bilmek nasıl bir duygu?" diye sordu, parmakları içimi kazıyordu. Onunkiyile buluşmak için gözlerimi açtığımda, sözlerinin şoku içimdeki derin bir şeyi harekete geçiriyor. "Bu doğru mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Kıçımı yakalayıp beni yakınına çekerek üstüne binmemi sağladı. "Seninle olan bütün kahrolası kuralları çiğnedim."

"En önemli olanı hariç," diye fısıldıyorum.

Cevabı beni tekrar öpmekti ve belki de onu bu kadar kolay bırakmamalıyım ama bunu yapıyorum. Sanırım Judge son iki dakikada bana şimdiye kadar kimseye vermediğinden daha fazla gerçek verdi. Ve şu anda içimde sadece onun doyurabileceği yakıcı bir ağrı var.

"Göster bana," diye mırıldandım dudaklarına doğru, ellerimi göğsünün geniş alanında gezdirdim. "Bana gerçekten ne istediğini göster."

Vücudumu kaldırıp beni sikinden aşağı kaydırıp üstüne yerleştirirken dudaklarından benimkine doğru bir hırıltı yükseldi. Parmaklarım saçlarında yerini buluyor ve o bana yeni, farklı bir şey veriyor. Daha az yoğun değildi ama daha yumuşaktı; dudakları çenemin üzerinden boğazıma doğru hareket ediyor, oradaki hassas deriyi emiyor.

"Kendime engel olamadığım için seni aldım." İtiraf düzensiz bir nefesle serbestçe dökülüyor. "Çünkü o kadar bağımlılık yapıcısın ki, bütün insanları lanetlediğin gibi beni de lanetledin, küçük canavar."

Avuçları kıçıma yerleştiğinde ona karşı sızlandım, kalçalarımı döndürüp kalın aletin üzerinde aşağı doğru sallanıyorum ve beni birden fazla şekilde ikiye ayırıyorum.

"Karşılaştırma yok." Burnunu boynuma doğru kaydırıp beni içine çekiyor. "Sen herkesi gölgede bıraktın. Beni yüzlerine, anılarına karşı kör etti. Duymak istediğin bu mu?"

Bir sızlanmayı bastırıp başımı salladım. "Eğer gerçek buysa."

"Öyle" diye kabaca yanıtlıyor. "Lanet olsun Mercedes, bunu nasıl göremiyorsun?"

Gözümünden bir yaş daha sızdı ve o da onu öpmek için eğildi. O anda son direncim de kayboluyor ve onun içine düşüyorum, yüzünü avuçlarımın arasına alıyorum.

Onu öpüyorum ve o da bunun vahşetine homurdanıyor, sanki dünyadaki son günümüŝ gibi beni becererek aynı tutkuyla karşılık veriyor. Aramızda bir yerlerde söylemeye cesaret edemediğimiz sözler var. Ben tuzağa düştüm, o da öyle. İkimiz de bunu biliyoruz. İçinde boğuluyoruz. Sarhoŝtum. Başka bir düzeltme için çaresiz. Bu duygular göz ardı edilemeyecek kadar somut ve ne kadar teslim olursak birbirimizden beslendiğimiz o kadar farkındayım. Ve korkarım ki sonunda sadece birimiz çekip gidecek kadar güçlü olacağız. Onun etrafında parçalanıp gözlerine baktığımda o ben olmayacağımı biliyorum. Judge içime girerken inleyerek başını geriye attığında beni kırmayacağını da biliyorum. Beni yok edecek.

12

Mercedes

Judge kalçalarımı sabitlerken uykulu, seksi bir yumuşaklıkla bana bakıyor, su küvetin kenarlarından akarken homurdanıyor ve içime giriyor. Tekrar. Orada kalıyor, sıcaklığı vücuduma yayılıyor, sanki beni kimsenin yapamayacağı bir şekilde damgalamış gibi içime işliyor. Endişe eksikliğinden şu anda sonuçları düşünmediğini söyleyebilirim. Yarın hatırlayıp hatırlamayacağını bile bilmiyorum. Üç saattir benimle yatıyor ve hâlâ ellerini üzerimden çekemiyor gibi görünüyor. Başı bir gümbürtüyle geriye doğru düşüyor, ama elleri bedenimi yavaş yavaş keŝfetmeye devam ediyor; kaburgalarımı, göğüslerimi, ensemin arkasına kadar okşuyor. Böyle anlarda sıklıkla dokunduğu bölge. Hiç şüphesiz yok ki, eğer şu anda bunu isteseydi, o alanı ona verirdim, biliyorum. Ama böyle ŝeylere inanmamam gerektiğini daha iyi biliyorum.

Bu gece rüya gibi bir sisin içindeyiz. Yarın Judge uyandığında bildiği şeye geri dönecek. İnşa ettiği duvarlar yeniden dirilecek, panjurlar inecek ve ben şu anda içinde bulunduğumuz bu alana bir santim bile geri dönmek için savaşıacağım. Belki bu adil bir oyun olmayabilir ama elimdeyken fırsatı değerlendirebileceğime karar verdim. Esnektir. O açık. Ve bunca yıl onu bu kadar koruma altında tutan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Bana annenden bahset," diye fısıldıyorum dudaklarına doğru.

İç çekiyor, cevabını mırıldanırken göz kapakları kapanıyor. "Anlatacak ne var? Benden nefret ediyor."

Bu itiraf beni şaşırttı çünkü bunu hiç hissetmedim. Demek istediğim, annesinin sevgiden ötürü herhangi bir ödöl kazanmadığı açıktı. Ama onunla kısa etkileşimlerim sırasında diğerk sıkıcı Cemiyet başhemşirelerine çok benziyordu. Elbette sahteydi ama çoğu öyle. Yargıcın değil, benimle olduğunu varsaydım. "Neden?" Ben basıyorum. "Senden neden nefret etsin ki?"

"Çünkü onu korumadım" diye yanıtladı sessizce. "Carlisle'ın düşüncesizliği yüzünden onu dövmesine izin verdim ve onu kurtarmak için tek bir lanet söz söylemedim."

Onun bu itirafı ciğerlerimin havasını emiyor ama bunu ona bildiremem. Konuşuyor ve durup bu kapıyı sonsuza kadar kapatması için çok kısa bir sürenin kaldığını biliyorum.

"Neden?"

"Kendin söyledin." Odaklanamayan gözlerini kırpıştırarak açıyor. "İçinde yaşadığımız dünya bu. On altı yaşındaydım ve Carlisle'ın sözü hukuktu. Bunun için beni asla affetmedi ve asla da affetmeyecek."

Gerçek kalbimi ikiye bölüyor. Çünkü annesine büyükbabasının ellerinde katlanmak zorunda kaldıkları acıdan dolayı ne kadar acısam da kalbim Judge için de acıyor. İmkansız bir durumda sıkışıp kalmanın nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi anlıyorum. Bunu kardeşlerimin beni kurtarmak için kendilerini feda etmeye çalışmalarını izleyerek öğrendim. Hiç işe yaramadı. Dayak yiyorlardı ama ben de dayak yiyordum. Bu babamı durdurmadı ve biliyorum ki Carlisle'ı da durduramazdı.

"Peki ya bu?" Parmaklarım sırtını saran dövmeye, saklamaya çalıştığı yara izine gitti. "Burada ne oldu Judge?" Gözleri benimkilere takıldı ve aniden buz gibi ayık göründü ve cevap verme zamanının bittiğini anladım.

"Bu sana ders olsun." Sikini benden çekip beni yukarı kaldırdı ve küvetten çıkmama yardım ederken her yere su sıçrattı. "Birine güvendiğinde böyle olur. Sadakat diye bir şey yoktur küçük canavar. Hepimizin zor yoldan öğrenmesi gerekiyor."

13

Judge

Kahvemi yudumlarken Mercedes'in eski telefonuna göz atıp kaçırdığım ipuçlarını arıyorum. Hiçbir şey. Hiçbir yeni tehdit gelmedi. Ortam beklediğimden daha sessiz, bu da endişe verici.

Vincent Douglas artık Mercedes'in saldırıdan kurtulduğunu biliyor. Peki neden başka bir mesaj göndermedi? Başka bir tehdit mi?

Ezra'ya göre Douglas, Baton Rouge'daki bir şirkette çelik işçisi. Sessizdir, kendi halindedir ve onunla hiçbir zaman sorun yaşamamışlardır. İşe gelir, işini yapar ve evine gider.

Ancak birkaç hafta önce Douglas haber vermeden istifa etti ve ortadan kayboldu. Küçük, basit bir konaklama yeri olan dairesinde adamlarım vardı. Beklediğimden daha temiz. Ev sahibine göre bir sonraki ayın kirasını ödemişti. Ancak küçük bir ücret karşılığında, kız kardeşiyle birlikte çekilmiş fotoğrafları da dahil olmak üzere eşyalarının hâlâ bulunduğu Douglas'ın dairesine girmemize izin verdi. Bir sürü fotoğraf. Yakındılar. Lana'nın hayatıyla ilgili daha fazla araştırma bunu kanıtladı. Koruyucu ailede birlikte büyüdüler. Yaşları birbirine yakın olduğundan

Lana on beş, Vincent on altı yaşına gelene kadar birlikte kalmayı başardılar. İşte Vincent'ın geçmişinde bir boşluk var. Mühürlü bir kayıt. Konumum nedeniyle erişebildiğim biri. Ve bu hikaye çok sık duyduğum bir hikaye. Lana'nın koruyucu ebeveyniyle sorunu var. Vincent devreye girdi. O zamana kadar büyük bir adam olmaya başlamıştı. Ebeveyn fena halde dövüldü ve hem Vincent hem de Lana evden uzaklaştırıldı. Vincent sonraki iki yılı çocuk gözaltında geçirirken, Lana başka bir eve gitti. Çocuk ıslahevinden çıktıktan sonra kadın kaçtı ve sanırım birlikte yaşadılar. O sırada neredeyse on sekiz yaşındaydı. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca hayatlarında bazı noktalar var. Geçimini sağlamak için tuhaf işlerde çalışıyorum. İkisinin de arkadaşı yoktu. Daha sonra Lana Kedi Evi'nde çalışmaya geldi ve Vincent Baton Rouge'da kaldı. Yırtılıp tekrar bir araya getirilen bir mektup, ilişkilerinin kötüye gittiğini anlatıyor. Meslek seçimini onaylamaması. Özür diliyor. Bu, hoşuma giden bir süreden daha yeniydi ve onun onu görmeye geldiğini ve dairesini boş bulduğunu hissediyorum. O zamana kadar temizlenmiş olurdu. Ve bir şekilde ona ne olduğunu anladı. Ve Mercedes'in bundaki rolü. Her ne kadar kesin olarak bilemese de. Ama onun gibi biri için bu önemli değil. Bu adam üzerinde düşünülecek bir adam değil. Daha önce kız kardeşini korurken şiddete başvurmuştu. Ve bundan bir an bile vazgeçeceğine inanmıyorum. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan erkekler en tehlikeli olanlardır. Ve Vincent Douglas'ın kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı hissine kapılıyorum. "Sayın?" Raul, Mercedes'in duştan sonra aşağı inmesini beklerken kahve içtiğim yemek odasına giriyor. "İhtiyacın olan şey bende."

Bana sade, kahverengi bir kese kağıdı uzattı.

"Teşekkür ederim, Raul." "Sorun değil bayım."

Telefonu cebime koyuyorum, kahvemi bir kenara koyuyorum, Mercedes'e bir kupa dolduruyorum ve üst kata, yatak odama çıkıyorum. İçeri girdiğimde duş hâlâ devam ediyordu, bu yüzden beklemek için yatağa oturdum. Kapı açık ama hava o kadar buharlı ki ben onun silüetini izlerken beni göremiyor.

Artık ona karşı dikkatli olmam gerekiyor. Zaten çok ileri gittim. Ona dokunduğumda bunu hissettim çünkü o ilk günlerde bile diğerlerinden farklıydı. Başından beri biliyordum. Belki onun velayetini almadan önce bile. Peki ceza odasında ne oldu? Peki ilerleyen saatlerde? Bu düpedüz aptalca olmasa da sorumsuzcaydı. Doğum kontrolü kullanmıyor ve benim daha iyi bilmem gerekiyor. Ama onun önümde diz çökmüş görüntüsü, maskara mükemmel yüzünü mahvederken aletim boğazına doğru tıkanmıştı? Kahretsin. Hafızama kazındı ve bu düşünce beni çok rahatsız ediyor.

Su kapanıyor ve hayallerimden sıyrılıyorum. Havlu almak için ayağa kalktım. Beni gördüğüne bir an şaşırdı, sonra bana sıcak bir şekilde gülümsedi, gözleri yumuşaktı, ifadesi açıldı. Hiçbir erkeğin ya da kadının onun bu tarafını

gördüğünden emin değilim. En azından Solana ve Georgie dışında.

"Hey," diyor havluyu omuzlarına atarken. Ayak parmaklarının ucunda dengede durabilmek için ıslak ellerini omuzlarıma koydu ve ağzıma bir öpücük kondurdu. Bu başka bir şey. Onu öptüm. Ve şimdi kendimi onu tekrar öperken buluyorum. Ben kadınları öpmem. Durmadan. Onları sikiyorum. İkimiz de bundan istediğimizi alıyoruz ve ben ayrılıyorum. Peki Mercedes? Öpüşmek, konu ona gelince hava gibi ihtiyacım olan bir yakınlık. Ve eğer dikkatli olmazsam beni yok edecek. Bunu bilmek onu biraz rahatlatır mıydı? Şüpheliyim.

"Mercedes." Öpüşmemizi bölüyorum.

Kafası karışmış, biraz incinmiş görünüyor. Ama sonra eli ereksiyonumu bulunca sırttı ve inleyerek onu sürükledim.

"HAYIR."

"Gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

Havluyu etrafına sardım ve kahvesini ve küçük çantasını almak için banyodan çıktım. Tekrar içeri girdiğimde uzun saçlarından su sıkıyor.

"Kahve."

"Düşünceli davrandın" diyor, gözleri kese kağıdına doğru kayıyor. Kupayı almak için bıraktığında saçları sırtına düşüyor. "Bu arada, bu gece siyah düşünüyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Bu akşam?"

"Vivien'in kokteyl partisi." Gözlerini deviriyor. "Yirmi altı yaşına giriyor." "Ah. Bu doğru. Seçtiğiniz her şeyde çok hoş görüneceğinize eminim." Bana bir bakış atıyor, sonra çantaya bakıyor. "Bu da ne?"

Hapı çıkarıyorum. İçeride daha çok var ama o sade ambalaja bakarken poşeti tezgahın üzerine koydum. Raul bunu benim için şehir dışındaki bir eczaneden aldı.

Kaşlarını kaldırıyor, şimdi dikkatli bir şekilde bakıyor. "Ertesi gün hapı. Sana karşı dikkatli değildim.

Bakışlarını benimkine çevirmesi çok uzun bir dakikasını alıyor. O zaman bile hemen konuşmuyor. Gözlerimde ona veremeyeceğim bir şeyi arıyor.

"Çantada birkaç tane daha var. Bir tanesi yeterli olmalı ama güvende olmak için..." Duruyorum. "Ah. Tamam, teşekkürler sanırım." Hapı alıp tezgahın üzerine koyuyor.

"Almak istemiyor musun?"

Gülümsemeye zorladı. "Yaptığımdan emin olmak için beni mi izleyeceksin?"

"Mercedes, içine girdim. Bir kaç sefer."

"Nasıl çalıştığını biliyorum Judge. Ama aynı zamanda döngümü de biliyorum ve endişelenmenize gerek yok. Bunu söylerken bakışlarını hafifçe kaydırıyor ve birdenbire endişeleniyorum.

"Hapı al."

"Seni tuzağa düşürmeyeceğimi biliyorsun. Ben bu değilim," diyor yüzüne

nemlendirici sürerken kendi yansımasına. Solana'nın etiketini tanıyorum. Bana verdiği çanta hâlâ banyo tezgahımda duruyor.

Kolunu tutup onu kendime çeviriyorum. "Kendini mahvetmene izin vermeyeceğim."

Bir homurtuyla elimden kurtuldu. "Meclis Üyesi Hildebrand'ın göğsüme kırmızı bir A iğnesi yapıp beni avludaki bir darağacının üzerine dikmesinden mi korkuyorsun? Kahretsin, biliyor musun? Hiç şaşırmazdım." Hapı ambalajından çıkarıp dilinin üzerine koyuyor ve kahvesinden bir yudum içiyor. Yuttuğunu göstermek için ağzını açıyor. "Memnun?"

"Bu senin iyiliğin için, Mercedes." "Çünkü benimle asla evlenmeyeceksin."

"Asla kimseyle evlenmeyeceğim."

"Gidebilir misin? Biraz mahremiyete ihtiyacım var."

Yanağını okşadım ama benden uzaklaştı. "Sana değer veriyorum. Doğru olduğunu biliyorsun?" "Evet, Judge." Bana dönüyor. "Yeterince umursamıyorsun."

Bu çok acı ama hak ettiğimden daha az değil. Konuşmak için ağzımı açtım ama cebimdeki telefon bir mesajla çınladı. Ona uzanıyorum ama kendimi tutuyorum çünkü bu onun telefonu. Benimki susturuldu. Mercedes gözlerini devirip benden uzaklaştı.

"Bunu alsan iyi olur. Eminim önemlidir. Çıkarken kapıyı kapat." "Mercedes..." İkinci bir mesaj, telefonun yeniden çalmasına neden oldu. Telefonu çıkarıp yeni mesajları okumak için yatak odasından çıkıyorum.

Amcık, sana yaklaşmanın ne kadar kolay olduğunu gördün mü? Bu bir deneme çalışmasıydı. Büyük etkinlik çok daha fazlası olacak... uygulamalı.

Bu arada, kız arkadaşın çok sigara içiyor. Pencerelerinin kilidini açık bırakmaması gerektiğini bilmeli. İnsanlar bu günlerde çok güveniyorlar.

"Kahretsin!" Raul'a arabayı getirmesi ve içeri girerken Ezra'yı araması için mesaj atıyorum. Ezra cevap verirken Raul'a, "Eczacı," diyorum.

"Judge? Nedir?"

"Solana ve Georgie için güvenlik hâlâ mevcut mu?" "Evet, her birini izleyen bir adam var."

"Peki neredeler? Solana şu anda nerede?"

"Bir dakika," dedi ve hatta geri dönmeden önce kısa bir konuşma daha yaptığını duydum. "İkisi de onun dükkanında." Sanırım Solana ve Georgie, askerlerimin onları izlediğini anladılar ama bunun nedenini anladıklarından emin değilim. Bildikleri kadarıyla Mercedes'in başına gelenler bir kazaydı. Kimseyi alarma geçirmek istemiyorum ama aynı zamanda işi şansa bırakmıyorum.

"Eminsin?"

"Az önce onayladım. Neden?"

"Üzerlerinde daha fazla adam istiyorum. Solana'nın evinde birine ihtiyacım var.

Az önce arkadaşımızdan bir mesaj aldım. Onun hakkında hoşlanmadığım bir yorum yaptı. Evi aramamız lazım. Oraya kimsenin girmediğinden ve güvenli olduğundan emin olun. Kilitleri değiştirmemiz gerekebilir.”

"Bunu onunla konuştun mu?" Ezra ihtiyatla soruyor. "Hayır tabii değil."

"Yapman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

İç çekiyorum. Tanrım. "Oraya birkaç adam gönder ve etrafa bir bak. Ona kilitler hakkında bilgi vereceğim. “Bu iyi bir fikir Judge.”

Eczaneye yanaştığımızda Georgie henüz ayrılmaya hazırlanıyordu. Ama benim Rolls'tan dışarı çıktığımı görünce duruyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Arabaya bakıp yalnız olduğumu gördükten sonra sordu. Etrafa bakınca sokağın karşısında renkli camlı sedanında oturan adamı fark ediyorum. Georgie'ye döndüğümde kaşları kalkıyor.

"Onlar neredeyse bir UFO kadar incelikli" diyor.

Sokağa bir kez daha baktıktan sonra içeri girmeyi işaret ettim. "İkiniz ile konuşmam gerekiyor."

İfadesi ciddileşiyor ve Solana'nın bir müşteriyle işini bitirmek üzere olduğu mağazaya giriyoruz. Beni görünce duraksadı, sonra kadına gülümsedi ve o gittikten sonra kapıyı arkasından kilitleti.

"Mercedes iyi mi?" o soruyor.

"Mercedes iyi." Onu bir an için Douglas'ın gördüğü gibi görüyorum. O minyon ve alt edilmesi kolay olurdu. Georgie çok açık bir şekilde çalışıyor. Ve ona karşı bir sertliği var. Sokaklara yabancı değil. "Oturabilir miyiz?" "Elbette. Kahve falan ister misin?"

Başımı sallıyorum. "Mercedes burada olduğumu bilmiyor. Bunun böyle kalmasını isterim." Geçen seferkiyle aynı masada oturuyoruz ve o günü hatırlıyorum. Boğazının düğümlendiği korkunç güçsüzlük anları. "Judge? Neler oluyor?" Georgie soruyor.

"Bu pancarları getiren adam Mercedes'i tanıdığını sanıyor." "Ne?" Solana soruyor.

"Bilerek mi yapıldı?" Georgie soruyor. "Biri ona bilerek mi zarar verdi?"

"Bu konuyu onunla konuşamazsın anladın mı? Onun korkmasını istemiyorum."

"Tehlikede olup olmadığını bilmeye hakkı var."

“Yeterince şey biliyor ve evde güvende. Onun dışında onu gözümün önünden ayırmayacağım. Ama senin yüzünden buradayım." Solana'ya bakıyorum.

"Ben?"

"Mercedes'i öne çıkarmak için bu adamın sizi hedef almasından korkuyorum."

"Solana?" Georgie soruyor.

“Artık evinizde adamlarım var. Etrafa göz atıyoruz." "Ne? Benim evimde miydi?"

Georgie, "Bu gece ve öngörülebilir gelecekte benimle kalacaksın" dedi.

Georgie'ye "Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum" diyorum. "Ama—" "Güvenliği arttırdım. Muhafızları görmesinin ona iyi geleceğini düşünüyorum, o yüzden daha fazlasını gönderiyorum."

"Daha fazla koruma mı?" Solana diyor ve onun bizim dünyamızın bir parçası olmadığını hatırlamam gerekiyor. Algılanan bir güvenlik balonunun içinde yaşıyor.

Ancak Georgie sadece başını salladı. Üçü bir aradayken görüldüğü kadar kaygısız değil. "Evim alarma geçti" diyor. "Orada güvende olacak."

"Ben saklanmıyorum."

"Yapmamalısın. Hayatınıza devam etmelisiniz. İstedığı Mercedes'ti. Ama güvenli tarafta olmayı tercih ederim." Georgie, "Eh, bu bir ilk" diyor.

"Nedir?"

"Size katılıyorum."

Ona gülümsedim ve ona döndüm. "Solana, eğer evinin anahtarını alabilirsem. Kilitlerin sağlam olduğundan emin olacağım."

"Ne?"

"İşte," Georgie cebinden bir anahtar halkası çıkarıyor. "Bu Solana'nın. Kilitleri berbat. Yıllardır ona bunları değiştirmesini söylüyorum."

Anahtarı alıyorum.

"Kim o?" Solana soruyor.

"Sadece ondan bir şeyler alabileceğini düşünen biri." Yalanı görüyorlar. Ama Solana ağzını açtığında Georgie kolunu ona doluyor ve onu kendine çekiyor.

"Benim evime mi geldi?" tekrar diyor.

"Merak etme. Judge haklı. Bu adam gibi sürüngele korkaktır. Tam olarak bu tepkiyi almak için söylediğine eminim," diyor ama bunu sadece ona güven vermek için yaptığını biliyorum ve ona çok küçük bir başımı salladım.

Masaya iki kart koydum. "Bu benim kişisel cep telefonum. Tuhaf bir şey görürsen ya da bir şeye ihtiyacın olursa ararsın." Ben duruyorum. "Mercedes'e tek kelime etmedim. Bu konuda hemfikir miyiz?"

İkisi de başlarını salladılar.

"Onu ne zaman görebiliriz?" Solana soruyor.

"Göreceğiz." Telefonum çalıyor. Bu Ezra. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara. Bugün sana yeni anahtarları kendim getireceğim."

"Teşekkür ederim" diyor Solana. "Ona göz kulak olmana sevindim."

Ne söylediğimi düşünmeden, "Seni arkadaş olarak gördüğüne sevindim,"

dedim. Kapıdan çıkıp Ezra'nın telefonunu yanıtladığımda onlar da benim kadar şaşırdılar.

14
Judge
O akşam eve geldiğimde Mercedes, içine dökülmüş gibi görünen küçük siyah bir elbise ve beş inçlik topuklu ayakkabılar giymişti. Saçları zarif bir şekilde bir

tarafa doğru kıvrılmış ve kalın dalgalar halinde omzunun üzerinden dökülüyor. Bir an neden bu şekilde giyindiğine dair kafam karıştı ama sonra hatırladım. Kokteyl partisi. Vivien'in doğum günü. Unutmuştum.

Bana dönüyor. "Geç kaldın."

"İlgilenmem gereken bazı şeyler vardı." Her iki kapının kilidini değiştirmek, iki pencereyi onarmak ve onlardaki kilitleri de yenilemek zorunda kaldık. Zorla girildiğine dair bir kanıt yoktu ama her şey beklediğimden çok daha uzun sürdü. "Hangi şeyler?" "İşletme."

"Ne işi?"

"Hiç bir şey. Üstümü değiştirsem iyi olur."

"Hiç bir şey. Elbette." Bana sırtını dönüyor, dikkatini büyükannem ve büyükbabamın ve babamın portresine çeviriyor ve ben de dedemle benim aramdaki benzerlikleri görüp görmediğini merak ediyorum.

Odadan çıkıyorum, kısa bir duş alıyorum ve giyiniyorum. Bugün siyah üstüne siyah. Aşağıya indiğimde Mercedes Lois'le konuşuyor. Lois beni selamlıyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Neler oluyor Judge?" diye soruyor, manşetten kayıp gidemediğim kol düğmesini alıp bunu benim için yapıyor.

Ellerinin koyu kırmızı tırnaklarla çalışmasını izliyorum. Eğilmiş başındaki saçlarının parlaklığı. Bir anı anı

nefesimi kesiyor. Mercedes önümde diz çökmüş, çıplak, sikimi boğuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve başka bir şey düşünüyorum. Başka bir şey. Ama ona bu kadar yakın olmak, parfümün kokusunu almak, sıcaklığını hissetmek ve bana kol düğmesi konusunda yardım etmek gibi evcil bir şey yapmasını sağlamak çok fazla.

"Sadece iş."

"Yalancı." Bağlantıyla işini bitiriyor. "Bu gece fazla kalmak istemiyorum. Belki sonra beni akşam yemeğine çıkarırsın?"

"Göreceğiz."

"Yüzümü göstermem lazım."

"Bu etkinlikleri sevdiğini sanıyordum. Herkes sana bakıyor..." Omuz silkiyor, arkasını dönmeden önce güven maskesi sarsılıyor.

Onu durdurup çenesini yukarı kaldırdım. "Gitmek istemiyorsan gitmek zorunda değilsin." "Bu sizin dünyanız, Judge. Benim değil."

"Sadece onu kendinize ait kılmayı seçmelisiniz. Zaten onların senin hakkında ne düşündüğü seni ne ilgilendiriyor ki?"

"Yapmıyorum. İnsanların arkamdan konuşmasını sevmiyorum." "Orada seninle olacağım. Seni yalnız bırakmayacağım." Dudağını ısıırıyor. "Söz?"

"Söz."

Tüm olup bitenlerin kolay olamayacağını ve yaptıklarının hala çok önemli

olduğunu biliyorum. Bunu tartışsak da, tartışmasak da. Kazara cinayetten dolayı duyduğu suçluluk duygusunu hafifletmek için ne yapılması gerektiğini merak ediyorum. Çünkü kazara oldu, buna hiç şüphe yok. Ve o kadın Santiago'yu öldürmeye hazırdı. Onun ölümü dünya için bir kayıp değildir. Ama o öldü. Ve Mercedes onu öldürdü.

Raul bizi sürerken, iki adam da ikinci bir araçla onu takip ediyor. "Bu adamlarla daha ne kadar kalacağız?" o soruyor.

"Abel yakalanana kadar." Bu tam bir yalan değil. Abel'in Mercedes'e yapabilecekleri konusunda endişeleniyorum. Santiago'nun Mahkeme huzuruna çıkarılmasından ve hamile karısı komadayken Abel'in işlediği suçlarla suçlanmasından hiçbir çekincesi yoktu. Mercedes'e elinden gelen her şekilde zarar vereceğinden şüphem yok. Ama Abel yaklaşık iki aydır Mahkeme gözetiminde. Ona fiziksel olarak zarar vermek için ona ulaşamaz. Ama o bunu bilmiyor.

IVI yerleşkesinde mum ışığında bir etkinliğe varıyoruz. Gece ılıman olduğundan insanlar içeride olduğu kadar dışarıda da geziniyor ve Mercedes'e girişte rehberlik ederken dokunuşumun altındaki kaslarının kasıldığını hissediyorum. Kendini çelikleştiriyor.

"Başaracağından emin değildim!" Mercedes'e bir şişe şampanya uzatırken bir kadın sesi duyuluyor. Bu Vivien ve yanında iki arkadaşı Giordana ve Dulce var. Hiçbirinin soyadlarını hatırlamıyorum.

Üçü kalçalarını sallayarak büyük ilgi toplayarak avluyu geçiyorlar. Hayal gücüne pek bir şey bırakmadan öldürmek için giyinmişler. Hepsi bana bakıyor, bakışları üzerimden geçiyor, sinsi gülümsemeler güzel ağızlarını kıvrıyor. Yakışıklılar ama bu tür bir kadın hiçbir zaman ilgimi çekmedi.

"Doğum gününü kaçırmazdım Viv!" Mercedes yüksek sesle hava öpücüğü ve birbirlerine hafifçe sarıldıklarını söylüyor. "Sonuçta sen öncüsün. Küçük grubumuzu yaşamın bir sonraki aşamasına taşımak.

"Bir sonraki aşamaya yirmi altıyı pek çağırمام. Üstelik sen benden sadece bir yıl geridesin."

"Bir yıl bir yıldır. Onu alacağım. Ah! Unutmadan." Mercedes onun çantasına uzanıp kadına küçük bir Tiffany kutusu uzatıyor. "Doğum günün kutlu olsun."

"Ah, yapmamalıydın," diyor Vivien ama açgözlülükle kapıyı açtığında üzerinde süs eşyaları asılı olan gümüş bir bileklik buluyor. "Bu muhteşem! Teşekkür ederim." Tekrar hava öpücüğü veriyorlar ve onun buna nasıl dayandığını merak ediyorum.

"Rica ederim. Bunlar Judge ve benden." Mercedes kolunu benimkine soktu.

"Peki, peki" diyor Dulce. "Peki bu resmi mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Henüz değil. Bütün bu olup bitenlere rağmen hayır," diyor Mercedes sesini alçaltarak. Onu sarsmak istiyorum. "Görümceğim..."

"Ah, biliyorum. Duyduk. Sevgili Ivy nasıl?" "Aynısı."

"Onu görmeye gitmedin. Neden?" Giordana soruyor ve Mercedes'in onun sesindeki zalimliği duyup duymadığını merak ediyorum. Ancak bu soru karşısında çok şaşırdığı belli. Bunu onun yüzünde görüyorum. "Kız kardeşim hastanede gönüllü olarak çalışıyor. Bütün gelenleri ve gidenleri biliyor." Lanet kaltak.

"Eh, o zaman Mercedes'in ziyaretlerini kaçırdığına eminim. De La Rosa'ların nasıl tuhaf saatler geçirdiğini bilirsin," diyorum.

"Judge." Bu sesi duyduğuma şaşırdım. Yine de neden şaşırdım? Kadınlara, "Affedersiniz," diyorum ve kocaman gülümseyen anneme doğru yürüyorum; izleyen herkese eminim bizi gördüğüne çok heyecanlanmış görünüyor. "Burada olacağını bilmiyordum." "Mercedes'e eşlik ediyorum anne. Sizi görmek güzel." Her zamanki gibi yanağını öpüyorum. Eğer bir Cemiyet etkinliğinde olmasaydık uzaklaşırdı. "Davet edildiğini bilseydim Mercedes'e bir araç teklif ederdim." Mercedes'e dönüyor. "Bu şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyorum. Eğer erken çıkmak isterse seni eve bırakırım canım."

Teşekkür ederim Bayan Montgomery. Çok nazıksın." Hildebrand, "Ah, tam da görmek istediğim adam" dedi. Bu partiye davet edilmediği için ayrılmak üzere olduğu açık. "Meclis üyesi" diyorum.

"Hanımlar." Annemi ve Mercedes'i ellerinden öperek selamlıyor. "Judge Montgomery'yi bir dakikalığına ödünç alabilir miyim? Onu uzun süre tutmayacağıma söz veriyorum."

Gitmek istemiyorum ama reddedemeyeceğimi de biliyorum. Annem Mercedes'in kolunu tutuyor. "Hadi gidip kaynaşalım, olur mu?"

"Haydi." Mercedes kalabalığa karışmadan önce kısa bir süreliğine gözlerimle karşılaşılıyor ve Hildebrand'a dönüyorum.

Kadınlar ayrılırken Hildebrand'ın ifadesi koyulaşıyor. "Akşamınızı böldüğüm için üzgünüm ama evinize doğru gidiyordum, bu da beni yolculuktan kurtardı." "Benim evim? Neden? Hoş karşılanmadığından değil elbette."

Tribunal binasına doğru yürüyoruz, kavisli merdivenlerden ofisine doğru çıkıyoruz. Pencereden dışarıdaki iskeleyi görüyorum. Işıksız ama daha az ürkütücü değil. Bu avlu yalnızca Mahkeme binasından görülebilmektedir. Duvarların hemen öte yanındaki partinin sesleri bile buraya girmiyor.

"İskoç?" Hildebrand ofisine girdiğimizde soruyor.

"Elbette." İkimiz için de içki içiyor ve masanın arkasındaki yerine oturuyor. Karşısına oturuyorum ve o beni izlerken bakışlarını tutuyorum. Hildebrand da benim gibi hukuk okudu. O da benim gibi dış dünyada Judgedi. Benim onun yolundan gittiğimi ve bir noktada Mahkeme'nin meclis üyesi olacağımı düşündüğünü biliyorum. "Abel Moreno, Mahkeme'ye özel olarak Bayan De La

Rosa'ya karşı bazı suçlamalarda bulundu."

"Ah? Hangi suçlamalar?"

"Kardeşini zehirlemek için fahişeyi kullanma planına onun da dahil olduğu." "O bunu söyledi mi?"

Hildebrand başını salladı.

"Şüphesiz şunu söyleyebilirim ki Mercedes, kardeşine asla zarar vermez. Onu çok seviyor. Geriye kalan tek ailesi o. Ve ikimiz de Abel'ın Santiago'yu kendisinin suçlu olduğu tüm suçlardan suçladığının farkındayız.

Diğerlerinden bahsetmiyorum bile."

"Doğru. Bir yalancının başka yalanı nedir?" Durakladı. Bakışlarımı aynı seviyede tutuyorum. "Biliyorsunuz, fahişe ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

"Öyle mi?"

"Dairesi titizlikle boşaltıldı." "Ah?"

"Evet, bana sorarsan fazla titizsin." "Farkında değildim."

Sessizliğin devam etmesine izin vererek bir içki içiyor. "Bayan De La Rosa'nın hastaneye baldızını görmeye gitmediğini duydum. Nedenmiş?" O zaman bu konu değişikliğine laf yok.

"Ben buna izin vermedim. Bunun hepsi için çok üzücü olacağını düşünüyorum."

"Çünkü aile içindeki ilişkiler gergin. Bu nedenle Ayin.

"Kusura bakmayın ama siz nereye varmak istiyorsunuz Sayın Konsey Üyesi?"

Tekrar sessizlik. Ben çatlamayacağım ve o da bunu biliyor. Ama bu onu küçük güç oyununda durdurmuyor. Bir sonsuzluktan sonra gülümsüyor ve başını sallıyor. "Önemli bir şey olmadığına eminim. O genç kadının kesinlikle başkalarına zarar verecek bir şey yapma yeteneği yok."

"Elbette hayır."

"Neyse, ben de sana kardeşinin nerede olduğunu soracaktım. Annen bana bildiğini söyledi ama söyleyemedi." Lanet kaltak.

"Neden Theron'u arıyorsunuz?"

"Washington grubumuzdaki bir aileden bir telefon aldım. Onun için bir eşleşme olabilir gibi görünüyor. "Böylece?"

"Tabii ki Bayan De La Rosa ve o..." "

Bayan De La Rosa dışında." De La Rosa ve o bir eşya değil." Gülümseyip başını salladı. "Peki ya genç bayanla niyetin?"

"Affedersin?"

"Söylentilerin olduğunu bilmelisin. Ününüzü biliyorum Judge. Sen kınanmanın üstündesin. Sadece kendine iyi bak. Bazılarının ne kadar zalim olabileceğini biliyorsun."

"Evet." Hildebrand dahil.

"İyi. Artık sana sahip olduğum için sakıncası yoksa benimle davayı konuşur musun? Biraz bilgece tavsiyeye ihtiyacım olabilir.

"Elbette," diyorum ama tek yapmak istediğim, Mercedes'i tek başına bırakmayacağıma söz verdiğim partiye geri dönmek ve o akbabalar daha fazla zarar vermeden onu alıp götürmekti. Çünkü konuşuyorlar, ilgilenmeyecekleri şeyleri karıştırıyorlar. Ama avluya dönene kadar bir saatten fazla zaman geçiyor. Konuklar içki içtikçe gürültüleri artıyor ve avluda daha çok kişi toplanıyor ama Mercedes aralarında değil.

İşte o zaman annemi görüyorum. Onu ilk ben duyuyorum. Gülüşü çok tiz. Çoğunlukla orta yaşlı erkeklerden oluşan bir grupla konuştuğu yere doğru yürüyorum ve yeni bir eş aradığını merak ediyorum. Mantıklı olurdu. Beni gördüğünde bir ritmi kaçırıyor ama bana doğru bir gülümsemeyle bunu hemen kapatıyor.

"Anne."

"Judge. Bana Konsey üyesi Hildebrand'ın seni bu kadar uzun süre tuttuğunu söyleme. Ne kadar kaba!" "Mercedes'i gördün mü?"

"Biraz önce dans ediyordu." Ben kasıldım, o da kocaman gülümsedi. "İçeri." Teşekkür ederim, dedim sertçe ve içeriye açılan Fransız kapılara doğru yürüdüm. Orkestranın çaldığı Barok odadan klasik müzik fişkırıyor. Kalabalığın arasından geçerken insanlar beni durduruyor. Kibar ama kısa konuşuyorum ve onu fark etmeden önce sesini duyuyorum ve yemin ederim ki vücudumdaki her kas kasılıyor. Biri bana bir şeyler söylüyor ama onu zar zor duyabiliyorum, ardından yanından geçip Mercedes'in genç bir adamın, yani bir Egemen Evlat'ın kollarında olduğu dans pistine doğru yürüyorum. Tökezledi ve ikisi de güldüler ve bir an için onun sarhoş olup olmadığını merak ettim. Eğer ikisi de sarhoşsa. Ama söylediği her şey şimdiye kadar duyduğu en komik şey olmalı çünkü başını geriye atıp gülüyor. O adam -o kahrolası adam- dudaklarını onun boğazına sürme küstahlığını gösteriyor ve sanırım onu öldüreceğim. Tam burada, tüm bu tanıkların ortasında, bu odanın ortasında onu öldüreceğim.

Ben onlara yaklaşırken Mercedes beni görüyor. Gözleri bir an panikle titriyor, sonra başka bir şey. İnatçı ve kibirli bir şeydi ve bu sabah ona hapı verdiğimde yüzünü hatırlıyorum. Orada gördüğüm acıyı ve ardından kapının kapanmasını hatırlıyorum.

Ve bunun ne olduğunu biliyorum. Bana bir ders veriyor.

Ayrıca yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya hakkım olmadığını da biliyorum. Ama elimi adamın omzunun üzerinden kapatıp sıkıyorum. "Affedersiniz," diyorum, gözleri ona kilitlemiş halde.

"Ne...?"

Yüzümdeki bakış her şeyi anlatıyor olmalı çünkü ona baktığım anda onu serbest bırakıyor ve teslim olurcasına iki kolunu da havaya kaldırıyor. Elim Mercedes'in sırtına koydum ve onu kendime doğru çektim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" o soruyor. Yanaklarının kızarmasını ve birkaç

dakika önceki kahkahasının yüksekliğini görüyorum.

"Sarhoş musun?"

"Neredeydin? Kedi Evi mi? Bu gece iş için açık mı?"

Ona olan Judgeiyetimi sıkılaştırıyorum. "Sarhoş musun sen?"

Sırıttırıyor. "Aslında değilim. Sarhoş olmak için bir yudum şampanyadan fazlası gerekir. Sadece eğleniyorum Judge. Peki neyi umursuyorsun? Beni istemiyorsun. Bunu fazlasıyla açık bir şekilde ortaya koydunuz. Sadece hatanı silmek için o küçük hapı aldığımdan emin olmak istiyorsun."

Üzerimizdeki gözleri görmek için etrafa bakıyorum. "Bu bir hata değildi," diyorum ona sessizce. "Biz ayrılıyoruz."

"Ayrılmak istemiyorum. Git. Annen beni eve götüreceğini söyledi."

Ona yaklaşıyorum. "Ah, küçük canavar, bu bir rica değildi. Ve ben seni eve götürene kadar bekle."

15

Mercedes

Judge'ın ruh hali, eve dönüş yolculuğunun tamamı boyunca karanlık ve elle tutulur bir şeydi. Pencereden dışarı bakarken birden çok kez bakışlarını yüzümün yanında hissettim. Avucu kalçamın üzerine yerleşip elbisemin eteğinin hemen altına doğru kaydığında bile ona bir yanıt tatmini yaşatmadım. Dokunuşunun sıcaklığı, sahipliğini tenime işliyor ve daha önceki reddi yüzünden bu kadar ham olmasaydım, bunu eğlenceli bulabilirdim.

Arabaya bindik ve o da rafine, iyi eğitilmiş bir adamın tüm deneyimli zarafetiyle arabadan inmeme yardım etti. Dünya Lawson Montgomery'yi böyle görüyor ama her şeyin altında onun ne kadar ikiyüzlü olduğunu düşünmeden edemiyorum. O da benim gibi ahlaksızlığını örtmek için süslü elbise giyiyor. Bu takım elbiselerin altında beni mahvetmekten zevk alan bir adam var, bir yandan da dudakları beni başkasına vereceğine dair

yalanlar kusuyor. Dünyaya sunduğu bu maskenin altında bir canavar gizleniyor. Beni koruma vaadinin yankısı

kaybolurken, bana zarar vermekle tehdit ederken gözlerine baktığım bir canavar. Acaba bu düelloku kişiliklerden hiç yoruldu mu? Bu şekilde yaşamının ne kadar yorucu olduğunu biliyorum ve henüz yirmi beş yaşındayım. Otuz bir yıldır bu işi yapıyor ama hâlâ tarafını seçmiş değil.

"Bu gece için teşekkürler." Dışarı çıktığım an elimi ondan çekiyorum. "Sizi doğal ortamınızda görmek her zaman büyük bir zevktir."

"Mercedes." Ben eve girerken homurdanarak arkamdan sesleniyor, topuklarım yerde yankılanıyor.

Onu görmezden geliyorum ama varlığını arkamda hissedebiliyorum.

Merdivenleri geçip yatak odasına giden koridora girdiğimde gözleri sırtıma

saplandı. Ustaca arkama uzanıp daha kapısına ulaşmadan elbisemin fermuarını açtım ve kumaşı çıplak göğüslerime bastırdım. İçeri adım atar atmaz bedenimden düşmesine izin verdim ve eğilip tangamı da çıkarmadan önce onu tekmeledim. Judge arkamdan içeri girip manzarayı seyrederken cilalı ayakkabıları tamamen duruyor. Omzumun üzerinden bakıp ona sahte bir gülümseme daha sundum. Herkes için ayırdığımın aynısı. Bugün, Judge pozisyonunu netleştirdiğinde, saçma düşüncelerimden kurtulma zamanının geldiğine karar verdim. Aramızdaki bu oyunun çok ciddi sonuçları var ve işin ortasında unutmak kolay oldu. Ama savaş hatları çizildi ve sonunda sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olan benim.

Bu evi ve onun bakımını bıraktığımda Judge bildiği hayata geri dönecek. Günlerini işte geçirecek, Cemiyet için amacına hizmet edecek, geceleri ise bana ait olmayan sıcak bir bedenin rahatlığında geçecek.

Burada geçirdiğim süre boyunca kıskançlığımın ve ona karşı hissettiğim yersiz sahiplenmenin her türlü gerekçesini kavradım. O benim ilkimdi ama ben onun değilim ve kesinlikle onun sonuncusu da olmayacağım. Sorunlardan arınmış bir hayat istiyor ve onun geçici kontrolüne rağmen bunu unutamam. Bu geçici arzu ateşi onun için kaçınılmaz olarak sönecek ve yollarımızı ayıracağız.

Yara almadan kurtulacağımın garantisi olmadığını biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse yapmayacağımı biliyorum. Ona zaten başkasına verdiğimden daha fazlasını verdim. Onu içeri alma ve gardımı düşürme hatasını yaptım. Ama eğer bundan kurtulacaksam ikisini ayırmam gerekiyor. Ona kalbimi vermeden bedenimi nasıl vereceğimi öğrenmeliyim.

"Partideki küçük performansın hakkında konuşmamız lazım" dedi.

Tangamı yere fırlatıp topuklarımı çıkarıyorum ve ona doğru dönüyorum. Gözleri çıplak vücudumda yavaş yavaş bir yol çiziyor, boynundaki damar ihtiyacının ihanetiyle nabız gibi atıyor. Yavaşça ona doğru ilerliyorum ve ben takımının ceketinin düğmelerini çözüp avuçlarımı göğsünün üzerine kaydırırken o da bana şüpheyle bakıyor. "Duymadın mı?" Gözlerine bakmak için çenemi kaldırdım.

"Bir kocaya ihtiyacım var."

Kasılıyor ama ceketini geniş omuzlarının üzerine itip onu tamamen bıraktığımda bunu kabul etmiyorum. Parmaklarımı yeleğinin düğmelerinin üzerinde gezdirip deliklerden geçirirken, "Gerçekten hiçbir fırsatın boşa gitmemesi gerektiğini düşünüyorum," diye ekledim. "Artık gençleşmiyorum ve bu hile ne kadar uzun sürerse, o kadar çok insan bunu sorgulamaya başlayacak."

"Onlara isteyerek bunun resmi olduğunu söylediğinde onların bunu sorgulama şeklini mi kastediyorsun?" Bana kara kaşını kaldırdı.

"Bu sadece Vivien'i kışkırtmak içindi." Omuz silkiyorum. "Bunun fikrine dayanamıyor."

"Evet, dedikodu yapmayı da seviyor." Yeleğini çıkarıp düğmeli gömleğini giymesine yardım ederken beni dikkatle inceliyor.

"Merak etme." Ona güvencelerimi verirken sesimin ne kadar boş çıkmasıyla gurur duyarak doğrudan göğsüne baktım. "Söz konusu olan her zaman kadının itibarıdır. Bir Egemen Oğul olarak seninki zarar görmeden gidecek."

"Mercedes." Elimi durdurmaya çalışırken sesi kısıldı ama ben elini ittim ve onu soymaya devam ettim. "Dürüst olmak gerekirse bunun çok da önemli olacağını düşünmüyorum. Bu gece gördüğünüz gibi, Clifton Phillips'in beni dans pistinde gezdirirken itibarımla hiçbir sorunu yoktu. Koca malzemesi olabileceğini düşünüyorum. Biraz kibirli ama sanırım herkesin hataları var."

"Yine buna mı döndük?" Judge iç çekiyor ama ona donuk bir ifadeyle baktığımda bu durum hızla hayal kırıklığına dönüşüyor.

"Şaka yapmıyorum" diyorum ona. "Seninle kalmak için buraya gelmemin tüm amacının beni düzeltmek olduğunu biliyorum ama kendimizi kandırmayalım. Ben kimsem oyum. Mükemmel bir sosyete eşi yaratma konusunda benimle birlikte kalıpları kırmış olabilirler ama bu hâlâ evlenmem gerektiği gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Sürdürmem gereken bir mirasım var. De La Rosa ismine karşı bir görev."

Sinirlenme yüz hatlarını acıtıyor ve neredeyse bunun bir anlam taşıdığına inanabilmeyi dilerdim. Ama bir daha o bal kabına düşmeyeceğim.

"Bunu karmaşık hale getirmeyelim." Gömleğini bir kenara fırlatıp pantolonunun fermuarına uzandım. "Artık büyümemin zamanı geldi, değil mi? Ve beni yanlış anlamayın, bundan keyif alıyorum. Bundan gerçekten çok keyif alıyorum. Ama bir noktada, tercihen yakın zamanda, benim bakımımın sorumluluğunu üstlenecek ve seni çok uzun zamandır omuzladığın yükten kurtaracak başka birini bulacağım."

Ben külotunu çekemedi bileğime uzanıp bileğimi avucunun içinde sıktı. "Senin sorunun ne?"

"Ne demek istiyorsun?" Ona boş boş bakıyorum.

"Bu." Bana karşılık verdi. "Sanki yeniden programlanmışsın gibi. Bu gece sen de içten içe arkadaşların gibi ölü gibi davranıyorsun."

"Sosyete prensesi olmanın belası bu." Omzumu nazikçe kaldırıyorum ama pek eğlenmiş gibi görünmüyor. Gergin bir sessizlik içinde birbirimize bakıyoruz, aramızdaki boşlukta söylenmemiş gerçekler çiçek açıyor. Onun ne olabileceğini tahmin ediyormuş gibi yapabilirim ama yapmayacağım. Bunları söylemek isteseydi söylerdi.

Sonunda, "Bu halin hoşuma gitmedi," dedi, ses tonu başka bir şeyle karıştırılmayacak kadar asidikti. "Üzgünüm. Bu senin için çok fazla dürüstlük mü oldu?"

Cevap vermeyince boştaki elimi kalçalarımın arasına kaydırdım ve o izlerken kendimle oynadım.

"Bunun bir terapi seansına dönüşmesini istemedim. Aslında bu isteyeceğim son

şey. Peki katılacak mısın yoksa izleyecek misin? Öyle ya da böyle, bu gece çıkıyorum."

Elimi bıraktı ve beni yüzümden yakaladı, baş parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Bakışlarında yarı saygı, yarı pişmanlık vardı. Ama o yere geri dönmeyeceğiz. Kendimle oynamayı bırakıp parmaklarımı pantolonunun kemer halkalarından geçirip onu öne doğru çektiğimde bunu kanıtliyorum.

Onu sandalyeye çekip sertçe yere ittiğimde benimle kavga etmiyor, sadece üstüne çıkıp üstüne biniyorum. Aramıza uzandığımda gözleri sıvı ateş gibi parlıyordu ve bu kez aletini pantolonundan kurtardığımda dudaklarından hiçbir itiraz çıkmıyordu.

Onu avucumun içine alırken midem kasılıyor, gözlerimiz kilitli, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum ama sormaya cesaret edemiyorum. Bunun yerine bedenimi onun kine yasladım ve aletini yavaşça içime beslerken dudaklarını benimkilerle yakaladım. O kadar yavaş ki, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını geriye doğru eğdiğimde, çenesini ve boynunu ısırduğimde nefesinin kesildiğini kaçırmam imkansız.

Judge inliyor ve bunu tekrar yapıyorum çünkü o sesi tekrar tekrar çalmak istiyorum. Avuçları kıcıma yaslandı ve ben ona doğru sallanmaya başladığımda beni sıktı. Boynunda bir ısırık izi bırakıp elimden gelen tek şekilde onu damgaladığımda bakışlarını tekrar benimkine çevirdi. Burun delikleri genişledi ve beni sert bir şekilde kendisine doğru çekerek aletin tüm vahşetine katlanmaya zorladı. Avucu kıcıma vurduğunda ve keskin bir çatırtıyla yankılandığında, eğlenmeme izin verdiğini biliyorum.

"Bu bir oyun değil küçük canavar." Beni aşağıdan sikerken bakışlarımı ona sabitleyerek bir avuç saç yumruğuna sardı.

"HAYIR?" Fısıldıyorum. "O zaman ne?"

Cevap olarak beni daha sert sikiyor. Daha hızlı. Kıcıma şaplak atıyor ve dile getirmeyi reddettiği hayal kırıklıklarını homurdanıyor. Sinirlenmesi için hiçbir nedeni yok ama yine de öyle.

"Eğer ceza dediğin buysa, belki de daha sık yaramazlık yapmalıyım," diye düşündüm. "Ceza mı?" diye homurdandı. "Ceza açısından bu nasıl?"

Ayağa kalkıyor ve beni kaba bir şekilde yere atıyor, bana dik dik bakarken aletini yüzümden birkaç santim uzakta tutuyor. Başka bir durumda yaptığı şey ateşli olurdu ama bunda hiç zevk yok. O, sikişinin canını sıkıyor, öfkesi beni istediğim şeyden mahrum bırakacağı fikrini eve götürüyor. Beni saçlarımdan yakalayıp orada tuttuğunda, göğüslerimin üzerinden geçip kalçalarım damlarken orgazmı zorladığında bunu biliyorum.

Beni düzensiz bir nefesle bıraktı ve bana dik dik baktı. "Küçük veletler gelemmez."

"Küçük veletler kendilerini buraya getiriyorlar." Parmaklarımı öfkeyle kalçalarımın arasına soktum, o da arkasını dönüp kapıya doğru ilerledi.

Yaptığım hareketlerden, onun aniden işten çıkarılmasından hiç zevk almıyorum

ve onun bu işten bu kadar kolay uzaklaşmasına izin vermeyi reddediyorum. “Peki bu tam olarak nasıl çalışıyor?” Onun arkasından sesleniyorum. “Az önce zamanım senin için ne kadar değerliydi? Gitmeden önce yanıma yere biraz para bırakır mısın?”

Donuyor, sırtı kasılıyor ama arkasını dönmüyor. Tek bir lanet kelime bile söylemiyor.

“Yoksa bunu bir bonus olarak mı görüyorsunuz?” Soruyorum. "Santiago'nun sana ödediği paraya ek olarak." Başını eğdi, bu beni duyduğunun tek işaretiydi ama yine yanıt alamadım. Sessizlik çok uzun sürüyor. Çok acı verici. Ve kendimi fabrika ayarlarına döndürmek, tüm duygularımı silmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen, onun beni yarattığı karmaşaya geri döndüm.

“Clifton bana çıkma teklif etti ve ben de gitmek istiyorum. Gelecek hafta." "HAYIR." Kelime, sıkılmış dişler olduğundan şüphe etmediğim bir şekilde sıkışıp kalıyor.

“Bu sana bağlı değil.” Kendimi sakın olmaya zorluyorum. “Bir koca bulmam gerekiyor ve beklemekten yoruldum. Beni burada kilitli tutmanın hiçbir faydası yok...”

“Hayır dedim!” kükrüyor.

Sesindeki gök gürültüsü beni susturuyor ama eğer bu yeterince etkili değilse, bir adım daha ileri giderek en yakın masadan dekoratif bir vazoyu kapıyor. Duvara fırlatıp sağır edici bir darbeye parçaladığında, ürkmeden

duramıyorum.

Yavaş yavaş keskin bakışlarını bana çeviriyor ve o anda gözlerindeki nefretin altında yanan tanıdığım adamı zar zor tanıyabiliyorum. Ama bir an için, sadece kısa bir an için orada başka bir şey daha görüyorum.

Kaburgalarımı parçalarken hissettiğim acının aynısına benzeyen bir şey.

"Cenazemin üstünde," diye sızlandı. "Onunla hiç çıkacak mısın?"

Bu son darbeye odadan tamamen çıkıp kapıyı arkasından çarpıyor.

Boş yansıma aynadan bana bakarken parmaklarımı göğsümün üzerine sürüyorum. Üç dakika boyunca düşüncelerim bir sarkacın üzerinde çılgınca sallandı ve bunun onun nefretinin mi yoksa sahip olduğunun kanıtı mı olduğuna karar vermeye çalıştım. Ama sonuçta bunun bir önemi yok. Biri kalp kırıklığına giden kısa yol, diğeri ise uzun. Sonuç kaçınılmaz olarak her zaman aynı olacaktır.

Onu üzerimden yıkıyorum, makyaj çantama uzanıp titreyen parmaklarımla çantayı karıştırırken gözlerimden yaşlar akıyor. Anlamam gereken tek kanıt inceleyerek hapı parmaklarımın arasına sıkıştırdığımda içimde bir şeyler yeniden kırılıyor.

Bu sabah gerçekten yutamadığım için kendime uzun bir neden listesi vermiştim. İlk başta, Judge'ın asla beklemediği el çabukluğunu kullanmaya beni

yönlendirenin içimdeki Katolik olduğuna kendimi bile inandırmayı başarmıştım. Bu, Antonia'nın babamızı dövdükten sonra bizi ağır kesici almaya zorladığı yıllar boyunca defalarca uyguladığım bir şeydi. O zamanlar, eğer bunu hak etmiş olsaydım, acıyı dindirecek hiçbir şeyi hak ettiğimi düşünmezdim. İçimdeki inatçı De La Rosa'ydı ve kendi açımdan, her türlü teselliye reddetmenin daha doğru olacağını düşündüm. Ancak bu hap rahatlık için tasarlanmamıştı. Judge paketinden çıkardığı anda bunu anladım. Utanç verici hissettim, sanki yanlış bir şey varmış gibi hafızasından silinmesi gerekiyordu. Ama o odadan çıktıktan sonra avucumu karnıma koyduğumda onu silemeyeceğimi biliyordum. Bu düşünce benim için dayanılmazdı ve bunu onun önünde itiraf etmekten kendimi alamadım.

Bu sabah banyoda tek başıma dururken bir karar vermiştim. Hayatımı geri dönülmez şekilde değiştirebilecek bir karardı bu. Bundan nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyordum ama hissettim. Hayatımda emin olduğum pek fazla şey yoktu. Ama elimi ete bastırduğimde içimde pişman olamayacağım bir şeyin olduğunu biliyordum. Şimdi burada dururken, gözlerimi yakan yaşlara rağmen duygularım değişmedi. Hiçbir zaman birinin çöpü olmak istemedim. Sevgime layık bir koca hayal etmeden önce gerçekten bir eş olmayı istediğime bile ikna olmadım. Ama her zaman acısını çektiğim bir şey var. Asla vazgeçemeyeceğimi bildiğim bir arzum vardı. O bir çocuktur. Kendime ait bir aile. Bu aile sadece benden ve oğlum veya kızımdan oluşsa bile.

Bakışlarımı tekrar aynaya çevirdiğimde kararlılığım sarsılmıyor. Bunun bana neye mal olabileceğini biliyorum. İtibarımın zedeleneneceğinin ve kardeşimin muhtemelen beni evlatlıktan reddedeceğinin farkındayım. Ve Judge... yani Judge öldüğüm güne kadar benden nefret edecek. Ama bu benim katlanmam gereken bir zorluk ve bunu kendi başıma yapacağım. Bunu utanmadan ve pişmanlık duymadan yapacağım ve bunu yanımda kimsenin yokluğunu gölgede bırakacak kadar kalbimde yeterince sevgiyle yapacağım.

"Bu benim sözümdür." Bir fısıltı üzerine gözlerimi kapatıyorum, tuvalete gitmeden önce tek bir gözyaşının akmasına izin veriyorum, hapı kaseye atıp sifonu çekiyorum.

Bu, bozmayı reddettiğim bir söz.

16

Mercedes

Kavgamızın ardından günler geçiyor, haftalara dönüşüyor. Bu süre zarfında Judge ve ben en iyi bildiğimiz şeye dönüyoruz. Kendini işine ve benden sakladığı her şeye kaptırıyor. Geceleri, benim uyuduğumu düşündüğünde gizlice yatak odasına girip yanına uzanıyor ve ben uyanmadan önce oradan ayrılıyor. Birkaç kez bana doğru döndüğünü, elinin kolumun ya da kalçamın hemen üzerinde gezindiğini hissettim. Hatta bir keresinde yüzümdeki saçı bile geriye doğru

taramıştı. Ancak daha ileri gitmedi ve bu sefer gerçekten de bu konuda kararlı davranabileceğinden şüpheleniyorum. Bu yürek burkucu bir farkındalık ama aynı zamanda ikimizin de pes edemeyecek kadar inatçı olduğumuzu biliyorum. Bana kuralların ne olduğunu ya da güvenlik görevlilerinin neden dışarıdaki mülkte dolaştığını doğrudan söylemedi, bunun yerine kuralları kullanıyor onun taşıyıcı güvercinleri olarak dışarı çıkmama izin verilmediğine dair homurdanan mesajlar iletiyor. Bilmem gerektiğini düşünmediği nedenlerden dolayı yeniden hapsedildim ve dış dünyayla tek bağlantım onun bana verdiği telefonda ki bunun da kendisinininkiyle bağlantılı olduğundan oldukça eminim. Onun bu konudaki her şeyi görebildiğinden şüphem yok, bu yüzden söylediklerime veya yaptıklarına dikkat etmem gerekiyor ama her geçen gün seçeneklerimi ciddi şekilde değerlendirme zamanının geldiğini biliyorum.

İlk ve en geçerli seçenek kardeşime yaklaşmak ama şu anki şartlarda bu bile mümkün değil. Ivy ve bebekle ilgili raporlar için ara sıra ona mesaj atıyordum ve o da bana kısa ve öz yanıtlar verdi. En azından geçen hafta bana bebeğin sağlıklı doğduğunu ve ona iyi bakıldığını bildiren bir mesaj gönderene kadar öyleydi. Yeğenimin ilk fotoğrafına ekrandan bakarken hem mutlu hem de hüzünlü bir an oldu. Ama haberler pek iyi değildi çünkü sorduğumda Ivy'de hâlâ bir gelişme yoktu. Kalbinin acısını hissetmek için Santiago'nun sesini duymama gerek yoktu. Savaş olarak başlayan şey başka bir şeye dönüştü ve şu anki şartlarımda bunu nihayet anlayabiliyorum.

Ivy'ye davranış şeklimden dolayı pişmanlık duyuyorum. Onun başına gelenlerden kendimi de kısmen sorumlu hissediyorum. Ve her şeyden çok, öfkemi bu kadar uzun süre tutmamış olmayı dilerdim. Şu anda bulunduğum yerde, olaylara farklı bir pencereden bakabiliyorum. Onun insanlığını, kırılganlığını görebiliyorum ve basit gerçek şu ki, o ve ben o kadar da farklı değiliz. İkimiz de bildiğimiz tek yoldan gitmeye çalıştığımız bir dünyada sıkışıp kaldık. Onu kaçıran benim kardeşimdi ve benimki de Judge. Ve her şeye rağmen Santi ona karşı hisler geliştirmiştir. Hiç şüphem olmayan duygular aşktır. Birimizin mutlu sona ulaşmasının adil olduğunu düşünüyorum ve kendimi her gün onun iyileşmesi için dua ederken buluyorum ki o da o olabilsin.

Bu arada hâlâ ne yapacağımı çözmeye çalışıyorum. Clifton'la iletişime geçmeyi düşündüm. Yargıca bir koca bulmam gerektiğini söylediğimde onu sadece kışkırtmıyordum. İçinde bulunduğum durumu en iyi şekilde değerlendirebileceğim düşüncesi birkaç kereden fazla aklıma geldi. Santi'yi mirastan payıma düşeni bana vermeye ikna edene kadar Cemiyet'in rehinesiyim. Borcum var ya da benimle evlenecek birini bul. Judge, bu kişinin o olmayacağını açıkça belirtti ve eğer gerçekten kendimi korumaya niyetliysem, onun ne yaptığını öğrenmesine izin veremem.

Diğer rehine durumlarında olduğu gibi, tek çıkış yolu müzakeredir. Clifton bir Egemen Oğuldur, ancak evli değildir çünkü banka hesabını dolduracak varlıklı bir eş aramaktadır. Phillips soyu De La Rosas kadar zengin değil ve benim çeyizim şüphesiz onun için parlak, parlak bir yol gösterici. Hiç de romantik değil ve artık benim de öyle olmamam gerektiğini anlıyorum. Bir iş anlaşması yapabiliriz. Ona durumumla ilgili gerçeği anlatabilirdim ve o da bunu kabul ederdi çünkü onun için sağlayacağı fayda, durumumla ilgili hissedebileceği duygulardan daha ağır basar. Zor bir düğün yapabilir, sözleşmeyi imzalayabilir ve kimsenin bundan daha akıllı olmadığı bir ortamda, istediklerini yapmakta özgür olan oda arkadaşları olarak uyum içinde yaşayabiliriz.

Teoride her şey kulağa hoş geliyor ama çantamda sakladığım telefon numarasına bir taslak mesaj yazarken hâlâ bunu yapabileceğime ikna olmadım. Ailesinin armasını boynumda taşıma ihtimali beni bir mide bulantısı dalgasıyla kapladı. Bu bir ihanet, kalbe sıcak bir bıçak gibi geliyor. Ama başka seçeneğim var mı? Metni tekrar tekrar yazıyorum, belirsiz kalmaya çalışıyorum ama ilgimi çekiyor, bundan iki hafta sonraki bir sonraki Toplum etkinliğinde bir konuşma yapmayı öneriyorum. Bunu yapmak için gizlice kaçabileceğimin garantisi yok ama bunu gerçekten yapmayı planlıyorsam denemek zorundayım. Bunun alternatifi, serbest bırakılmamı ya da yakalanmamı asla kabul etmeyecek kadar kızgın ve soğuk bir adamla bir mahkum gibi kilitlenmektir.

"Lanet olası cehennem." İç geçirerek telefonu bir kenara fırlattım ve yatağa çöktüm. "Bu kadar zor olmamalı." "Her şey yolunda mı canım?" Lois kapı aralığından kafasını uzatıyor ve ben ona gülümseyerek bakıyorum. "Evet elbette. Ben sadece... biraz vakit geçiriyorum."

"Hepimiz yapıyoruz." Gözleri eğlenceden kırışıyor. "Arkadaşlarınız ikindi çayı için buradalar." "Ah." Heyecanla ayağa kalkıyorum. "Çok teşekkür ederim." Günlerden beri ilk kez benim heyecanımı görünce gülümsedi. Çok fazla uyuyordum ve onun hazırladığı lezzetli yemeklerden dolayı pek de heyecanlanmıyordum ki bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Ama kendimi hiç kendim gibi hissetmedim.

Ayağa kalkıp Lois'in peşinden kapıya çıkıyorum ve Solana ile Georgie'nin beni beklediği oturma odasına doğru yürüyorum. Lois'in bugün için hazırladığı hamur işleri ve parmak sandviçlerden oluşan sevimli küçük kuleleri inceliyorlar ve kimin ne alacağı konusunda sessizce tartışıyorlar.

Lois ayrılmadan önce gülerek, "Mutfakta çok daha fazlası var," diye temin ediyor onları. "Her zaman çok fazla şey yapıyorum."

Ona teşekkür ediyorlar ve onlara katıldığım da bakışları bana çevriliyor.

"Hey." Önce Solana beni kucaklıyor, ardından Georgie geliyor ve o da beni bir kol mesafesi uzaklığında tutuyor. "İyi misin?"

"Elbette." Gülümsemeye zorluyorum. "Neden olmayayım?"

Endişelendiğinde yaptığı gibi dudağını ısıırıyor. "Sadece... biraz solgun

görünüyorsun." "Mühim değil." El sallıyorum. "Bu hafta kendimi kötü hissediyorum."

"O halde Madame Dubois'nın bu tüyler ürpertici hediyesine bayılacaksın o zaman." Solana bana kahverengi bir kese kağıdı uzatırken kıkırdadı. "Bunu sana getirmem konusunda ısrar etti."

"Aman Tanrım, bu nedir?" İçeriye bakıp bir nefes alıyorum.

Solana bana "Zencefil çayı" dedi. "Buna ihtiyacın olacağını hissettiğini söyledi."

"Ha?" Kaşlarımı çatarak mırıldanıyorum.

"Sana söylüyorum, o kadın beni çok korkutuyor." Georgie ürperiyor. "Şaka yapmıyorum, geçen hafta bana bir kutu yara bandı getirdi. İki saat sonra başparmağımı bir makasla kesip açtım."

"Sana onun gerçek bir anlaşma olduğunu söylemiştim." Solana homurdanıyor.

"Ve burada herkes onu dükkana getirdiğim için deli olduğumu düşünüyordu."

"Peki, lütfen ona benim adıma teşekkür edin." Çayı dalgın bir şekilde bir kenara koydum. "Tamam, içeri girebilir miyiz?" Georgie'nin gözleri tekrar yemeğe kaydı. "Açlıktan ölüyorum."

Solana ve ben bunu takdir ederek gülüyoruz ve hepimiz tabaklarımızı fazlasıyla dolduruyoruz. O kadar da aç

değilim ama her şey muhteşem görünüyor ve bunu yapma zahmetine giren Lois'in duygularını incitmek

istemiyorum. Ne olursa olsun, eğer izin verirsek Georgie'nin bütün bu lanet sergiyi kendisinin yiyeceğinden oldukça eminim.

Sandviçlerden birinden büyük bir mayonez damlası ekmeğin içinden ağzıma uçup midemi bulandırdığında, oturup lokmalar arasında sohbet etmeye başlıyoruz. Solana duraklıyor, makaronunu dudaklarının yarısına getiriyor.

"İyi misin?"

Başımı salladım ama üzerime başka bir mide bulantısı dalgası çöktü ve kesinlikle öyle olmadığımı biliyorum. Ayağa kalkıp en yakın banyoya koşmadan ve bağırsaklarımı kusmaya başlamadan önce içindekileri dökmeden tabağı bir kenara bırakma nezaketini zar zor buluyorum.

Arkamda Solana'nın sesini duyduğumda klozete yapıştım, başım terli haldeydi.

"Ah, Tanrım," diye boğuluyor. "Zencefil çayı..." Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım, şu anki gerçekliğimi inkar edemeyecek kadar zayıftım.

"Kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin," diye yalvarıyorum. "Georgie bile değil. Henüz değil, tamam mı?" Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve o da hastaymış gibi görünüyor. "Judge... yani... emin misin?"

"Oldukça emin." Başka bir mide bulantısı dalgası nefesimi çalarken sızlandım.

"Ama bu hafta bana bir test getirmeni ve tekrar ayrılırken onu da götürmeni istiyorum."

Kararsızca bana bakıyor. "Bir doktora görünmen gerekmez mi?" "Yapamam."

Başımı sallıyorum. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var." Tamam, diye fısıldıyor. "Yaparım. Bir şeyler çözeceğim." "Teşekkür ederim." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve nefes almaya odaklanıyorum. "Görünen o ki o çaya ihtiyacım olabilir."

17 Judge

Bölünmüş durumdayım.

Vivien'in partisinden ve kavgamızdan bu yana ofiste günlerimi sadece eve uyumak için gelerek geçirdim, hatta çoğu zaman o bile olmadı. Ofisimdeki kanepeli bir yatak olarak ikiye katlanıyor.

Sanki Mercedes ve ben tekrarlanıyormuşuz gibi geliyor. Aynı cehennemi tekrar tekrar yaşamak. Cinsel açıdan hiçbir kadına onun kadar ilgi duymadım. Ve cazibe bunu örtbas etmeye başlamıyor. Benim üzerimde garip bir gücü var. Karşı koyamayacağım bir şey. Ve onunla birlikteyken ya da onun yanıdayken yaptığım şeyler; sanki tüm bu yıllar boyunca kontrolü korumak, herkesin tanıdığı adam olmak için çok çalıştım, pencereden dışarı çıkıyorlar.

Onu önemsiyorum ama bu o kadar basit değil. Yanında hiçbir şey yok. Ona olan hislerim, en yakın arkadaşımın kız kardeşine bakmaktan daha derin. Bunlar yaşamamam gereken duygular. Onu isteyemeyeceğim şekillerde istiyorum. Çünkü ona her dokunduğumda kendimden biraz daha kaybediyorum içimdeki karanlığa. Ondan vazgeçmeliyim ama yapamıyorum. Başka bir adamın ona dokunacağı, ona sahip olacağı düşüncesi içimde öyle bir şiddet yaratıyor ki, gaddarlığı beni bile korkutuyor.

Biz neyse ki oyuz, hepimiz. Dünyaya gösterdiklerimizin altına ne kadar saklanmaya çalışsak da. Ve belki de gerçek benliğimizin ahlaksızlığına teslim olmamız an meselesidir.

Mercedes'in arkadaşlarını ikinci çaya davet ettiği gün öğleden sonra eve geliyorum. Eve dönmeyi planlamıyordum ama Ezra aradı ve kardeşimi ziyaret etme zamanının geldiği konusunda ısrar etti, ben de belki gitmem gerektiğine karar verdim. Bir noktada onunla ilgilenmem gerekecek ve şu an en iyi zaman. Ben de eşyalarımı toplamaya geldim. En azından onu görmemek için arkadaşlarıyla meşgul olacağı bahanesini kullanabilirim. Bu korkaklık, biliyorum ama onun yanında kendime güvenemiyorum.

Arka kapıdan giriyorum, mutfakta Lois'i kısaca selamlıyorum ve ona önümüzdeki iki gece şehir dışında olacağımı haber veriyorum.

"Mercedes ve arkadaşlarına merhaba demelisin. Çay içiyorlar. Bu şekilde, hayal kırıklığına uğramaması için ona haber verebilirsiniz.

Zamanı kontrol etmeye özen gösteriyorum. "Uçağımı kaçıracağım." "Judge..."

“Hayal kırıklığına uğramayacaktır, Lois. Mutlu olacak.”

"Madem öyle diyorsunuz Judge." Parmak sandviç hazırlama işine geri dönüyor. Bunu fazla düşünmüyorum. Bunun yerine, kahkahalarını görmezden gelerek hızla bulundukları odanın yanından geçiyorum ve üst kata, yatak odama çıkıyorum, orada dolabımdan küçük bir çanta alıp yatağın üzerine koyuyorum, bu çanta Mercedes'ten bu yana henüz yapılmamıştı. bu günlerde daha uzun uyuyor. İhtiyacım olan şeyleri paketleme görevine başlıyorum. Mercedes'in telefonunun yatağın üzerine atıldığını gördüğümde spor çantamın fermuarını kapatıyorum.

Onun telefonunu benimkine bağladım, böylece hem gönderdiği tüm mesajları görebilir hem de aradığı

numaraları öğrenebilirim. Şu ana kadar sadece Georgie, Solana ve Santiago vardı ve sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Baş parmağım ekrana dokunduğunda battaniyelerin arasında kaybolmasın diye telefonu komodinin üstüne koymak üzereyim. Şifre yok. Ona bunu verdiğimde bu bir zorunluluktur. Dokunduğumda ışığı yanıyor ve yazmakta olduğu bir mesaj görüyorum.

Vivien'in partisinde seninle dans ederken gerçekten çok güzel vakit geçirdim. Bir sonraki akşam yemeğinde seni tekrar görmeyi çok isterim. Belki o zaman kesintisiz konuşabiliriz. Tartışmak istediğim bir şey var ama burada bitiyor. Sanki sözü kesilmiş gibi.

Mesajı tekrar okuyunca kanım dondu. Telefon numarasını kontrol ediyorum. C'nin altına kaydedilmiş. Numarayı kendi iletişim listemde Clifton Phillips'in numarasıyla karşılaştırırken neredeyse gözlerimi deviriyorum.

Bunu benim arkamdan yapacağını mı sanıyordu? Bir toplantı mı ayarlayacaksın? İki hafta sonra yerleşkede onun ve benim katılmamız gereken bir akşam yemeği var. Neyi tartışacağını sanıyor? Randevuları mı? Ona çıkma teklif ettiğini biliyorum ama onunla benim cesedim üzerinde randevuya çıkacağını açıkça belirttiğimi sanıyordum.

Ve Clifton Phillips. Sanki onunla baş edebilecek kadar erkekmiş gibi.

Kendi telefonum Ezra'nın bana özel uçağın bir saat içinde kalkışa hazır olacağını bildiren mesajıyla çaldığında derin bir nefes alıyorum. Birkaç gün ertelemem gereken bir yanıt yazıyorum.

Ezra yanıtını yazarken üç nokta zıplamaya başlıyor ve bana daha fazla ertelemem gerektiğini, bir erkek kardeşin kardeş olduğunu ve Theron'un üzgün olduğunu ancak yeniden rezervasyon yapmak için benden haber bekleyeceğini söylüyor. uçuş. Theron'la olan ilişkimden yabancılaştığı için mi bu kadar endişeleniyor acaba?

İtalya'daki haydutları ve yönlendirdikleri adamları soruyorum, o da bana onlarla bir anlaşma üzerinde çalıştığını söylüyor. Para konuşur. Her zaman.

Ona teşekkür ediyorum, sonra Clifton Phillips'e gidip onu aynı gece akşam yemeğine davet etmek için arama düğmesine basıyorum. Bunu yapmak için her şeyim gerekiyor. Kendi direncimi kırmak için. Ve bunu neden yaptığımdan bile emin değilim.

Hayır, bu doğru değil. Ne kadar kötü bir eşleşme olacağını ona göstermek için. Keşke niyetim iyi olsaydı. Keşke bu onun iyiliği için olsaydı ve ona sahip olma ihtiyacım için olmasaydı, başından beri ona asla gerçek anlamda sahip olamayacağımı biliyordum.

Spor çantamı tekrar dolaba koyup Mercedes ve arkadaşlarından uzak durarak aşağıya iniyorum ve Lois'e akşam yemeği için evde olacağımı ve bir misafirimiz olacağını söylüyorum. Ayrıca Mercedes'e kendisine bıraktığım elbiseyi giymesi talimatını vermesini de rica ediyorum.

O akşamın ilerleyen saatlerinde yatak odama girdiğimde Mercedes'in gönderdiğim elmas kolyeyi yerine tutturmaya çalıştığını görüyorum. Bunu neden onun için aldığımdan emin değilim. Beni görünce duraklıyor, şifonyerimin üzerindeki aynada gözleri benimkilerle buluşuyor. Görüntü çok evcil. Bir yatak odasını paylaşıyoruz. Giyinmenin ortasında. Durumumuzu bilmeyenler için karı koca olabiliriz.

Kolye parmaklarının arasından kayıp yere düştüğünde önce gözlerini kırptırıp küfrediyor. Sandaletlerinin yanına düşüyor. İnce askılı ve göğüslerinin yuvarlaklığını gösteren, bele kadar inen dekolteli beyaz altın elbiseyle uyum sağlıyorlar. Bel kısmından itibaren eteğin yumuşak kumaşı dizlerine kadar uzanıyor ancak uyluğunun ön kısmı boyunca uzun bir yırtmaç var. Eminim Clifton Phillips onu gördüğü anda salyaları akmaya başlayacaktır.

İkimiz de kolyeyi almak için eğildiğimizde, "Ne yaptığını sanıyorsun bilmiyorum," diyor. İlk önce ona ulaşıyorum. Düzeliyoruz ve ben çok yakın duruyorum. Ama hareket etmiyorum.

"Vivien'in doğum günü partisinde Clifton'ın arkadaşlığından hoşlanıyor gibi görünüyordun ve ben de söylediklerini düşündüm. Ve haklısın. Bir kocaya ihtiyacın var."

Gözleri soğuk. Stepford'lu bir eş gibi düz olmaktan iyidir. "Sanırım kullandığın kelimelerin aynısı benim cesedimin üzerindeydi, onunla hiç çıkacak mısın?"

"Hmm." Küçük bir servete mal olan elmas kolyeye bakıyorum. Adliyeye giderken yanından geçtiğim seçkin kuyumcunun vitrinine kolyeyi takan kadını gördüğüm anda onu düşündüm. On yuvarlak pırlantadan oluşan bir sırayı asılı tutan zarif pavé setli pırlanta gerdanlık. Bu türünün tek örneği. Onun gibi. Saçını omzunun üzerinden taradım, teninin sıcaklığı bana bir elektrik akımı gönderdi.

"Ben bunu kendim yapabilirim." Kolyeyi kapmaya çalışıyor.

"Sakin ol." Başparmağımı boynunun arkasındaki İVI dövmesinin üzerine gezdiriyorum ve üzerindeki boşluğu hissediyorum. Phillips'in buraya damgasını vurmasına gerçekten izin verir miydim? Gerdanlığı boynuna taktığımda bu

düşünce boğazımda safranın yükselmesine neden oldu.

"En azından ne istediğine karar verebilir misin?" o soruyor.

Kolyeyi taktıktan sonra saçını kaldırdım ve sırtına koydum, şampuanının temiz kokusunu ve altındaki kendine özgü parfümünün izini içime çektim.

"Çok güzel görünüyorsun."

Yüzünü bana döndü. Hâlâ hareket edemiyorum ve o da başını iyice geriye eğmek zorunda kalıyor, bu yüzden sandaletlerini giymek için bir elini arkasındaki şifonyerin üzerine koyuyor ve sonra bana bakıyor. Beş santim ekliyorlar ama yine de boynunu uzatması gerekiyor.

"Umarım Clifton elbiseyi beğenir. Bunu onun için seçtiğini bilmesini sağlayacağım," diye alay ediyor ve parmaklarının uyluğunun açıkta kalan derisi üzerinde nasıl oynadığını görmek için bakışlarımı ondan ayırmama gerek kalmıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve zorla gülümsemeye çalışıyorum. Etrafımda dolaşıyor.

"Bu arada kolye bende kalıyor."

"Bir hediye. Tabiki öylesin. Teşekkür etmek de uygundur."

"Ah, bunu bir hediye olarak sınıflandıracığımdan emin değilim. Sanırım bunu fazlasıyla hak ettim, değil mi?" Aramızdaki boşluğu kapattım, bir tutam kalın, yumuşak saç parmağımın etrafında döndürdüm, sonra çenesini yukarı kaldırdım.

"Bana teşekkür et."

Dudaklarını yalıyor ve yüzümü arıyor. "Size nasıl teşekkür etmemi istersiniz Sayın Judge? Dizlerimin üzerinde?" Pantolonumun kasıklarını tutmak için elini uzattı ve ben de nefesim tıslayarak bileğini tuttum. "Makyajımı mahvedeceksin."

"Gerçekten Clifton Phillips gibi bir adamın seninle başa çıkabileceğini mi sanıyorsun? Onu canlı canlı yerdin." Sırıttıyor, memnun. "Beni yemesinden daha iyi, öyle değil mi? Yine de..." Kendimi gergin hissediyorum.

Sahiplenici kıskançlığın sıcaklığının içimde yanmaya başladığını hissediyorum. Bileğini sıkıyorum.

"Sakin olun Judge." Kıkırdadı. "Bu gece kimse kimseyi yemiyor." Kendini serbest bırakarak döndü ve kapıyı kapatma zahmetine bile girmeden yatak odasından çıktı. Merdivenlerden inerken topuklarının çıkardığı sesi dinliyorum. Clifton Philips tam zamanında geliyor ve Lois onu oturma odasına götürüyor; ben de şöminenin yanındaki yerimden, kolumu taş şömine rafına dayayarak onları izliyorum. Mercedes sosyete gülümsemesiyle gülümsüyor. Artık ona böyle sesleniyorum. Hepsine verdiği bir şey. Ben değilim ama. Bu sefer bana hakaret etmiyor. Ve Clifton onun ışığında parlarken bu düşünceyi taşıyorum.

Bu gösteri amaçlıdır. Gerçek Mercedes'i alıyorum.

Ama yine de elimi sıkmaya ve davetim için teşekkür etmeye geldiğinde onu selamlamakta zorlanıyorum. Clifton Phillips yirmi dört yaşında. Mercedes'ten

daha genç. Phillips'in üç oğlunun ilk çocuğu. Son on yılda servetleri azalmış olsa da Kurucu bir Aileden geliyor. Hala paraları var ama bunun De La Rosa ya da Montgomery'nin servetiyle hiçbir alakası yok. Bunun Mercedes'e gösterdiği ilgi ve iltifatlarla ne kadar ilgisi olduğunu merak ediyorum. Onun mirası Phillips'lerinkini güçlendirecekti. Ona güzel bir yastık ver.

Bu düşünceyi bir kenara bıraktım. Mercedes akıllıdır. Onun Clifton'la kendi gündemi var ve ikisi arasında endişelenmem gereken kişinin o olduğunu biliyorum. Viskimi yudumlarken Clifton'a davetimin ne kadar güzel görüneceğini düşünüyorum. Mercedes'in koruyucusu olarak bu adamı ona kur yapması için evime davet ettim. Haberin Hildebrand'a ve Cemiyet'e ulaşacağından emin olmak için bundan anneme de bahsettim. En azından hakkımızda dolaşan söylentilerin bir kısmını ortadan kaldırmalı.

İkisi özel bir şaka paylaşıyor ve Mercedes'in erkeklere bakışındaki baştan çıkarıcı tavrı fark ediyorum. Elini Clifton'ın dizine koyarken bana kalın kirpikli bir bakış attı. Onun hedefi olduğumu biliyorum. Biraz daha viski yutuyorum, elim kristalin üzerinde kiskanç bir yumruk. Yemek odasını işaret ederek, "Akşam yemeğinin hazır olduğuna inanıyorum" diyorum.

Mercedes tatlı yuvarlak kıcını önümüzde sallarken Clifton, "Eviniz çok güzel, Judge," diyor. Clifton'ın benimle konuşurken bile ona aşırı istekli bakışlarını yakaladım.

Cevap vermek için bekliyorum ve onu yakaladığımı anlayınca boğazını temizliyor, yüzü utançtan kızarıyor. "Teşekkür ederim Clifton." Elimi biraz fazla ağır bir şekilde omzuna koydum. "Çok hoş, değil mi? Bakmamak zor. Ama o bir sosyete kızı. Ve senin gözlerini bir daha onun kıkında görmek istemiyorum, anlaşıldı mı?" "Evet efendim."

Sayın. Tanrım. Ne lanet bir amcık.

"Gelen?" Mercedes yemek odasının girişinden soruyor.

Clifton'ın sırtını o kadar sert bir şekilde okşadım ki ileri doğru fırladı. Mercedes onu yemek odasına doğru geçirirken bana bakıyor.

Omuz silkip masanın başındaki yerimi alıyorum. Mercedes'i sağıma aldım. Clifton ayak altında.

"Biliyor musun? Ben de seninle buraya taşınacağım," diyor Mercedes Clifton'a ve Lois'ten Clifton'ın yanındaki yerini ayarlamasını istiyor. Lois bana baktı ve isteksizce başımı salladım. Gerçi onu oraya koymanın çocukça olduğunu kabul ediyorum. Onu çocuk masasına koymak gibi.

Masada bir düzine kişi var ve ben ikisinin en uçtaki konuşmasını izliyorum, sadece konuşmanın bazı kısımlarına ben de dahil oluyorum. Clifton, Mercedes'in kendisine gösterdiği ilgiden açıkça rahatsız. Göğüslerini neredeyse masaya yaslanacak şekilde eğmesi ve elinin altında kaybolup, eminim dizine doğru kaybolması (ki bu sadece onun siktiğim dizi olsa iyi olur) arasında, yüzü çok fazla şaraptan kızararak bana bakmaya devam ediyor ve benden sağlıklı bir

korku.

"Peki Clifton," diyorum, ana yemeği bitirdikten sonra bıçağımı ve çatalımı masaya koyuyorum. Mercedes'in fazla yemek yemediğini fark ettim. Onu etkilemeye mi alışıyor? Yoksa onu yanlış mı anladım ve o bu aptalın yanında çok gergin mi? Ayrıca şarabına da dokunmadı.

Clifton, "Evet efendim" diyor.

"Okul nasıl gidiyor? Hala bu yıl mezun olma yolunda mısın?" Clifton hukuk okuyor ve öğrendiğim kadarıyla sınıfının en iyisi değil ama sosyal açıdan çok popüler. Anladım. İyi görünüyor. Ve parti yapmayı seviyor.

Mercedes'in bunun ne kadarının farkında olup olmadığını merak ediyorum.

"Evet Judge. Mezun olduktan sonra aile şirketine katılacağım. Belki yakın zamanda beni mahkeme salonunuzda görürsünüz."

Ah, mutluluk. "Eh, eminim baban seninle çok gurur duyuyordur."

"Öyle. Ve artık hayatımın bir sonraki aşamasına geçmeye hazırım." Mercedes'e dönüyor ve eli masanın altında kaybolduğunda bu benim de sıkılmama sebep oluyor.

"Peki, partide Mercedes'le karşılaştığıma çok sevindim." Mercedes,

"Biliyorsunuz Judge, Clifton ve ben çocukluğumuzda ortak bir yaz

kampındaydık" diyor. "Bunu hatırla?" diye soruyor Clifton'a, dirseğini masaya dayayıp başını çevirerek saçları aramızda bir perde oluşturacak şekilde. Beni dışlamak için yapıldı. O gidince bunu hatırlayacağım.

Onu işaret ediyor, hatırladığı kadarıyla ağzı O'dan geniş bir sırtıtmaya dönüşüyor.

"Kano olayı. O sendin, değil mi? Hepimiz şüphelendik."

Mercedes sandalyesinde arkasına yaslandı, kollarını iki yana açtı ve başını eğerek küçük bir selam verdi. "Bayan Crotch iyi bir sma hak etti."

"Bayan. Kasık. Gerçek adını bile hatırlamıyorum. Yapabilir misin?" İki de bu anıya gülüyorlar.

"şimdi sıska gece..." Clifton sesini alaltıyor. "Bunu da senin organize ettiğini hissediyorum."

Mercedes bana bakarak, "O kabinler çok sıcaktı" diyor. "Gece yarısı yüzerek serinliyordum ve kıyafetim o günün erken saatlerinden beri hâlâ kuruyordu.

Herkesin küçük ole beni takip edeceğini nasıl bilebilirdim? Clifton bir yorum yapmak üzereyken ayağa kalkıp peetemi tabağımın üzerine koydum.

"Umarım akşamınız hoşunuza gitmiştir," dedim Clifton'a.

Clifton ipucunu anlayıp ayağa kalkmaya başlıyor ama Mercedes onun elini yakalayıp tutuyor. "Otur, Clifton. Tatlı bile yemedik. Üstelik bu hayatımda yaşadığım en eğlenceli şeydi."

"Eh," Clifton bana bakıyor. "Judge derse..."

"Pfft. Judge iyi olacak. Bizden çok daha yaşlı," diyor ona komplocu bir tavırla ama benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. "Önemli işi nedeniyle

dinlenmeye ihtiyacı var. Siz yatmaya devam edin Judge. Clifton'ın...

eğlendiğinden emin olacağım.

Masanın ucuna doğru bir adım attığımda, onu saçından tutup ayağa mı kaldıracağımdan, yoksa yakasından tutup dışarı mı atacağımdan emin değilim ama ikisini de yapmıyorum. Clifton elini çekiyor.

"Ben yine de gitsem iyi olur. Yarın erken bir günüm var." Clifton bu sözlerin üzerine tökezledi ve Mercedes ile arasına mesafe koymak için neredeyse sandalyesini deviriyordu.

"Bu iyi bir fikir" diyorum. Mercedes ayağa kalkmak üzereyken onu durdurmak için omzuna ağır bir el koydum. "Seni dışarı çıkaracağım."

"Ben de geleceğim," Mercedes yeniden ayağa kalkmaya çalışıyor ve ben sıkıyorum, sonra ağzım kulağının yanına gelinceye kadar eğiliyorum.

"Yukarı çıkıp benim gelmemi bekleyeceksin. O zaman seninle ilgileneceğim."

18

Judge

Clifton'ı kapıdan dışarı itmemek için elimden geleni yapıyorum. Doğruyu söylemek gerekirse onun adına üzülüyorum. Bu gece Mercedes ve ben onu kullandık.

Ama o gider gitmez merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve sahanlıkta Mercedes'i izliyorum. Koridorun yarısında çünkü kulak misafiri olmuş olmalı. Öfkeyle odama doğru yürürken elleri yumruktu.

İçeri girer girmez, "Beni istemiyorsun ama gitmeme de izin vermiyorsun," diye suçluyor ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. "Benimle sanki kahrolası bir yo-yoymuşum gibi oynuyorsun ve işim bitti!" Dolabıma girip öfkeyle kıyafetlerini çıkarıp yere fırlatmaya başladı.

Kolunu tutuyorum ve onu kendime doğru çeviriyorum. "Bu da neydi öyle?" Beni kurtarıp iki eliyle itiyor. Ne yazık ki benden vazgeçemiyor, bu yüzden aramıza mesafe koymak için bir adım geri çekildi.

"Ben bir koca bulmaya çalışıyordum. Bu küçük şeyi hatırladınız mı Judge? Bütün iyi sosyete kızlarının onları yönetecek bir erkeğe ihtiyacı vardır. Beni istemediğini çok açık bir şekilde belli ettin. Sana en son haftalar önce konuştuğumuzda söylediğim gibi, sen en iyi yaptığın şeyi yapıp ortadan kaybolmadan önce. Tekrar."

"Bu geceki davranışının uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ne? Hoşlandığım bir adamla flört edemem mi?"

"Ondan etkilenmiyorsun!"

"HAYIR? Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü senin tipini biliyorum."

"Peki bu nedir? Beni tekrar tekrar aşağılamaktan ve tekrar sevişmekten hoşlanan

büyük dev zorba mı? "Senin iyiliğin için seni uzak tutuyorum."

"Kendine, bunların hepsini benim için yaptığını söyleyip duruyorsun. Şansımı boşa harcadın."

"Ne şansı? Gerçekten o adamla evlenir miydin? O çocuk? Sınıfının en altında yer alıyor. Ailesi tam olarak para içinde yüzmüyor. Seninle evlenmesinden ne istiyor sence?"

"Sizin aksine ben kendimi kandırmıyorum Judge. Aşk için evlenmeyeceğimi biliyorum..." "Aşk mı?"

"Evet. Aşk. Ve eminim ki bu senin gibi birine çok acıklı geliyor. Ve gerçekten, seni nasıl suçlayabilirim? Bir geçmişim var. Mercedes De La Rosa'nın sevme kapasitesi var mı? Ben duyguları olmayan lanet bir buz kraliçesiyim. Hepsinin söylediği bu değil mi? Bu gece bir şansım vardı!"

"Demek istediğim bu değildi."

"Ve onu davet edenin sen olduğunu unutma." "Mesajını gördükten sonra..."

"Sen ne?" Duruyor, gözleri yarıklara doğru daralıyor, yumruklarını o kadar sıkı sıkıyor ki tüm vücudu titriyor. "Seni lanet pislik!" Elleri pençe gibi, bana doğru uçuyor.

Ağırlığını üzerime verdiğinde onu yakaladım.

"Demek istediğim bu! Çok ateşlisin. İçinizdeki ateş böyle bir adam için boşa gider," diyorum ona, bana tokat atmak için bir kolunu geri çekerken. O öfkelenirken, tüm çivileri, yumrukları ve öfkesiyle acısını çekiyorum. Onu döndürüp yatağa atıyorum ve bileklerini sırtının alt kısmından tutuyorum. Özgür kalmak için kıvranıyor. "Clifton Phillips gibi biriyle mutlu olacağını mı sanıyorsun?" Bir elimle bileklerini değiştirip diğer elimle elbisesinin üst kısmını tutup tam ortasından yırtıyorum. "Böyle birinden memnun olabileceğini mi sanıyorsun? Onun herhangi bir şekilde sana uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" Külot sayılmayan ipi yırtıyorum.

"Sorun nedir, Judge?" Bana bakmak için boynunu büküyor. "Birinin senin olana dokunmasını istemiyor musun? Geçici olarak şunu ekleyebilirim. Başkasının aletine bulaşma fikrine katlanamıyor musun? Çekilin üzerimden!" Öfke ve kıskançlıktan yarı deli bir halde etrafıma bakıyorum ve Tanrı bilir neyden dolayı komodinin üzerindeki losyonunu görüyorum. Ona uzanıp bileklerini tuttum ve kapağını açtım.

"Ne yapıyorsun sen?" Sırtının alt kısmına sağlıklı bir miktar sıkıldığında soruyor. Kemerimi ve pantolonumu çözüyorum ve aletimi serbest bırakmak için onları ancak gerektiği kadar aşağı itiyorum. Losyonu alıp aletimin üzerine sürüyorum ve onu kalçalarından tutarak kaldırıyorum ve onu yerinde tutmak için parmaklarımı hassas ete batırıyorum. Dizlerimi kendi dizlerimle ayırıp ona baktım.

"Sana istediğini veriyorum" diyorum ona.

"En azından kendine karşı dürüst ol. Sen de istiyorsun. Beni istiyorsun."

Aramızdaki fark, senin buna katlanamamandır.”

Ona cevap vermiyorum. Bunun yerine başparmağımı dar deliğinin üzerine sürttüm. Sertleşiyor. Ama onu ittiğimde gözleri irileşiyor ve onu nasıl ele geçirmek istediğimi anlıyor.

"Judge!"

O gözlerle bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. "Rahatlamaya çalış." Bileklerini serbest bırakıp kışını yanaklarından tuttum ve onu iyice açtım. Kahretsin, o çok güzel. "Eğer rahatlarsan beni o küçük dar kışına alman daha kolay olacak." Bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. "Ve beni götüreceksin. Her şeyim."

"Judge, bunu yapamazsın..."

Ben aletimin başını ona doğru yönlendirdiğimde derin bir nefes alıyor. O çok sıkı. Çok sıkı. "Beni ikiye böleceksin!" Çarşafı yumrukluyor. Sanırım sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor.

Kalçasına tokat atıyorum. "Rahatla dedim." Onu içeri sokma dürtüsüne direnerek içeri giriyorum ve aletimin geçişini sıkı bir şekilde sıkmasıyla inliyorum.

"Aman Tanrım. Yapamam. Ben..."

Daha derine doğru ilerlerken bir elimi klitorisine doğru kaydırıyorum ve aletimin onun içinde kayboluşunu izliyorum.

Daha sessizce, "Beni öldüreceksin," dedi.

Üzerine eğilip omzunun kıvrımını ısııyorum. "Seni çok zorlayacağım küçük canavar." Daha fazla dayanamayarak ona doğru ilerledim.

Bağırıyor ve kalçalarını tekrar yukarı çekmek zorunda kalıyorum. Dışarı çıkıp tekrar itiyorum. "Lütfen!"

"Şşş. Beni alabilirsin Mercedes." Kendimi sakinleştiriyorum ve klitorisini ovuyorum, onun hissinin tadını çıkarıyorum.

Bir tür teslimiyet duygusuyla inleyerek yanağını yere koyuyor. "İyi. Bu iyi. Rahatla."

Kayganlığı parmaklarımı kaplıyor ve tek düşünebildiğim onun içine girmem gerektiği. Ona ihtiyacım var. İnliyor

ve ben de bedenimi onunkinin üzerine koyup şakağını öpüyorum ve onu kendime sımsıkı tutuyorum. Gözleri

cam gibi oluyor. Onu içeriden sahiplendiğimi hissederek yanağını, göz kapağını, ağzının kenarını öpüyorum. "Bu sanki... Geleceğim," diye başarıyor, nefesi kesiliyor. Bir avuç saçından tutup sırtı önüme gelecek şekilde onu yukarı çekiyorum. Ellerini kalçalarıma kapatıyor, ben onu öperken anlayamadığım sözler mırıldanıyor ve onu itmeye devam ediyor.

"İçindeyken bana ne olacağını hissediyor musun? Bana ne yapıyorsun? O adamın sana dokunması, herhangi bir adamın sana dokunması düşüncesi beni çılgına çeviriyor."

Bakışları benimkilere kaydı ve dudaklarını yaladı.

"Ama bunu duymak hoşuna gitti değil mi küçük canavar?" Boynundaki nabzın üzerine dişlerimi kapatıyorum, sonra onu tekrar ellerinin ve dizlerinin üzerine itiyorum ve onu becerirken, onun diğer parçasını alırken kendimi izliyorum. Sızlanıyor, sonra gözlerini kapatıyor ve benim hamlelerime karşılık vermeye başlıyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey. Alnımdan ter sırtına damlıyor ve onu bütün gece böyle becermek istiyorum. Çünkü bu yeterli değil. Asla yeterli olmayacak. Ona asla doyamayacağım. Çarşafı yumrukladığında ve etrafımda titrediğinde, titreme çok fazla oluyor ve ben de geliyorum, ağırlığımla onu sıkıştırıyorum ve içimi boşaltırken onu sımsıkı tutuyorum. Her şey bittiğinde ve ikimiz de nefes nefeseyken hareketsiz kaldığımızda, yüzünün saçlarını itiyorum ve terden ıslanmış şakağını öpüyorum. Ağırlığının bir kısmını üzerinden alarak nefesini dinledim.

Adımı mırıldanıyor, sesi hüzünlü. Biraz kırık.

Yavaşça geri çekiliyorum ve tamamen kalktığımda o titriyor. Battaniyeyi onun üzerine örttüm ve yıkanmak için banyoya gittim ve sıcak bir bezle geri döndüm. Yatağın yanına oturup onu temizliyorum. O sessiz ve hareketsiz.

"Seninle kontrolü kaybediyorum Mercedes. Her zaman. Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama senden vazgeçemem. Seni nasıl tutacağımı bilmiyorum."

Islak gözlerle bana bakmak için döndü ve dizlerini göğsüne çekerek doğruldu, alnı kırışırken bakışları benden uzaklaştı. Saçını yüzünden geri çekmeye çalışıyorum ama bakışlarını bana çevirmeden önce elimi itiyor. "Haklısın" diyor ve sesindeki bir şey göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Clifton Phillips gibi biriyle asla mutlu olamam. Biliyorum ki. Ama bunu da artık yapamıyorum. Bu çok fazla ve yapamam."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama telefonum çalışıyor. İkimiz de dönüp ona bakıyoruz ve onun Santiago olduğunu görünce Mercedes'in nefesi kesiliyor.

"Mercedes..." diye irkildim ama o başını salladı, telefonu aldı ve cevapladı.

"Santi mi? Bebek iyi mi? Ivy mi?"

Sesinin gürlemesini duyuyorum ama kelimeleri seçemiyorum.

Mercedes yumruğunu ağzına bastırıyor, gözlerinden aniden yaşlar akıyor.

Telefonu ondan alıyorum. "Santiago mu? Nedir? Ne oldu?"

"O uyandı. Ivy uyandı."

19

Mercedes

"Nasıllar?" Soruyorum.

Santi dikkati dağılmış bir şekilde cevap vermeden önce hattın diğer ucundan seslerin geldiğini duydum. "İkisi de iyi durumda. Beni meşgul ediyorsun. Ivy'nin rehabilitasyonu ilerliyor ve her geçen gün daha iyiye gidiyor." "Bunu duymak çok güzel," diyorum ona.

Hattın diğer ucundaki sessizlik, Santiago'nun bana inanmadığını ve asla

inanmayacağını düşündürüyor bana. "Yeğenimle ne zaman buluşabilirim?"

"Henüz bilmiyorum." Ses tonu sert bir tavır alıyor.

Yutkunuyorum ve boğazıma cam kaçmış gibi hissediyorum. Onlara karşı neden bu kadar korumacı olduğunu anlıyorum. Onlar cehennemi yaşadılar ve bunun bir kısmı benim hatam. Artık meselenin taraf seçmek olmadığını açıkça belirtiyor.

Onun sadakati karısına ve kızına aittir ve onlar artık onun ailesidir.

Canım çok acıyor ama anlıyorum. İşin tuhafı, içimde büyüyen kendi çocuğumla bunu onun muhtemelen anlayabileceğinden daha fazla anlıyorum. Bu çocuğu her zaman herkesten ve her şeyden üstün tutacağım. "Santi..." Sesim çatlıyor ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "İşlerin gergin olduğunu biliyorum. Çok kötü davrandığımı biliyorum. Pişman olduğumu söylediğimde muhtemelen bana inanmayacaksın ama pişmanım. Hayatınızın bir parçası olmak istiyorum. Seni ve Ivy'yi görmeye gelip Elena'yla tanışmak istiyorum." "Mercedes." Elena arka planda ağlarken telefonu tekrar karıştırıp iç çekiyor. "Henüz bilmiyorum."

Lütfen, diye yalvarıyorum. "Seni görmem gerek. Bu önemli."

Beni Judge'ın gözetiminden kurtarmak konusunda onunla konuşmak istediğimi ona söylemiyorum çünkü o benim tek motivasyonumun bu olduğunu düşünecek ve bu doğru değil. Yeğenimle tanışmayı gerçekten çok istiyorum.

"Bir düşüneyim" diyor.

Ağlama sesi artıyor ve onun küçük kızını kucağına aldığını hayal edebiliyorum ve bunu düşündükçe kalbim

sıkışıyor. Sadece onu özlediğim için değil, aynı zamanda Santi'yi bir baba olarak göreceğimi hiç düşünmediğim için. Bir zamanlar soğukkanlılıkla öldürmekten bahsettiği kadını sevdiğini göreceğimi hiç düşünmezdim. Yine de öyle.

Eğer umuda inansaydım, bu bana biraz verebilirdi. Çünkü eğer Santi düşmanına aşık olabiliyorsa Judge da kesinlikle vazgeçemeyeceğini kabul ettiği birine aşık olabilir. Ama bir daha o yola giremem. Şimdi değil. Belki hiçbir zaman değil.

Judge yapabileceği tek şeyin kalp kırmak olduğunu defalarca kanıtladı. Ne olursa olsun artık onun ne istediği önemli değil. Yapamaz. Onun hata olduğunu düşündüğü şeyi yutmayı başaramadığımda verdiğim kararlar değil.

Lütfen bana haber verin, diye fısıldadım telefona. "Onu görmeye gelmeyi gerçekten çok istiyorum." Mevcut durumundan dolayı dikkati dağılan Santi, "Size haber vereceğim" diye cevap veriyor. "Gitmek zorundayım."

"Tamam o zaman seninle en kısa zamanda konuşacağım?" "Evet" dedi ve ben daha nefes alamadan aramayı kesti.

Yatağa oturup duvara bakıyorum. Judge gitti, Tanrı bilir nerede ama bu onun hayatını benimle paylaşmasını gerektiriyor. Tartışmamızdan beri aramıza mesafe koymakla geceleri yanıma geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranmak arasında gidip geliyor. Bazen kararlılığı kazanır, bazen de başarısızlığa uğrar. O gecelerde bana dokunmak için uzandığında başarısız oluyor, ona izin veriyorum.

Ona izin verdim çünkü ne kadar acıtsa da bunu istiyorum. Ona sonsuza kadar sahip olamayacağımı biliyorum, bu yüzden elimden geldiğince alıyorum. Süremiz dolmadan onu alıyorum ve o bana bir daha asla dokunmak istemeyecek. "Mercedes." Lois kapımı çalıyor ve dikkatimi ona çekiyor. "Solana burada. Onu yukarı göndermemi ister misin?"

"Ah, evet, teşekkür ederim. Muhteşem olurdu."

Başını salladı ve geri çekildi, ben de makyajımı kontrol etmek ve gözlerimin altındaki koyu halkaları biraz pudrayla kapatmak için gereken birkaç dakikayı değerlendirdim. Ama işe yaramıyor ve Solana içeri girip beni görür görmez bu çok açık.

"Yorgun görünüyorsun." Kaşlarını çattı.

"Çünkü öyleyim." Boş boş gülüyorum. "Bunun içinizde büyüyen küçücük bir yaşam gücünün yan etkisi olduğunu duydum."

Yanıma gelip beni sımsıkı sıkıyor ve ardından postacı çantasını omzundan çıkarıp yatağın üzerine koyuyor. "Evet, ihtiyacın olanı getirdim." Bana hamilelik testini verdi ve üzerinde mağaza etiketi bulunan bir şişeyi çıkardı. "Ve bunlar aslında sakinleştirici tabletler değil. Etiketleri az önce bazı doğum öncesi vitaminlerin üzerine koydum."

"Her şeyi düşünüyorsun." Ona sulu bir gülümseme sunuyorum.

"Biliyorum." Gülümsememe karşılık verdi ama endişesi ortadaydı. "İyi misin?"

"Olacağım" diye cevap veriyorum. "Sadece... çok fazla."

"Peki, her şeyi adım adım ele alalım, olur mu?" Elimden tutup beni banyoya doğru çekiyor. "İlk adım, bir çubuğa işemek."

Beş dakika sonra, Solana lavabonun üzerinde duran çubuğa bakarken ben porselen küvetin kenarında oturuyorum.

"İyi haber mi kötü haber mi?" o soruyor. "İkisi de" diye cevap veriyorum eğlenerek.

"İyi haber şu ki ben bu çocuğun isteyebileceği en iyi vaftiz annesi olacağım" diyor gururla. "Ve kötü haber şu ki, ona zarar vermeyi düşünen herkes beni hesaba katmak zorunda kalacak."

Birkaç damla gözyaşım akıp giderken bile kendimi gülmekten alıkoyamıyorum ve ellerimi karnıma bastırıyorum. Gerçek olduğunu zaten biliyordum ama bu da bunu doğruluyor.

İçimde büyüyen bebeğe, "Yalan söylemiyor," diye fısıldıyorum. "Ama sanırım çılgın teyzen Solana'yı seveceksin."

"Kesinlikle yapacaklar." Solana önümde diz çöküp gözyaşlarını siliyor. "İyi olacak. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne olursa olsun, her zaman bana sahipsin ve Georgie'ye de sahipsin. Biz senin kahrolası aileniz."

"Öyle olduğunu biliyorum." Onu kucaklamak için kendime çekiyorum, o da beni uzun süre sıkıyor. Sonunda, resmi haberin iyice anlaşılması için uzun bir aradan sonra gelip küvette yanıma oturuyor. "Ona söyleyecek misin?"

"HAYIR." Başımı hızla salladım. "Çocuk istemiyor. Bu benim kararımdı, onun değil. Öğrendiğinde pek mutlu olmayacak ama ondan hiçbir şey istemiyorum. Ondan hiçbir şey istemeyeceğim. Ben sadece bu bebeği istiyorum ve o da ikimizin de varlığını unutarak hayatına devam edebilir."

Yanımdaki gergin sessizliğe bakılırsa muhtemelen bu kadar dürüst olmamalıydım. Çünkü Solana gerçekten benim ya da sevdiği herhangi biri için tam bir orospu çocuğu olacak. Onun bu özelliğini biliyorum ve seviyorum. Ama onun korunmasını istemiyorum. Ben sadece onun arkadaşlığını istiyorum. Ona hayatımla ilgili

her şeyi anlatmak istiyorum çünkü bu yükü tek başıma taşımaktan çok yoruldum. "Onu zehirlememi mi istiyorsun?" diye sordu, sesi son derece ciddiye. Yine gülmekten kendimi alamıyorum. "HAYIR. Ama teşekkür ederim." Ona dönüp ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Sana kendi dünyamı anlatmak istiyorum Solana. Sanırım sonunda bunu yapmamın zamanı geldi." Nefesini bırakıyor, başını sallıyor ve hepsini dinliyor. Dudaklarımdan dökülen her sır. Hayatımın tüm ayrıntılarını Solana'ya anlattıktan sonra o ve Georgie sık sık ziyarete gidiyorlar. Neredeyse her gün olduğu gibi. Georgie'ye Solana'dan bile daha korumacı olduğu için sırlarımı söyleme konusunda da gergindim ama onlara yalan söylemeye ya da yarı gerçekleri anlatmaya devam etmek istemedim. Ona Cemiyet ve hamileliğim ile ilgili bilinmesi gereken her şeyi anlattıktan sonra her şey açığa çıktı. Daha rahatlayacağımı düşünmüştüm ama doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyorum çünkü ikisi de hâlâ tam olarak anlamadıkları bu çılgın dünyada her an ayağa kalkıp ortadan kaybolabileceğime inanıyorlar. Korkularını gidermeye çalıştım ama dürüst olmak gerekirse hedeften çok da uzak değiller. Ben bu dünyada büyüdüm, bu yüzden bunun dışarıdaki normal insanlara ne kadar çılgınca geldiğini daha önce hiç farketmemiştim. Toplumda insanlar kayboluyor. Öldürülüyorlar ve kimsenin hakkında hiçbir şey bilmediği Tribunal hapisane hücrelerine atılıyorlar. Zehirleniyorlar, ihanete uğruyorlar ve ihanete uğruyorlar ve bu, herhangi bir haftanın küçük bir tadı. Ama yine de güvenliğim konusunda endişelenmem için hiçbir neden yoktu. Ta ki Georgie ve Solana'nın benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bakıştıklarını fark edene kadar. Bana söylemelerini istediğimde sonunda pes ettiler.

Görünüşe göre Judge bir çeşit tehdit savuruyor. Pancarları lekeleyen kişi peşimde ve ayrıca beni bulmak için Solana'nın evine de gittiler. Bu beni korkutan bir farkındalık çünkü o benimle aynı seviyede korumaya sahip değil. Ama Judge'ın onu izleyen insanlar olduğu konusunda bana güvence verdi ki bu çok tuhaf. Ve bunu benden saklaması beni çok sinirlendiriyor.

Abel'dan bahsetti ama Abel zaten yakalandığı ve bugün onun duruşmasına katılacağımız için durumun böyle olamayacağını biliyorum. Eğer o olsaydı, Yargıcın hâlâ Solana'yı takip eden ya da dışarıdaki bahçede gizlenen gardiyanları

olmazdı. Başka biri olmalı ama ona sormanın bir anlamı olmadığını biliyorum. Bugün ben hazırlanırken odaya girdiğinde bunu görebiliyorum. Ben rujumu sürüp saçlarımı düzeltirken aynadaki yansımanı izliyor. Onun rahatsızlığı çok açık ve nedenini merak etmeme gerek yok. Solana ve Georgie'nin çok daha sık ziyaret ettiklerini fark etmiş ve ben onun bu konuda bir şeyler söylemesini bekliyordum.

"Neden kolyeni takmıyorsun?" Kısık bakışları köprücük kemiklerimin etrafındaki boş alanda geziniyor. Yansımada onun bakışlarıyla karşılaştım.

"Santi'nin onu görüp nereden geldiğini merak etmesi doğru olmaz, değil mi?"

Cevap olarak homurdandı ve sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi elini yüzüne götürdü. Gözlerimi deviriyorum ama moralimi bozmasına izin vermemeye çalışıyorum. Santiago sonunda hepimiz duruşma için ayrılmadan önce malikaneye gelmeme izin verdi ve bu geçit töreninde herhangi bir şeyin yağmasına hiç niyetim yok.

Bugün değil. Ancak Judgein başka planları vardır.

"Arkadaşlarının neden neredeyse her gün buraya geldiğini bana söyleyecek misin?" Saçlarımı omzumun üzerinden taradı, parmakları ensemin üzerine yerleşti.

"Bunun sana yabancı bir kavram olduğunu biliyorum ama arkadaşlarım aslında beni seviyor" diyorum. "Benimle ziyaret etmekten hoşlanıyorlar."

"Ve bu yüzden ne zaman onlarla yolum kesişse birdenbire bana dik dik bakıyorlar gibi görünüyorlar?" Başparmağı müstakbel kocam için ayrılan boş alanın üzerinde kayıyor ve ben ürperiyorum.

"Belki de biraz çekicilik dersi almalısın," diye öneriyorum. "Solana ve Georgie herkesi seviyor. Sen istisna olmalısın."

Cevap vermiyor ama aslında ihtiyacım olmayan bir miktar pudrayı daha sürerken bakışlarının bana yakıldığını hissedebiliyorum.

"Belki de kibar olmayı öğrenene kadar ev ziyaretlerini sınırlamam gerekiyor."

Ona bakmak için arkamı dönüyorum. "Beni mutsuz etmeye mi çalışıyorsun? Bu mu?"

Çene kasları harekete geçiyor ve başını sallıyor. "Senin mutsuz olmanı istemiyorum Mercedes. Tam tersi." "Bunu göstermenin komik bir yolu var." Çantayı makyaj masasının üzerine çarparak kapattım ve ayağa kalktım, elini boynumdan çektim.

Banyoya kaçmaya çalışıyorum ama o beni bileğimden yakalayıp kendine doğru çekiyor. Başka bir tartışma daha bekliyorum ama gözlerinin içine baktığımda neredeyse bana göstermemesini dilediğim bir yumuşaklık var. Onun yanında duygularımı korumamı çok daha zorlaştırıyor.

"Bugün yeterince zor olacak." Çenemi okşuyor, sanki ezberlemeye çalışıyormuş gibi gözleri özelliklerimin üzerinde geziniyor. "Şimdilik ateşkes ilan edelim" Sersemletici bir nefes verdim ve o da bana doğru eğilerek beni bir öpücükle

şaşırttı. Diğer öpücüklerinden farklıydı. Alıştığım gibi yoğunluğuyla beni damgalamıyor. Bu daha yumuşak bir şey. Şu anda öyle hissettiği için aldığı bir şey. Ve bu da kalbime saplanan bir hançer gibi gelmiyorsa kahretsın.

Beni serbest bırakırken, "Bana iyi davranma," diye yalvarıyorum. "Lütfen."

"Neden?" Kaşları birbirine doğru kırışıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve başımı sallıyorum. "Çünkü. Ben sadece... bunu yapmanı istemiyorum." Boynundaki damar öfkeyle atıyor ama o itiraz etmiyor. En azından şimdilik.

"Geç kalacağız." Beni onu takip etmem için bırakarak kapıya yöneldi. "Hadi gidelim."

20

Mercedes

Uzun zamandır Santi'ye ilk sarılışımda Santi'yi sıktığımda sinirlerim bozuluyor. Tuhaf bir ses boğazımı boğuyor, duygularımı ele veriyor ve beni rahatlatmak için beceriksizce okşuyor.

"Seni çok özledim." diye mırıldandım.

"Biliyorum" diye yanıtlıyor. "Ben de seni özledim."

Onu kol boyu uzakta tutuyorum ve inceliyorum. O hâlâ hayatlarımızı yerle bir eden enkazın küllerinden çıkan aynı yaralı adam. Ama kendini taşıma şekliyle ilgili bir şeyler daha hafifti. Her ne kadar gözleri daha az yoğun olmasa da.

"Farklı görünüyorsun" diye gözlemliyorum. Yer değiştiriyor. "Çok şey değişti." Gözlerim Ivy'ye bakarken aramızdaki gerilimin hâlâ devam ettiğini anlayarak sert bir şekilde başımı salladım. Odanın karşı tarafında Elena'yla birlikte oturuyor ve ben de bunun gerçek olduğunu anlamasını umarak gülümsemeye çalışıyorum. "Yeğenimle ne zaman tanışabilirim?"

Santi, "Bunun o kadar iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim" diye yanıtlıyor.

Göğsümün çöktüğünü, acının içime saplandığını hissedebiliyorum ve eli sırtıma yerleştiğinde Judge da bunu hissediyor gibi görünüyor. En azından ağabeyim bunu fark edene ve Judge'ın rahatlığının sıcaklığı kaybolana kadar.

Yetkili bir ses tonuyla Santiago'ya "Mercedes uslu duracaktır" diye güvence veriyor. "Ve eğer izin verirsen yeğeniyle tanışmayı çok istiyor."

Santi'nin bakışları Ivy'ye yöneliyor, benimki de öyle. Bu onun elinde ve bunu anlıyorum. Hayır derse de anlarım ama o benden daha iyi bir insan.

Sandalyesinden kalkıyor ve yaklaşırken Elena'yı kollarında sallıyor ama Santi onu yarı yolda bırakıyor. Kulağına fısıldamak için eğilirken eli kalçasına yerleşti. Ona cevap verirken sessizce bekliyorum, gözleri benimkilerde. Sonunda bana yaklaştığında olduğum yerde donmuş gibi hissettim ve ne yapacağımı bilmek zordu. Ona teşekkür etmek istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Ivy," beceriksizce bir selamlamayı bastırdım. "İyileştığınızı gördüğüme sevindim." "Böylece?" Ivy geri dönüyor, sesi hak ettiğim buzdan tamamen yoksun değil.

"Evet." Çılgın duygusallığa kapılmamaya çalışarak başımı eğdim. "Bazen şımarık, kıskanç bir kaltak olabileceğimi biliyorum, tamam mı? İtiraf edebilirim ki, gurur duymadığım bazı şeyler yaptım ve bunun için üzgünüm. Ama belli ki kardeşimi çok mutlu ediyorsun ve burada kalıcı olduğunu görüyorum, bu yüzden seni tanımaya çalışmak isterim. Eğer izin verirsen."

Ivy bu itirafıma şaşırılmış gibi görünüyor ama yüzü yumuşadı ve ben bu köprünün tamamen yanmadığına inanmak istiyorum.

"Bunun hepimiz için faydalı olacağını düşünüyorum" dedi ve Elena'yı onu görebilmem için kaydırıldı. "Bu sizin yeğeniniz, Elena Frances De La Rosa." "O güzel." Titreyen elimi dudaklarıma götürdüm, gözlerimden yaşlar doldu. "Onu bir dakikalığına tutabilir miyim?"

Ivy, Santi'ye bakıyor ve o da başını sallayarak ona karşılık veriyor. "Bu size kalmış."

Bir süre düşündü ve sonra küçük bohçayı kollarıma almama yardım etti. Masumiyetine hayret ederek hayranlıkla ona bakıyorum. O tatlı bebek kokusu. Kalbim sıcaklıkla dolup taşıyor ve bunu herkesin görebildiğini biliyorum. Yanımdaki Judge'tan yayılan gerilim elle tutulur haldeydi ama gözlerim sadece güzel yeğenime bakıyordu. O gerçekten harika biri ve her şeyden çok onun hayatının bir parçası olmayı istediğimi ve buna ihtiyacım olduğunu biliyorum. Santi onaylayan bir tavırla, "Bir gün sen de kendine sahip olacaksın," diye mırıldanıyor.

Sözlerinin beni ne kadar korkuttuğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Geleceği düşündüğünü biliyorum ama bir noktada bunun aslında o kadar da uzak olmadığını öğrenecek. Boynumdan aşağı inen kızarıklığı görmemelerini umarak bir şaka yapıyorum.

"Belki de onlardan bir sürüye sahip olurum. Tıpkı benim gibi on küçük canavar." Santi bu fikir karşısında homurdanıyor. "Bu fikir hakkında ne düşünüyorsunuz Judge?"

Her türlü mantıklı düşünceye rağmen gözlerim onunkilere takıldı. "Evet Judge. Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

Gözlerini kısıyor ama bu, bu düşünceden duyduğu bariz hoşnutsuzluğu gizlemiyor. "Yeteneğini kanıtladıktan

sonra... ne isterse yapabilir."

Cevabı yüze atılan bir tokat kadar içten geliyor ve her şeyden çok bunu duymamış olmayı dilerdim, içten içe onun böyle hissettiğini bilsem bile. Bu onu bir daha içeri alamayacağımı hatırlatıyor. Her dokunuş, her yumuşak söz... hepsi beni kendisine çekmek için tasarlandı ama eğer gerçeği bilseydi benimle hiçbir

şey yapmak istemezdi. O bu kararı vermeden onu terk etmek artık bana düşüyor. Bana hizmet etmeden önce hayatımın en büyük ve en acı verici reddedilişi. Bebeğim bundan fazlasını hak ediyor ve çocuğumuzun sevgiden başka bir şey bilmesine asla izin vermeyeceğim. Ben de bunun çoğunu bilmiyor olabilirim ama öğreneceğim ve içimden o kadar şiddetli bir şekilde akacak ki, onun yokluğunu asla benim hissettiğim gibi hissetmemesi için dua ediyorum.

"Başka bir zaman konuşalım," diyor Santi, gerilimin bu kadar belirgin olmamasını istediğini hissederek. "Onunla tanışmama izin verdiğin için teşekkür ederim." Elena'yı Ivy'ye geri veriyorum. "Sanırım artık yola koyulmalıyız." Santi de aynı fikirde ve bizimle dışarıda buluşacaklarını bildirdiler. Judge'ı beklemiyorum ama malikanenin merdivenlerine çıkarken beni izlediğini hissedebiliyorum. Bir zamanlar evim olan bu yerin artık böyle hissettirmemesi çok tuhaf. Ivy'nin buraya gelip her şeyi devralmasını ve beni büyüdüğüm evden dışarı atmasını çok kıskanıyordum. Ama burada sessizce dururken, gözlerim güzel mimarının üzerinde gezinirken, sanki hayatımın bir bölümü gibi geliyor. hayatı bir daha asla tekrar ziyaret etmek istemiyorum.

Artık evin sadece bir yer değil, bir duygu olduğunu anlıyorum. Bebeğim ve kendim için bir yuva yapacağım. Güvenli bir yere. Şiddetin hiç dokunmadığı bir yer. Ve kalbim ne kadar ağırırsa acısını bunu yanımda adam olmadan yapacağım. Zamanın insanın bakış açısını değiştirmesi çok komik. Yıllardır Moreno'ların adalet önüne çıkarılmasını bekledim. Korkunç bir gecede, bu aileyle bağlantılı patlamada babamı ve erkek kardeşim Leandro'yu kaybettim. Santiago, alevlerin arasından sürünerek zar zor kurtuldu; bedeni olaylar yüzünden sonsuza dek lekелendi. Onun yaşayacağı umuduna tutundum ve çoğu kişinin dayanamayacağı kadar güçlü olmadığı acımasız bir iyileşmeyle karşı karşıyayken Tanrı'ya ve var olabilecek diğer tanrılara onu kurtarmaları için yalvardım. Sonra annemizin öldüğü haberi geldi; şüphesiz onun acısının bir sonucu olarak.

O ayların enkazından geriye, sevdikleri herkesi paramparça eden bir erkek ve kız kardeş kalmıştı. İntikam yemini ettik. Bunu planladık ve damarlarımdaki kanı yakan, beni büküp boğumlayan ve özellikle hoşlanmadığım bir şeye dönüştüren bir hararetle tadını çıkardık.

Her Moreno'nun ödeme yapmasını istedik. Maliyetinin önemi yoktu. Onların katılımı önemli değildi. Hepsinin bizim gibi acı çekmesi gerekiyordu. Mantıklı olan tek şey buydu. En azından Santiago aşık olana ve gerçek yavaş yavaş ortaya çıkana kadar ben böyle düşünüyordum.

Artık kimin sorumlu olduğunu anlıyorum ve Abel Moreno'nun duruşmasında oturup onun tüm günahlarını ve kötülüklerini dinlerken iki şey açıkça ortaya çıkıyor. Birincisi, ben de onun gibi olmaya başladım. Kederim ve intikam arzum o kadar buruktu ki, doğruyu yanlış göremiyordum. İkincisi ise artık bu nefret yükünü taşıyacak enerjiye sahip değilim. Yaptığı tek şey beni zehirlemek ve akıl sağlığım adına bundan vazgeçmem gerektiğini anlıyorum. Ama aynı zamanda bir

düzeyde zaten sahip olduğumu da anlıyorum. Çünkü ufukta artık daha büyük şeyler var. Beni bekleyen bir hayatım var ve bu hayatın nasıl görüneceğini hala tam olarak bilmiyorum ama bu anıların onu lekelemesini istemediğimi biliyorum. Ancak Mahkeme'nin Abel'i idama mahkûm etmesini dinlerken, gözleri benimkilere baktığında üzerime çöken huzursuzluk hissine engel olamıyorum. Bugün ondan ellerimi yıkayacağım ve onu bir daha düşünmek istemeyeceğim. Ama bunun için taviz verip vermediğini merak etmeden duramıyorum. Kendi canını kurtarmak için planımı Mahkemeye açıklayacağından hiç şüphem yok. Muhtemelen onlara benim Santiago'yu zina yapmaya ikna etmeye çalıştığımдан bahsetmişti, bu da onu yanlışlıkla zehirlemişti. Bu asla benim niyetim ya da planım değildi, ama Abel plan yaptı ve öyle yaptı.

Ne olursa olsun, nasıl olduğunun önemli olmadığını biliyorum. Gerçek şu ki öyle oldu ve hâlâ bundan sorumlu tutulabilirim. Şu an gözlerindeki şeytani parıltıya bakılırsa bana anlatmaya çalıştığı şeyin tam olarak bu olduğundan şüphem yok. Üzerimde bir ürperti oluştu ve son söz söylendiğinde oda sessizliğe gömüldü ve hepimize avluya çıkmamız söylendi. Şaşkın bir halde hareket ediyorum, Judge sessiz bir destek gösterisi olarak elini belime bastırıyor. Dışarı çıkıp darağacının önünde toplandığımızda gece gökyüzü siyahtır. Saatlerdir buradayız ve artık geç oldu. İVI yerleşkesini çevreleyen normal gürültülü kalabalık yok ve bunun yerine yalnızca süreç başladığında sessizliğe bürünen yumuşak mırıltılar var.

Abel'in haksızlığa uğradığı her Cemiyet üyesine konuşma fırsatı veriliyor ve onlardan çok sayıda var. Bu, saatler gibi gelen bir süre boyunca devam ediyor ve üzerime başka bir duygu dalgası çöküyor; yorgunluk, kesinlik ile karışıyor. Daha önce bir Cemiyet infazına tanık olmamıştım. Bu katıldığım ilk etkinlik olacak ve umarım sonuncusu olur. Yaygın olmasa da bunlar oluyor. Mahkemenin böyle bir ceza vermesi çok zaman alır. Sadece bittiğinde minnettar olacağımı biliyorum. Duygularımı kontrol altında tutma kararlılığıma rağmen, tüm bunların ağırlığı üzerime çökerken gözlerim dökülmemiş gözyaşlarıyla acıyor. Budur. Tüm acılarımın doruk

noktası; kardeşimle aramdaki tüm gerginlikler, acı dolu anılar ve arkamızda bırakabileceğimizi bilmediğimiz

geçmiş. Bugünden sonra bunu yapacağımıza dair hiçbir şüphem yok. Başka seçeneğimiz olmayacak. Santi'ye, "Sıra bizde," diye fısıldıyorum.

Başını salladı ve Judge isteksizce beni serbest bıraktı. Santi ve ben birlikte platforma doğru yürüyoruz, hayatlarımızı kaosa ve sefalete sürükleyen kendini beğenmiş pisliğin önünde duruyoruz. Santi bana sarılıyor ve bir daha asla peşimize düşmesine izin vermeyeceğime yemin ettiğim adamın yüzüne bakıyorum. Benimle göz göze gelmeyi reddediyor, başına gelecek olan kaderi umursuyormuş gibi davranmayı reddediyor.

Onunla ilk önce Santi konuşuyor, alçakgönüllü ve gaddar, sözleri tereddütsüz.

Kendi düşüncelerime dalmış, bugünden sonra varlığı sona erecek olan adamdan gözlerimi alamayarak sadece birkaç tanesini yakalayabiliyorum. Söylemem gereken bir şey varsa ona kendi sözlerimi göz önünde bulunduruyorum ama kardeşim sözlerini bitirdiğinde fark ediyorum ki Abel Moreno benim düşüncelerimi veya duygularımı ne hak ediyor ne de umursuyor. Santi bunu hissetmiş gibi görünüyor ve işini bitirdiğinde, ben onu durdurana kadar ikimizi de gitmemiz için yönlendiriyor.

Ondan uzaklaşıyorum, tüm gücümü toplarken Abel'a yaklaşıyorum ve o sonunda yüzüme bir kez daha kendini beğenmiş bir bakış atmaya cesaret ediyor. Hayır, kesinlikle ona yönelik bir konuşmam yok. Ama bende bir şey var. Tiksinti ve nefretimi dudaklarımdan fırlatıp yüzüne tükürüyorum.

Gülümseyerek "Aynısını mezarına da yapacağım" dedim. "Ölümün tadını çıkar, seni sefil piç. Kazandın."

21

Judge

Louisiana eyaletinde idam cezası yasal ancak on yılı aşkın süredir kimse idam edilmedi. Devlet tarafından gerçekleştirilen son infaz ise gönüllülük esasına dayalıydı.

Mahkeme bambaşka bir olay. Abel Moreno'nun idamı benim hayatım boyunca gerçekleşen iki idamdan biriydi. Mahkeme salonum söz konusu olduğunda kişisel inançlarımın hiçbir önemi yok, ancak asla birini böyle bir kadere mahkum etmek zorunda kalmadığım için minnettarım.

Abel Moreno'nun ölümü gerekliydi. Bu gece bir sayfa kapandı. Ama eğer birisi piçin mezarı üzerinde dans edeceğini sanıyorsa yanılıyordur. Ölüm hâlâ ölümdür. Bir insan hayatı sona erdi. Ve idam barışçıl bir son değil. Mercedes neredeyse yarım saattir duştaydı ve ben onun oradan uzaklaşma ve içeri girmek için banyo kapısının kilidini açma çağrısını görmezden geldim. Buhar, görmeyi neredeyse imkansız kılıyor ve ağlama seslerini boğmak için orada olduğundan eminim. "Kuru üzümüne dönüşeceksin." Gömleğimin kolunu sıvayıp cam kapıyı açtım ve suyu kapattım. "Bitirmedim."

"Hadi ama küçük canavar." Bir havluya uzanıyorum, onu açıyorum ve içeri girmesi için ona doğru tutuyorum. Farklı görünüyor. Tam olarak kilo vermedi. Göğüsleri daha dolgun görünüyor ama geri kalan kısmında neredeyse bir sıskalık var. Gerçi belki de omuzları çökmüş, ayak parmakları içe dönük, bu da onu daha küçük gösteriyordu.

Havluya adım atıyor. Omuzlarına sarıyorum, sonra onu kollarıma alıyorum. Onu yatak odasına taşıdığım da şaşırdı ama direnmedi, orada kucağımda yatağa oturdum.

"Kıyafetlerin ıslanacak." "Kuruyacaklar."

Bu anla ilgili tutunmak istediğim bir şey var. Başını göğsüme yaslayıp iç

ekerken bana teslim olmasında bir yumuşaklık vardı.

"Üzölmen normal." Omuz silkiyor.

"Bu gece bir adam öldü. Sen de buna tanık oldun." Gerçi onun asıldığını görmemişti. İnfaz sırasında orada bulunmasına izin verilen kadınların, kaldıraç çekilmeden önce geri dönmeleri sağlandı.

"Korkunçtu. Ailemi mahvetti."

"Biliyorum. Ama aileniz kendini yeniden inşa ediyor. Santiago mutlu. Sevdiği bir karısı ve bir çocuğu var." Burnunu ekiyor.

"Ve sen de mutlu olacaksın. Söz veriyorum."

Bakışlarını benimkine çeviriyor. "Nasıl böyle bir söz verebilirsin? Bu gerçekçi değil. Bunu saklamanın hiçbir yolu yok."

Kendimi gergin hissediyorum. Ne istediğini biliyorum. Hala ne istiyor? Ve benim de bunu isteyen bir yanım var. Onu korumak için. Ama söylediklerim doğru. Nasıl olduğunu bilmiyorum.

Daha önce yaptığı yorum aklıma geldi. Söylediğinden beri tekrarlıyor. Bana iyi davranma. Ve bunu söylerken sesinin nasıl çıktığını her hatırladığımda içimde bir şeyler kasılıyor, göğsüm sıkışıyor. Nefes almayı zorlaştırıyor.

Buraya ilk gelen Mercedes artık kollarımdaki kadın için uzak bir hatıra. Elbette ona dair bakışlar var, ama gittikçe azalıyor. Büyüdü. Hatalarından ders alıyor.

Durumu telafi etmek istiyor. Ivy'den özür dilemesinin nelere yol açtığını biliyorum. Hayatlarına dahil olmayı istemek. Daha önceki Mercedes bunu yapmazdı. Yakınında bile

değil.

Sevmediğim şey üzüntü. Bu gölge daha da büyüyor, hem içinde hem de dışında daha fazla yer kaplıyor. Ve bunun sorumlusunun ben olduğunu biliyorum.

Bana iyi davranma.

Çünkü benden nefret etse daha kolay olurdu. Ve bir şekilde olabilir. Onun bende olduğu gibi ben de onun içinde bir şeyleri kırdım.

Ne kadar büyük bir karışıklık yarattım. Kavga ettiğimizde her şey daha kolay. Sikiştiğimizde.

Mercedes ürperiyor ve onu ayağa kaldırıyorum. Gözlerini yüzümde tutarak onu kurutmama izin veriyor. Gömleğim sırlıklam olduğundan onu çıkarıp bir kenara fırlatıyorum. Yastığının altından -ne zaman onun oldu, ne zaman yatağımın bir kenarına geçti- pijama takımını çıkardım. İpek şort ve ona uygun bir askılı üst.

"Theron bunu beni ondan kurtardığın gece yaptı," dedi ve bir an kafam karıştı ama sonra elmacık kemiğimin üstündeki küçük yara izine dokundu.

"Ben ona daha kötüsünü yaptım." Ona baktığımda bacaklarının arasında uzattığı siyah saçlardan oluşan minik üçgeni görüyorum. Beğendim. Parmaklarımı onun üzerinde gezdirmeyi seviyorum.

"Judge?"

Bakışlarımı gözlerine kaydırduğımda beni izliyor. Pijamaları bir kenara koydum. Yüzünü avuçladım, başparmağım dudaklarını fırçaladı, parmak eklemlerim gergin meme uçlarından birinin üzerinde kayarken onun önünde dizlerimin üzerine çöktüm. Dikkatimi o küçük yumuşak saç parçasına çevirip onu açtığımda yutkundu ve bir elinin parmaklarını saçlarıma doladı. Temiz kokusunu içime çekiyorum, sonra dilimin ucunu onun üzerinde gezdiriyorum. Titriyor ve parmakları kasılıyor. Tekrar yaladım ve klitorisini ısırduğımda inlemesini duydum. Bacaklarından birini omzumun üzerine kaldırdığımda denge sağlamak için bana tutunuyor.

Onu yavaşça alıyorum. Onunla nadiren sevişirim. Normalde sikişiriz. Sert ve sert sikişiyoruz ama bu farklı. Bu gece yumuşaklığa ihtiyacı var. Ve ben bunu önce dilimle ona veriyorum, onu yutuyorum, tadı ve kokusu afrodizyak. Geldiğinde ayaktaki bacağı bükülüyor ve inleyerek bana doğru eğiliyor; beni o kadar sıkı tutuyor ki sanki saçlarımı yoluyor.

Topalladığında kalçasını omzumdan kaldırıyorum ve ayağa kalkıp onu yatağa taşıyarak sırt üstü yatırıyorum. Bacaklarının arasına tırmandım ve ağzım hâlâ ıslakken onu öptüm. Elleri belime dolanıyor, beni öperken bir tanesi sırtımdaki yara izine dokunuyor; derin, yavaş bir öpücük. Belki de şu anda yumuşamaya ihtiyacı olan yalnızca o değildir.

İmkansız düşünerek kolayca onun içine giriyorum. Asla söyleyemeyeceğim üç küçük kelime. Düşünebildiğim tek şey. Hissedebiliyorum. Bu çok doğal olurdu. Bunları söylemek çok kolay. Ancak sonuç ölümcül olacaktır. Bu yüzden onunla hiçbir kelime söylemeden sevişiyorum. Konuşmadan birbirimizi izliyoruz.

Gözlerimizi birbirimizden ayırmadan öpüşüyoruz. Bu gece doruğa ulaşmayla ilgili bile değil. Onun bana yapışması, benim de ona yapışmam ve muhtemelen şimdiye kadar birbirimize en yakın olmamız. İki insanın, diğerinin derisinin altına girmeden ulaşabileceği kadar yakın.

Gelmeden önce çıkıyorum. Prezervatif kullanmam gerektiğini bilmeme rağmen bu konuda dikkatli oldum. Onunla yapamam. Onun sıcaklığına ihtiyacım var. Ten tene, onu hissetmeye ihtiyacım var.

Bittiğinde birlikte yatıyoruz, o sırtüstü, ben de yan tarafımda onu tutuyorum. Parmakları sırtımdaki yara izinin üzerinde geziniyor.

"Theron," diyorum.

Bana bakıyor ve anlaması bir dakika sürüyor. "Yirmi beşinci yaş günü kutlamasında."

Gözleri daha dikkatli oluyor ve bana doğru dönüyor, parmakları yüzüme geliyor.

"Bu, Montgomery adamlarının mirasımızın ilk taksitini aldıkları zamandır."

Konuşmuyor, sadece bekliyor.

"Sana bir sır vereceğim Mercedes. Kimseye söylemediğim bir şey." Alnına düşen bir tutam saçı fırçaladım ve uzun bir süre sadece ona baktım. Fikrimi

değiştirdiğimi düşünüp bana çıkış yapması o kadar uzun zaman oldu ki.
"Bana söylemene gerek yok." Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor ama şaşırmamış gibi görünüyor. "İstiyorum."

Bekliyor.

"Doğum gününde kutlama yaptık. O zamana kadar gerçeği zaten biliyordum ama büyükbabamın ne planladığını bilmiyordum. O zalim bir adamdı. Sanırım o gün, gördüklerimden sonra bile ne kadar acımasız olduğumu fark ettim."

Mercedes yanıma kıvrılıyor. Titrediğinde onu örtmek için battaniyeyi çekiyorum ve ona bakmasam da onu çevremde görebiliyorum. Beni dikkatle izliyor.

"Yemekten sonra pasta zamanı gelirdi ve ondan önce Theron kağıtları imzalardı. Bunu geçen yıl neredeyse bugüne kadar yapmıştım. O akşam o masada gerçekten heyecanlı olan tek kişi Theron'du. Neredeyse hareketli. Belki annem ve ben büyükbabamın planından şüpheleniyorduk. Akşam yemeğindeki tuhaf neşesi

onu ele vermişti.

"Akşam yemeği hazırlandıktan sonra büyükbabam kağıtları koydu ve kalemin kapağını açtı. Formlara imzasını attı, sonra geriye çekilip kardeşimi izledi. Sayfaları okurken onu izledim ve neler olduğunu anladım."

"Bu neydi?" çok uzun bir aradan sonra soruyor.

Onun istekli, açık yüzüne bakıyorum. "O bir Montgomery değil. Kanla değil."
"Ne?"

"Annemle babamın evliliği bir aşk evliliği değildi ama çok azı öyle. Bir ilişkisi vardı. Ve Theron bu ilişkinin ürünüydü. Büyükbabam gerçeği Theron on beş yaşındayken öğrendi. Neyse ki Montgomery malikanesinin duvarları arasında kıyamet koptuğunda o okulda değildi."

"Ne yaptı?"

Ona ne kadarını söylemek istiyorum? Buraya kadar geldim. Buraya kadar geldik.

"Annemi cezalandırdı." Uzun bir sessizlik sürüyor ve bir sonraki sözleri söylemek zorunda kalıyorum. İtirafım. "Ben de tanık oldum."

"Ne demek istiyorsun?" Sesinde bir titremeyle soruyor. Eminim ceza odasını hatırlıyordur.

"Onun şeridini yaptı. Annemi gözümün önünde soyundurdu. Ve onu çiğ bir şekilde kırbaçladı. Mercedes'in eli ağzına gitti. "Yara izleri omuzlarının üstünden ayak bileklerinin arkasına kadar uzanıyor."

"Aman Tanrım."

"Ayakta durdum ve izledim. Onun çılgınlıklarını, hıçkırıklarını ve durması için yalvarmasını dinledim." "İsa."

"Ve ben hiçbir şey yapmadım."

"Judge, siz on altı yaşındaydınız. Bir çocuk."

Başımı sallıyorum. "Bedelini öderse Theron'u kabul edeceğine inandırdı onu. Sonuçta birinin cezalandırılması gerekiyordu. Oğlu için kendini feda etti."

“Ah...”

“Bir zamanlar asil biriydi. Ama onu bundan vazgeçirdi.”

Üzerime oturuyor ve iki eliyle yüzümü tutuyor. Gözlerimin ona odaklanması zaman alıyor çünkü sanırım bir dakikalığına oraya gitmişim. Tekrar o odaya. Annemin büyükbabamın gazabına katlandığı görüntüye geri döndüm.

“Ve Theron doğum günü gecesi, bir nevi reşit olmasını kutlaması gereken gece gerçeği öğrendiğinde değişti. Gözlerimin önünde yaşandı. Bana bilip bilmediğimi sordu, ben de ona cevap veremedim. Yüzümde görmesine rağmen buna gerek duymadım. Bana nasıl sarıldığını hala hatırlıyorum. Ve bıçağın sırtıma nasıl kolayca kaydığını hissettim. Acısını. Ve sonra pek fazla bir şey yok. “İsa aşkına.”

Bana sarılıyor ve ben kendimi ona yapışırken buluyorum, üzerimde hafif bir ağırlık var ama varlığı sağlam, sıcak ve çok gerekli. Ve ona karşı hissettiklerimi daha önce hiç kimseye hissetmediğimi hiç şüphesiz biliyorum. Durmadan.

"Bu senin hatan değil. Doğru olduğunu biliyorsun? Lütfen bana bunu bildiğini söyle."

Yüzünü avuçladım, az önce açığa çıkardığım şeyle bile şimdi bile sertleştiğimi hissediyorum. "Öyle yapıyorum, tatlı küçük canavarım. Ama aynı zamanda öfkemi de biliyorum. Onunkine uyuyor. Onu aşar."

"Neden bahsediyorsun?"

“Carlisle. Öfkesi bir nesli atladi ve bir sonraki nesile ağır bir şekilde indi.” "Bu senin düşüncen?"

"Ben bunu biliyorum."

“Ve evlenmeme sebebin. Çünkü tarihin tekerrür edeceğini sanıyorsunuz. Onun ona yaptığı gibi beni de inciteceğini düşünüyorsunuz.”

Onu itip ayağa kalkmaya çalışıyorum çünkü bu hikayeye başladığımda varmak istediğim yer burası değildi. Ama gitmeme izin vermiyor. Kalçalarını sıkıca iki yanıma koyuyor, yumuşak göğüslerini göğsüme bastırıyor ve beni öpüyor.

"Sen bir aptalsın, Lawson Montgomery," diyor ve üzerime bürünürken beni tekrar öpüyor.

"Ve sen de benim ölümüm olacaksın," diyorum ona, kollarımı ona dolayıp ona iyice bastırıyorum. O benimkini öpüp ısırırken dudaklarını öpüp ısırırken, onu üzerimde hareket ettirmek için ellerimi kalçalarına kaydırıyorum, benim hamlelerim daha acil hale geldikçe inlemeleri daha da yükseliyor. Ve ben geri çekilmeye çalıştığımda beni sımsıkı kavırıyor, bacak kasları bana baskı yapıyor ve her ne kadar onu fırlatıp daha az yanlışı olanı yapıp bir daha içine girmesem de bunu yapmıyorum. Sıkıca tutundum ve içine girerken adımın söylenmesini dinledim.

22

Judge

Önümüzdeki birkaç hafta kalıcı bir ateşkesle geçecek. Birbirimize karşı

şefkatliyiz. Sevişiriz. Yatakta birlikte yatıyoruz, Mercedes yanıma kıvrılıyor. Ona sarılıyorum ve o artık orada olmadığına bu yatakta nasıl

uyuyacağımı merak ediyorum.

Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bu hassasiyeti bir süre daha sürdürmek istiyorum. Zaten son yaklaştı. Hildebrand'dan bir telefon aldım. Peki, bir çağrı. Ben değil, Mercedes ama henüz ona bundan bahsetmedim. Onu erteledim ama çok uzun sürmedi. Santiago'nun zehirlenmesindeki rolünden zarar görmeden ayrılamayacağı için ondan ne isteyeceğini bildiğimi hissediyorum. Mahkemeden kimse bunu yapmıyor.

Ama henüz içine sıkıştığımız bu balonu patlatmaya hazır değilim. İki müdahaleci. Neredeyse mutlu. Neredeyse ikimiz de sonun geldiğini bildiğimiz için. Bunlar çalıntı anlar.

Kardeşini ve Ivy'yi neredeyse her gün arıyor. Bebeğin sesini dinlemek istiyor. Ivy'nin nasıl olduğu hakkında sorular sorar. Bebeğin durumu nasıl? Onu beslemek nasıl bir şey? Onu tutmak için. Bebeğe sayısız hediye gönderdi. İki dolu gardırop ve bir mağazayı doldurmaya yetecek kadar oyuncak. Ancak Elena'yı onunla ilk tanıştıktan beri yalnızca üç kez daha gördü.

Bu konuda Santiago'ya katılmıyorum. Ona kendinden, onlardan daha fazlasını vermeli. Ama onu dışarıda tutuyor ve o da bu gerçeğin fazlasıyla farkında. Mercedes akşam yemeğinden önce uyuyor ve De La Rosa Malikanesi'ni ziyaret ettiğimde ona bunu söylemiyorum. Aramak daha kolay olurdu ama kardeşiyle yaptığım konuşmaya kulak misafiri olması riskini göze alamam. Ivy ile kısa bir ziyaretin ardından Santiago ve ben onun ofisine yerleştik. Benim yanımda hâlâ ürkek davranıyor ve benimle aynı odada yalnız olmayacak. Mümkün olduğunca zararsız olmaya çalışsam da anlıyorum.

Santiago, ikimize de birer viski doldururken, "Senin onun için bir tehdit olmadığını öğrenecek," dedi. "Anladım. Zaman alacak."

"Clifton Phillips'le geçirdiğimiz gecenin pek başarılı olmadığını duydum." Bunu küçük bir gülümsemeyle söylüyor.

"Bunun olacağını düşünmemiştim. O bir çocuk. Mercedes'e ne yetenekli ne de layık." "Kardeşimi iyi tanımışsın. Belki benden daha iyi."

"O farklı, Santiago. Bu gerçek Mercedes'i tanımalısınız."

"Zamanında. Fahişenin kardeşi... onun yeri hakkında herhangi bir bilgi var mı?"

"HAYIR. Hiç bir şey. O neredeyse ortadan kayboldu. Hem Solana'nın hem de Georgie'nin evleri ve dükkanları gözetim altında. Evim güvende. Orada kimse Mercedes'e ulaşamayacak. Ve ben, ya da ona mı demeliyim, eski telefonumdan artık herhangi bir tehdit mesajı almadım."

"Bu endişe verici." "Kabul etmek."

"Peki onun hakkında hâlâ bir şey bilmiyor mu?" Ona söylemedim. En iyisi olacağını düşündüm." "Peki bu Ezra Moore, ona güveniyor musun?"

"Evet. Onu bulacaktır. Kaynakları var ve bunları kullanacak." "İyi."

"Kardeşin nasıl?" Santiago'ya kendisine yapılan saldırıyı anlattım ama Mercedes'le ilgili kısmı atladım. "Ezra'ya göre iyileşmek. En kısa zamanda kendisini ziyaret edeceğim."

"Peki eve dönecek mi?" "Göreceğiz."

"İkinizin arasında ne oldu? Kötü kan var. Kokusunu alabiliyorum Judge."

"Tartışmaya pek değmez. Hildebrand kendisi kan ararken değil."

"Lanet olası pislik."

"Onu birkaç hafta erteledim ama buradan ayrılır ayrılmaz onu ziyaret edeceğim. Onunla özel olarak konuşmak istiyorum. Bakalım ne biliyor ve sonuca etki edebilecek miyim? Sonuçlar. Mercedes'in cezası. Hildebrand, tıpkı büyükbabam gibi, kurallara çok bağlı bir insandır. Bir suç cezalandırılmalıdır. Denge yeniden sağlandı."

"Ne talep edecek?" Santiago'nun sesinde kız kardeşi için duyduğu endişeyi duyuyorum. Bunu öğrenince rahatlayacaktı.

"Bilmiyorum" diyorum Santiago'ya. "Aldatıldı. Toplum hizmetinden daha fazlasını hayal edemiyorum." "Bu onu küçük düşürecek."

"Ama daha sert bir cezadan daha iyidir." Bedenen ödeme.

Santiago anladığı için başını salladı. "Sen ya da ben yanında olmadan Mahkeme binasına girmiyor. Biz olmadan yerleşime adım atmaz. Onu gözaltına almayacağına güvenmiyorum."

"Aynı sayfadayız. Kız kardeşin Santiago'yu koruyacağım. Ona parmak bile sürmelerine izin vermeyeceğim." Başı biraz eğiliyor, o kadar küçük bir hareket ki neredeyse fark edilemiyor.

Boğazımı temizliyorum. "Kız kardeşin olarak ona, sana, Ivy'ye ve çocuğuna olduğu kadar değer veriyorum. Eğer yardım edebilseydim hiçbirinizin başına bir şey gelmesine izin vermezdim."

"Teşekkür ederim Judge."

Cebimdeki telefonum titriyor. Bunu görmezden geliyorum ve farklı bir sohbete dalıyoruz. Ama kim olursa olsun

ısrarcı.

Vızıltıyı duyan Santiago, "Cevap versen iyi olur," diyor.

Cebime uzandım ve onun Ezra olduğunu gördüm, öyle yaptım çünkü acil bir durum olmadığı sürece mesaj bırakırdı.

"Ezra mı?" Santiago beni izlerken viskisini içiyor. "Judge. Hizmetçinin yerini bulduk."

"Miriam?"

"Evet. Florida'da. Güneşin ve denizin tadını çıkarıyoruz." "Bana bir adres ver."

"Gerek yok. Bu noktada bunun zaman kaybı olacağına inanıyorum. Mercedes'e saldırının olduğu gün Douglas'a yerinizi verenin o olduğunu doğruladım. Ayrıca

ona alerjisinden de bahsetti. Bir duraklama oldu ve sanırım arka planda onu duyuyorum. "Bana ne yapmamı istediğini söyle. Yasal yollara başvurabilirim." Bir sessizlik var. "Ya da değil."

"Hayır," diyorum ona öfkeli ama bir şekilde sakın. "Bir topallama sanırım. Ona hayatının geri kalanında yaptıklarını hatırlatacak bir şey." Anlaşıldı, dedi karanlık bir tavırla. Bir anlık sessizlik oluyor, sonra Miriam adında bir kadın kulak delici bir çığlık atarken yere bir şey çarpıyor, ardından bir kapının tıklatıldığını ve tekrar sessizliğin duyulduğunu duyuyorum. Verimli ve güvenilir biri, Ezra. Miriam çok ağır bir bedel ödeyecek. Ezra kayıtsız bir şekilde, "Ah," diye başladı. "Theron'la konuştum. Gerçekten bir ziyareti sabırsızlıkla bekliyor."

"Hafta sonunda gideceğim," diye temin ettim onu ve aramayı kestiğimde Santiago'nun gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu gördüm. Kaşlarını kaldırıyor. "Biri vuruldu. Gidecek biri. Artı Hildebrand." Saati kontrol edip duruyorum. "Seninle gelmemi istemediğinden emin misin?" Santiago da ayakta soruyor. "HAYIR. Hildebrand'ın aklına bir gün Mahkemede yer alma fikri geldi. Bunu kullanayım. Öğrendiklerimi sana anlatacağım."

Elini uzatıyor, ben de tutuyorum. "Teşekkür ederim Judge. Ailem için yaptığın her şey için."

Suçluluk duygusu içime siniyor ama başımı sallıyorum çünkü konuşacak kadar kendime güvenmiyorum. Daha sonra bileşiğe doğru ilerliyorum. Tahmin edilebileceği gibi Hildebrand akşama kadar ofisinde oturuyor. Boşanmış, New Orleans fraksiyonunda ailesi yok ve Doğu Yakasındaki yetişkin çocuklarını veya erkek kardeşlerini nadiren ziyaret ediyor. Bu yüzden kanunun lafzına bu kadar bağlı.

"Judge. Seni beklemiyordum," diyor ofisine götürüldüğümde.

"Geç olduğunun farkındayım ama oradan geçiyordum ve bir uğrayayım dedim. Sonuçta tartışacak bir şeyimiz var."

Bana tam olarak takip etmiyormuş gibi bakıyor ki bu bir hile ama ben de ona uyuyorum.

"Hanım. De La Rosa. Ben onun vasisiyim ve bir hukuk adamı olarak gerekirse onu temsil edeceğim." "Eh, bu senin konumunun altında bir şey. Sen bir Judgesın."

Omuz silkiyorum. "Görünüş ve duruş beni rahatsız etmiyor."

"Carlisle bu konuda ne derdi acaba?" O ve büyükbabam iyi arkadaşlardı. Böyle erkeklerin arkadaş olabileceği kadarıyla.

"Sanırım mezarında ters dönecek." Çantamı yere bırakıp koltuğa oturdum.

"Mahkeme, hüküm giymiş ve idam edilmiş bir katilin sözlerine dayanarak Bayan De La Rosa'yı mahkemeye çıkmaya çağırdı."

"Bazı soruları yanıtlamasını istiyoruz. Bu kadar. Aslında onun uzak durması bazı kaşların kalkmasına neden oldu diyebilirim."

"Bu onun seçimi değildi. Çağrıdan haberi yok. Bunu ondan sakladım." "Neden?" Başımı eğip onu incelemek için biraz zaman ayırdım, sonra biraz öne eğildim. "Sana karşı çok dürüst olacağım. Sandığından daha hassas olduğunu hissediyorum. Ve bana göre, konu ne kadar önemsiz olursa olsun, uygun bir ceza vermeme ve De La Rosa adını çamura sokmadan ilerlememe izin vermemiz hepimizin görevi olabilir. Sonuçta bu onun kıskançlıktan oynadığı bir kadın oyunu."

Kaşları çatıldı. "Bir oyun?"

"Zehirlenme Mercedes'in işi değildi. Hepimiz bunu biliyoruz. Fahişeyi işe alırken Mercedes'in amacı sadece Ivy'yi kıskandırmaktı. Onun katılımı burada sona erdi. "Ah." Koltuğunda geriye yaslanıyor.

Ben de yaptım. Bir ayak bileğini dizimin üzerinden geçirmek. Ama sessizlik uzadıkça içimdeki batma hissi artıyor.

"Bir şeyi mi kaçırıyorum Sayın Konsey Üyesi?"

"Evet, öylesiniz Judge. Ve burada olmanın senin için uygun olduğundan emin değilim." "Farkında olmadığım şey nedir?"

"Bu soruları Mahkeme alanı dışında sormanız da uygun değil." O durur.

Ben de yaptım. Ama ayrılmıyorum. "Meclis üyesi, kusura bakmayın ama neler oluyor?"

Nefesini veriyor, çenesini kaldırıyor ve arkamdaki muhafıza gitmesini işaret ediyor. Ve bunun gösteri amaçlı olduğunu biliyorum. Şimdi bana bir iyilik yapacak. Yıllarca başımın üstünde tutacak biri.

Muhafız gidip kapı kapanınca masanın çekmecesini açıyor ve bir dosya çıkarıyor. Açıyor. İçinde birkaç basılı tutanak sayfası var. Görebilmem için onu ters çevirdi ve röportaj yapılan kişinin adını okuduğumda yer altımdan kayıyor.

Vincent Douglas.

"Lana Douglas'ın erkek kardeşi beni görmeye geldi. Onun kim olduğunu biliyorsun. Ya da öyleydi demeliyim." Bakışlarımı gazetelerden onunkine kaydırıyorum.

"Evet öyle düşünmüştüm. Lana'nın öldürüldüğünü iddia ediyor. Elinde gözetleme videosu şeklinde kanıt bulunduğunu söylüyor."

Hayır. Santiago'nun adamları bunu kaçırmazdı. "Gözetim?"

"Hanım. Görünüşe göre Douglas küçük videolar yapma alışkanlığından asla vazgeçmiyor. Evli erkekler ve benzerleri. Kedi Evi'nden ayrılmasının sebeplerinden biri de bu."

"O kadar güvenilir ki. Eminim kardeşi de aynıdır. Bu kardeş nerede?"

"Görüntüleri gördüm Judge. Bu Bayan De La Rosa'ya çok kötü geliyor."

Douglas'ın nerede olduğundan bahsetmiyor ve bunun kasıtlı olduğunu biliyorum.

"Kendi gözlerimle görmek isterim."

"Bir kasada kilitli. Mahkeme huzuruna çıktığı anda sunulacak ve bunu da bir

hafta içinde gönüllü olarak yapacak."

"Yoksa?"

İç çekiyor. "Judge, bu onun için çok ciddi."

"Onu Mahkeme huzuruna çıkarmadan önce görüntüleri görmek isterim. O bir De La Rosa'dır. Bunu hatırla." "Mahkeme önünde hepimiz eşitiz"

Dedikoduları şimdiden duyabiliyorum. Eğer buraya getirilirse küçük düşürülecek. Ve eğer video gözetimi Hildebrand'ın iddia ettiği şeyi gerçekten gösteriyorsa, bu aşağılanmadan daha kötü olacaktır. Ödeme olacak. Ve Mahkemenin anladığı ve anladığı para biriminde olacaktır. Et.

Bir flash sürücüyü çıkarmak için aynı çekmeceyi açar.

"Çünkü biz arkadaşız. Buradaki konumunuz ve geleceğiniz nedeniyle." Sürücüyü bana verdi. Onu alıyorum. "Suçlamanızın başı çok ciddi dertte, Judge. Onun ortaya çıkacağı zamanı ayarlamak için yarın senden haber almayı bekleyeceğim.

23

Mercedes

"Nasıl hissediyorsun?" Çayından bir yudum alırken Solana'nın gözleri takdir edercesine üzerimde geziniyor. "Aynı dünkü gibi." Ona keyifli bir gülümseme sunuyorum ama o da karşılık vermiyor. "Ve ondan önceki gün de, ondan önceki gün de."

Yargıcın tüm hafta boyunca tuhaf davrandığını ve bu öğleden sonra IVI yerleşkesine gitmeye hazırlanmam için bana belirsiz talimatlar bıraktığını söylemiyorum. Bunun dışında o kendini meşgul ediyordu, ben de öyle.

"Mercedes, bu beni strese sokuyor." Solana fincanını bir kenara bırakıyor ve destek almak için Georgie'ye bakıyor. "Bunu sonsuza kadar saklayamazsın."

"Biliyorum." Koltuğumda kıpırdanıp elbisemin eteğini bacaklarımın üzerinde düzelttim. Artık birinin farklı giyindiğini her an fark edeceği konusunda zaten paranoyaklaştım. Midem daha yumuşak ve yuvarlak. "Gerçekten Yargıcın hiçbir fikri olmadığını mı düşünüyorsunuz?" Georgie araya giriyor.

"Ortada yumuşadığımı düşündüğünden oldukça eminim," diye mırıldandım.

"Bilmiyorum. Gün ışığında onun önünde çıplak dolaşmıyorum ve onu karnıma yaklaştırmaktan kaçındım. Bunu burada bırakalım."

Solana, "Ama hâlâ onunla soyunuyorsun" diyor. "Karanlıkta olsa da olmasa da her an fark edecek."

Haklı olduklarını kabul ederek başımı salladım. Başlangıçta zayıftım, bu benim avantajıma oldu ama zaman işliyor ve bunu unutamam.

"Bu yüzden?" Georgie beklentiyle bana bakıyor.

"Yakında," diye boğuldum. "Ben bunu çözmeye çalışıyorum. Yeğenimin vaftizi birkaç hafta sonra. O zamana kadar aceleci bir şey yapmak istemiyorum."

Solana ikna olmuş görünmüyor ve Georgie kendi düşüncelerine dalmış durumda. İkisinin de neden tereddüt ettiğime dair hiçbir fikri yok ama Judge'la yaptığım konuşmayı düşünmeden duramıyorum. Bana açıldı. Kısa bir süreliğine de olsa

beni içeri aldı. Artık onu terk etmek yüzüme tokat gibi inmiş gibi geliyor ama başka seçeneğim var mı? Bunun hiçbir şeyi değiştirmediyini biliyorum. Bana bir açıklama yapıyordu, fikrini değiştirecek bir fırsat değil. Onunla geçirdiğim süre boyunca anladığım bir şey varsa o da Lawson Montgomery'nin bir karara vardığında vazgeçilecek bir adam olmadığıdır. Ve öyle olsa bile onu bekleyecek zamanım yok. Bu kararı tek başıma verdim ve sonuçlarına da tek başıma katlanacağım.

"Onu seviyor musun?"

Solana'nın masum sorusu odadaki tüm havayı emer. Varsayılan cevabımla otomatik olarak başımı salladım. Bir De La Rosa'da bu tür güvenlik açıkları görülmez. Ama bunu kendime söylesem bile yalan gibi geliyor. "Sebebi bu olsa gerek" diyor. "Kendini tutuyorsun. Bir şey olmadığından emin misin..."

Ön kapının çarpma sesi düşüncelerini bölüyor ve hepimiz Judge'ın oturma odasına doğru ilerlediğini görmek için tam zamanında kafalarımızı çeviriyoruz. Solana ile Georgie'yi kanepede görünce gözleri öfkeyle parladı. "Bugün değil," diye homurdandı. "Siz ikiniz gitmelisiniz. Şimdi."

"Judge." Ayağa kalkarken ona dik dik bakıyorum ama beni duymuyor gibi görünüyor, duyuyorsa da belli etmiyor.

"İkinizin de hemen gitmesini istiyorum," diye kesti. "Bu bir rica değil. Başka bir gün geri gelebilirsin. Mercedes ve benim gitmemiz gereken bir yer var."

"Hiçbir yere gitmiyorlar..."

Bakışları benimkine yöneldiğinde ağzım kapanıyor ve onu daha önce hiç böyle görmediğime eminim. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama bir şeyler doğru değil. Bunu ondan yayılan gerilimden hissedebiliyorum. Çenesinin sert yapısı ve gözlerindeki belirsizlik. Korumalı görünüyor ama başka bir şey daha var. Gergin sanırım. Ve Yargıcin bir kez bile gergin olduğunu görmedim.

Parmağını kapıya doğru keserken yutkundum. "Mercedes, kardeşin her an burada olabilir. Hemen yukarı çık." "Santi mi?" Adını boğuyorum. "O iyimi?"

Judge, "Lanet olsun," diye havlıyor. "Sorulara zaman yok. Lütfen."

Elini saçlarının arasından geçirdi ve ben de koltuklarından kalkan Solana ile Georgie'ye özür dileyen bir bakış atarak başımı salladım.

Solana, "Sorun değil" diyor ama bu arada Judge'a dik dik bakıyor. "Yarın geri döneceğiz. Ama bu gece bana mesaj at ki iyi olduğunu bileyim."

Judge onun çıkarımını gözden kaçırmıyor ve Georgie de ona sert bir bakış atıyor. İşler daha da kötüye gitmeden bu durumu etkisiz hale getirmem gerektiğini hissediyorum ama Judge bana bir şans vermiyor. Beni kolumdan yakalayıp odadan dışarı çıkarıyor ve Lois'e misafirlerime dışarı kadar eşlik etmesi için sesleniyor.

Köşeyi dönmeden önce onlara son bir bakış atıyorum ve Judge yine bana saldırıyor. "Sana bu öğleden sonra için hazır olmanı söylemiştim."

"Ben." Kolumu elinden kurtarmaya çalışıyorum ama tutuşu çok sıkı. "Tanrım, bu kadar önemli olan ne? Sadece bir sosyete etkinliğine gideceğimizi sanıyordum. Santi neden buraya geliyor?"

Beni eski odama sürükleyip sandalyeye oturtarken cevap vermiyor. Sanki eşyalarımın hiçbirinin burada olmadığını yeni fark ediyormuş gibi gözleri vahşice etrafta geziniyordu.

"Olduğun yerde kal" diye talep ediyor.

Onun geri çekilen şekli karşısında kaşlarımı çattım ve sonra hemen ona itaatsizlik ederek Solana ve Georgie'nin bana getirdiği küçük brülörlü telefonu saklamak için yatağa doğru koştum. Yargıcın ayak seslerini duyup sandalyeye doğru koşmadan önce onu yastığın altına tıkacak kadar zamanım var. Ben bacak bacak üstüne atarken odaya girdi, şüpheyle bana baktı ve sonra bazı eşyalarımı boşaltmaya başladı.

Yatağın üzerine birkaç elbiseyi, masaya bir kolyeyi ve kitaplarımdan birini komodinin üzerine fırlatırken aklını kaybetmiş gibi ona bakıyorum. Ve sonra her şey yerine oturuyor. Bu yüzden mi bu kadar huysuz? Santiago'nun Judge'ın her gece yatak odasında beni becerdiğini fark etmesinden korktuğu için mi? Farkına varmak acı veriyor ama ne zaman öyle değil? Judge'ın ortaya koyduğu her şeyin bir acı tarafı da vardır.

"Sanırım her gece senin yatağında uyuduğumu görmesi ona iyi gelmez?" Acı bir şekilde gözlemliyorum. "Hayır, işe yaramaz," diye kesiyor.

Tanrım, bugün gerçekten de havasında. Ve şimdi ben de öyleyim. Öyle ki, bir an sonra Santi kapının eşiğinde belirip durduğunda bile yüzümdeki öfkeyi bir türlü silemiyorum. Bunu görüyor, kaşlarını çatıyor ve sonra Judge'a bakıyor.

"Her şey yolunda?"

"Evet," diye kıkırdadı Judge. "Sadece Mercedes'i hazırlamaya çalışıyorum."

Bu yalan üzerine ona bir kez daha olumsuz bir bakış attım ama o bunu fark etmemiş gibi davrandı. Ancak Santi kesinlikle öyle ve yüzündeki hayal kırıklığı çok açık.

"Sorunlara mı sebep oluyorsun?"

"HAYIR." Kollarımı kavuşturup ayağa kalkıyorum. "Neler olup bittiğini bile bilmiyorum. Ben sadece bir Cemiyet etkinliğine gideceğimizi sanıyordum, sonra Judge eve gelince..."

"Ona söylemedin mi?" Santi Judge'a kaşını kaldırıyor. "HAYIR." Judge yer değiştiriyor, rahatsızlığı açıkça görülüyor.

"Peki, biri bana neler olduğunu anlatabilir mi lütfen?" İstiyorum.

Santi içini çekiyor, eliyle yüzünü ovuşturuyor ve bana döndüklerinde gözlerinde gördüğüm pişmanlıktan hoşlanmıyorum. "Mahkemeye çağırıyorsun Mercedes." Onun sözleri algılanırken yere mi düştü, yoksa midem mi, bilmiyorum. "Ne?"

"Her şeyi hallettiğimizi sanıyordum" dedi sessizce. "Ama görünen o ki

bilmediğimiz bazı kanıtlar var. Bu öne sürüldü ve bu konuyla ilgilenmemiz gerekiyor.”

"Aman Tanrım." Mide bulantısı midemi bulandırırken başımı sallayarak neredeyse bu sözcükleri söylerken boğuluyordum.

Judge sıkılı dişlerinin arasından, "Her şey düzelecek," diyor ama onun bunu kesin olarak bilmediğini ben bile duyabiliyorum.

"Hangi kanıt?" Fısıldıyorum. "Ne biliyorlar?"

"Gerçekten ona söylemeliydin." Santi kaşlarını çatı. "Fazla zamanımız yok. Arabada açıklayacağız. Giydiğin şey bu mu?"

Gözleri bol oyuncak bebek elbisemin üzerinde geziniyor ve ben de zorla başımı sallıyorum. Bu benim her zamanki tarzım değil ama kıvrımlarımı gizliyor ve o da bundan memnun görünüyor.

Santi onaylayarak, "Bu iyi," dedi. "Sen... masum görünüyorsun."

Ses tonu bundan çok uzakta olduğumu ima ediyor ama cevap verecek enerjim yok. Beni bekleyen arabaya götürüp içeri girmeme yardım ederken zar zor düşünebiliyorum. Aklımda o kadar çok düşünce dönüyor ki beynim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Yargıcın bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum. Peki bu durumda Santi neden bunu yapmadı? Ben bunu düşünürken neredeyse dudaklarımdan dengesiz bir kahkaha fırlayacak. Tabii bana söylemediler. Çünkü sosyete erkekleri böyledir. Her şeyi uygun gördükleri şekilde hallediyorlar. Diğer herkes kahrolsun. Eğer gerçekten başka bir şey bekleseydim, yanılsama içindeydim. Santi benim kamera görüntülerimin olduğunu anlatırken parmaklarımı şakaklarıma bastırıp nefes almaya çalışıyorum. Fahişenin dairesinde olduğumu ve erkek kardeşinin konuyu Mahkeme'ye getirdiğini nereden biliyorlar? Dışarı çıkıp bunun ne kadar kötü olduğunu söylemiyor ama söylemesine de gerek yok. Biliyorum. Bu birinin ortadan kaybolması meselesi değil. Ben doğrudan onunla bağlantılıyım ve bu Toplum için bir sorun. Bu konulara dışarıdan ilgi gösterilmesi üyeler açısından iyiye işaret değildir. Bunu herkes biliyor. Böyle bir şeyin sonuçları bileğe atılan bir tokattan çok daha kötü olacaktır. Beni Mahkeme hapisane hücrelerine atabilirler.

Daha da kötüsü, fiziksel ceza talep edebilirler.

Yargıcın elini sırtımda hissettiğimde nefes nefese kalmaya başlıyorum ama bunun bir faydası olmuyor. Hiçbir şey bunu daha iyi hale getirmeyecek.

"Kenara çekmek!" Çığlık atıyorum ve öğürmeye başladığımda elimi ağzıma vuruyorum.

Kulaklarımdan nabız gibi atan kanın ötesinde, gürültüyü bastırırken, belli belirsiz mırıldanılan bazı küfürleri duyuyorum. Araba duruyor ve ben onun kucağına doğru sürünerek kapıdan dışarı çıkana kadar Judge'ın bana yardım edecek vakti bile olmuyor.

"Ah, Tanrım," diye boğuldum, yeni bir kabarma geliyor.

"Sorun değil." Elleri beni kucağında sabit tutuyor, tekrar kusarken başım yere doğru sarkıyor. "Tanrım," diye mırıldanıyor Santi. "Mercedes iyi misin?" Kusmakla meşgul olduğum için ona cevap veremiyorum ama birkaç dakika sonra midemde hiçbir şey kalmamış gibi görünüyor. Judge beni bir mendille ağzımı silmek için orta koltuğa çektiğinde zayıf ve aşağılanmış durumdayım. "Ertelememiz lazım" diye homurdandı. "Bunu kabul etmek zorunda kalacaklar." "Yapmayacaklar." Santi'nin ses tonu bana bunun bir süreliğine ertelendiğini düşündürdü. Tartışmaya başlıyorlar, ben de müdahale ediyorum. "Bu sadece ilk toplantı, değil mi?" Vıraklıyorum. "Sorun olmayacak. Bu duruşma değil. Artık bu kısmı bitirelim."

Bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama onlara bakmaya cesaret edemiyorum. Gzlerimdeki korkuyu görmelerini istemiyorum. Santi bana "Bu sadece ilk toplantı" diye güvence veriyor. "Bugün bazı soruları yanıtlamanız gerekecek. Bu kadar."

"Tamam aşkım." Raul'a bakıyorum. "O halde gidelim."

Hildebrand, Mahkeme salonundaki kürsüden bana bakarken, "Mercedes, sonunda bize katılman çok hoş," dedi kuru bir sesle. Hep birlikte akşam yemeği yediğimiz geceki rahat tavırları artık yok oldu ve artık o adamdan ziyade Meclis yesi Hildebrand'la karşı karşıya olduğumu biliyorum.

Yanında iki meclis yesi daha var. Bunlar Abel'in duruşmasına başkanlık eden adamlarla aynı. Ivy'nin kardeşimi zehirlemekle suçlandığında yüzleşmek zorunda kaldığı adamların aynısı. Her iki olayda da buradaydım ve onların herhangi bir kadının cazibesine kapılacak erkekler olmadığını biliyorum. Utançla bana bakarken hepsinin yüzünde sert bir ifade var ve eğer Santi kolumu tutmasaydı tamamen bayılabilirdim.

Judge diğer yanımda, vücudu kaskatı ve bana dokunmuyor. Nedenini tahmin etmem gerekmiyor. ğle yemeğimi kucağına fırlattığım sırada kardeşimin birkaç tuhaf bakışıyla karşı karşıya olduğundan eminim. Hildebrand, "Bir yanıt bekliyorum geç bayan," diye azarlıyor ve Santi benim adıma konuşurken kolumu hafifçe sıkıyor.

"Bu benim hatam" diyor, yükü kendisi üstleniyor. "Mercedes mevcut durumun farkında değildi. Onu

endişelendirmemenin daha iyi olacağını düşündük. O... kırılğan bir durumda." "Kırılğan, nasıl?" Hildebrand bana kaşını kaldırdı. "Akşam yemeğinde Theron Montgomery ile dünyayı umursamadan flört ederken pek de öyle görünmüyordu."

Santi buna nasıl tepki vereceğini açıkça bilemediğinde yutkundum ve eminim ki o, yaptığım şeyler için herhangi bir suçluluk duymadan veya pişmanlık duymadan yaşadığıma inanmak isterdi. Ama bu kesinlikle doğru değil.

"Müsaadenizle." Judge, hiçbir korku belirtisi göstermeyen bir adım atarak meclis üyesinin dikkatini kendisine yöneltiyor. Ve bir an için sanki her şey düzelecekmiş gibi hissediyorum. Çünkü bunu her gün yapıyor. Bu durumların nasıl çalıştığını biliyor. Sadece dış dünyada bu var. Dünyamızda hiçbir şeyin kesin olmadığını hepimiz biliyoruz.

"Yapabilirsin." Hildebrand Judge'a başını salladı.

"Bildiğiniz gibi Mercedes uzun süredir benim gözetimimde."

"Farkındayız. Hiç şüphe yok ki kendi kardeşinin zehirlenmesine karışmasının bir sonucu." Santi yanımda geriliyor ve ben her şeyden çok ona bakmak ve ifadesini görmek istiyorum ama yapamayacağımı biliyorum.

Judge soğukkanlılıkla "Bu pek çok farklı faktörün sonucuydu" diye yanıtlıyor.

"Fakat öncelikle ve en önemlisi, bunun onun üzüntüsünün, ailesini kaybetmesinin ve bu tür karanlık zamanları aşma konusundaki belirsizliğin doğrudan bir sonucu olduğunu söyleyebilirim. Mercedes'in sorunları olduğunu itiraf eden ilk kişi ben olacağım, ama aynı zamanda onun ilk kez bakımına aldığım genç kadından büyük bir hızla geldiğini de ilk söyleyen ben olacağım. Cömert, zeki, yumuşak kalpli ve zarif olduğunu kanıtladı. Mercedes De La Rosa bir Cemiyet kızıdır ve bununla birlikte beklentiler de gelir. Çoğumuz gibi o da, yüzeyin altında kalan her türlü kargaşaya rağmen, kendisini her zaman olumlu bir ışıktaki tasvir etmeyi öğrendi. Sizi temin ederim ki akşam yemeğinde gördüğünüz Mercedes, onun içindeki pek çok katmanın doğru bir temsili değil. Dünyaya karşı cesur bir yüz takındı ama daha fazlası var... onda kimsenin bilemeyeceği çok daha fazlası var. Onun itibarını veya De La Rosa adını lekeleyecek karmaşık bir davaya başlamadan önce bunu dikkate almanızı rica ediyorum."

Yargıcın sözleri hepimizin üzerine çökerken, mahkeme salonuna rahatsız edici bir sessizlik çöküyor. Kafasının arkasına bakıyorum, kalbim muhtemelen olması gerektiğini bildiğimden üç kat daha hızlı atıyor. Santi'nin de bakışları onun üzerinde. Her çift gözün kürsüye dikildiği gibi.

Hildebrand, "Birisi hakkında bu kadar düşünceli sözler söyleyebileceğini bilmiyordum Lawson," diye homurdandı. "Fakat sanırım alıştırma yapmışsındır, değil mi? Bu tam olarak sizi kendi mahkeme salonunuzda etkileyecek türden bir savunmadır."

Meclis üyesinin cevabı anında moralimi bozdu; Yargıcın ifadesinden duyduğum küçük rahatlık boşluğa dağıldı. Hildebrand'ın söyledikleri mantıklı ve buna inanmak, bana neredeyse aşktan aciz olduğunu söyleyen bir adamın gerçek duygularına inanmaktan çok daha kolay.

"Eğer kız kardeşimin karakterine tanıklık etmemizi dinlemek için burada değilseniz," diye araya giriyor Santi, "o halde bu maskaralığın amacı nedir?"

Hildebrand, değerlendirme yapan gözlerini bana çevirmeden önce kardeşime bakışlarını kısıyor. "Karakter ifadeleri daha sonra kullanılmak üzere saklanabilir.

Bunda haklısın Santiago. O zaman sorulara devam edelim, olur mu?”

Eliyle işaret ediyor ve uzaktan kumandası olduğunu görüyorum. Ancak bir düğmeye bastıktan sonra bize güvenlik görüntülerini göstereceklerini anladım. Odanın önündeki beyaz ekran titreşip video oynamaya başladığında yeniden hasta olacaktım gibi hissettim.

Şüphesiz Lana'nın dairesinden görüntüler. Ortamı hemen tanıdım, gözlerim onun hayatına son verdiğim lambaya kaydı. Santi beni daha sıkı tutarken karnımı tutup hafifçe sallıyorum. Ve sonra hayatımın en kötü gecelerinden birinin benim için tekrar oynanmasını dehşet içinde izliyorum.

Ekranda daireye giriyorum ve kapıyı açar açmaz içeri giriyorum. Sözlerimiz var. Yüzüme gülüyor, gözlerimin içine bakıp deli olduğumu söylerken bana ihanet ettiğini inkar ediyor. Onu kolundan yakaladım ve benimle geleceğini, diğer elimdeki küçük bıçakla onu rehin tutmaya çalışacağını söyledim. Geriye dönüp baktığımda aptalca bir hareketti ama net düşünemiyordum. Tek bildiğim, kardeşimin neredeyse yeniden ölmek üzere olduğu ve bunu onun yaptığıydı. Onu zehirlemişti ve başka seçeneği yoktu. Ödemesi gerekiyordu. Ama işler düşündüğüm gibi gitmedi.

Lana'nın bir çeşit kendini savunma eğitimi vardı ve beni hızla silahsızlandırıp bıçağı boğazıma doğru sallamaya çalıştığında bu açıkça ortaya çıktı. Çantamla onu bloke ettim ve sonra da sahip olduğum her şeyle ona saldırmadan önce çantayı yüzüne fırlattım. İkimiz de yere düştük ve bıçak kanepenin altına fırladı. Ama bununla bitmedi.

İçinde beklenmedik bir öfkeyle üzerime geldi; yumruklarını kaburgalarım, göğsüme, boğazıma, ulaşabildiği her yere fırlattı. Daha önce hiç fiziksel bir kavgaya girmemiştim. Körü körüne dövüşüyordum, gelişigüzel tokatlar ve yumruklar atıyordum ki o beni yanıma çevirdi ve karnıma o kadar sert bir darbe indirdi ki nefes alamadım. Daha sonra beni saçlarımdan yakalayıp başımı yere vurarak kafamı karıştırdı. İşte o zaman bıçağa

doğru sürünmeye başladı ve sadece birimizin oradan canlı çıkacağını biliyordum. Dizlerimin üzerine nasıl çöktüğümü ve masadaki ağır cam lambayı nasıl aldığımı bile bilmiyorum. Bir adrenalın anı olsa gerek. Saf bir hayatta kalma içgüdü. Lambanın kalın ucunu kafatasının arkasına çarpmadan önce parmaklarının bıçağı kavramasını beklemedim. Bir gümbürtüyle temas etti ve yere yığılırken homurdandı ama çok çabuk toparlandı. Hâlâ uzanıyordu, hâlâ bıçağı almaya çalışıyordu ve eğer bunu yaparsa ölmüş olacağımı biliyordum.

O noktada bana ne oldu bilmiyorum ama tüm gücümle yüzünün yan tarafına vurduğumda insandan çok hayvan olduğum herkes için açıktı. Geri düşüp mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarptığında tüm öfkem yüzeye çıktı. Ama ben onun üstüne çıkıp lambayı yüzüne doğru iterken bile, yine de zayıf elleriyle bana tokat attı. Yaptığı şey yüzünden acımı ve öfkemi tekrar, tekrar ve tekrar serbest

bıraktım. Neredeyse benden çaldığı hayatta. Geriye kalan tek ailem. Artık hareket etmediğini ancak cam nihayet ellerimde parçalanıncaya ve sarsıcı körüğüm aniden duruncaya kadar fark etmedim. Yüzü tanınmayacak haldeydi. Kanlı ve şekilsizdi ama kaderimi belirleyen şey kafatasından sızan kızılıktı. Kanlı ellerimi önümde tutarak yürek burkan bir hıçkırık bırakarak ekranda çok yavaş kabullendiğim gerçek.

Alternatif versiyonumun, yaptığı şeyin farkına varınca dehşet içinde fısıldamasını sessizce izliyorum. Ve şimdi bile aptalca onu hayata döndürmeye çalışırken göğsüme saplanan acıyı hatırlayabiliyorum. Sanki yapabilirmişim gibi. Sanki lanet bir canavar değilmişim gibi.

"Bu kadar yeter," Santi'nin boğuk sesi yanımda yankılanıyor. "Anladık." Ona bakmaya dayanamıyorum. Yapamayacağımı biliyorum. Gözlerinde görebileceğim şeylerden çok korkuyorum.

"Filmin kendi adına konuştuğunu düşünüyorum." Hildebrand ekranı kapatmak için uzaktan kumandayı kullanıyor, gözleri yine bana bakıyor. "Açık olanı inkar mı edeceksiniz Bayan De La Rosa? Oradaydın. Kanıt tartışılmaz."

"Oradaydım." Başımı eğip gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Bunu inkar etmeyeceğim." Santi yanımdan "Bu nefsi müdafaaydı" diye hırlıyor. "Bunu herkes görebilir."

Yapmayacağıma dair güvence vermeme rağmen bakışlarımı ona çevirdim ve bunu sadece söylemediğini fark ettiğimde gözlerime daha fazla yaş doldu. Buna gerçekten inanıyor.

Hildebrand, "Bunun ölümüne bir savaşa dönüştüğü oldukça açık" diye kabul ediyor. "Sana bunu vereceğim. Ancak bu onun oraya tek başına giderek olayları kışkırttığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Fahişeyi işe aldı ve işler ters gidince olayı örtbas etmeye çalıştı. IVI'nın temsil ettiği şeye tamamen aykırı bir şekilde davrandı. Bu olayların dış sorun haline gelmesine izin vermiyoruz. Hepimizin uyması gereken tek kural bu. Ancak artık intikam konusunda ısrar eden bir yabancımız var. Mercedes dikkatleri üzerimize çekti ve bu iyi anlamda değil. Her ne kadar bunu söylemek beni rahatsız etse de, bunun çözülmesi gerekiyor. Bunun ciddi sonuçları olmalı..." "Yeter," diye çıkıştı Judge. "Seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Şimdi."

Hildebrand, Judge'a bakışlarını kısıyor ve ben de halkın önünde dayak yeme hayalleri zihnimi bulandırırken Santi'ye tutunuyorum.

Konseyl üyesi ona "Bitirmedik" diyor.

Judge alçak sesle ve sessizce, "Vicarius maddesine başvuruyorum," diye yanıtlıyor.

Hildebrand'ın gözleri parlıyor ve ağabeyim yanımda geriliyor ama bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Ben tahmin etmeye fırsat bulamadan Hildebrand dikkatini kardeşime çevirdi.

"Onu mahkeme salonundan çıkarın ve dışarıda bekleyin. Görünüşe göre bu

konuşmayı özel olarak konuşacağız.”

24

Judge

Ona bakmıyorum. Yapamam. Kendime güvenmiyorum. Bunun yerine, Santiago'nun Mercedes'i mahkeme salonundan çıkarmasını izleyen Hildebrand'dan nefret ederek bakışlarımı meclis üyelerine diktim.

Neyin geleceğini biliyorum. Cezanın ne şekilde olacağı. Ve Mercedes'in buna katlanmasına izin veremem ve vermeyeceğim. Babasının ve Theron'un elinde yaşadığı travmadan sonra hayır. Ve bu olaylar olmasa bile bunu yapacağıma dair hiçbir şüphe yoktu. Onun yerini alacağımı.

Kapı arkalarından kapanınca Hildebrand bakışlarını bana çevirdi ve hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ettim. Çünkü Vicarius hükmü onu ulaşamayacağı bir yere koyacak.

Ve ben de tam olarak bunun içindeyim.

Okuma gözlüğünü düzelterip önündeki dosyaya bakarak, "Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur Judge," diyor. Yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Cemiyetin kaç üyesinin Vicarius hükmünü bildiğini merak ediyorum. Santiago öyle. Bunu çağrıştıracak sözcükleri söylediğinde onun kasıldığını hissedebiliyordum. Mercedes'e bunun anlamını anlatacak mı? Şüpheliyim. Çünkü elimizdeki mesele fahişenin ölümü değil. Bu nefsi müdafaaydı. Gözetim bu konuda tartışılacak çok az şey bırakıyor. Şimdi sorunumuz iki yönlü. Bu, Mercedes'in yalan söylemesi ve belki daha da

önemlisi, Cemiyet'in onun eylemleri nedeniyle dışarıdan birine maruz kalması ve ona karşı savunmasız hale gelmesi meselesidir.

IVI kendi balonunun içinde var olabilir ama biz hâlâ dış dünyanın bir parçasıyız. Olmak zorundayız. Gizli bir topluluğun haberlerinin nasıl manşetlere çıkacağını, üyelerini hem gerçek hem de kurgu olarak taş atmaya hazır aç tüketicilere yedireceğini hayal edebiliyorum.

Meclis üyeleri sessizce konuşuyor, Hildebrand benim duyamayacağım şekilde eliyle mikrofona tutuyor. Üçünün en büyüğü olan ve Hildebrand'ın yerine benim geçmemi isteyeceği Montrose başını salladı. Aynı zamanda üçü arasında en nazik olanıdır. Ne kadar nazik olabilirlerse. Sanırım Hildebrand, Montrose'un koltuğuna Carlisle'in oturmasını tercih ederdi ama meclis üyelerinin süresi ömür boyu olduğu için görevden alınamadı.

"Peki." Hildebrand elini çekerek boğazını temizlerken dikkatimi çekti. "Bir formalite olarak sizden Vicarius hükmünü anladığınızı belirtmenizi rica ediyorum Bay Montgomery." Ben burada Bay Montgomery'yim. Judge Montgomery değil. Hildebrand'ın birkaç gece önce söylediği gibi, hepimiz Mahkeme önünde eşitiz.

"Vicarius hükmünü ileri sürerek kişi, suçlanan tarafın yerine geçeceğini taahhüt eder ve onun adına sonuçları kabul eder."

Başını sallıyor.

"Ve sen Mercedes De La Rosa'nın yerine geçip onun cezasını üstlenmeye hazır mısın?" Montrose soruyor. Kendimi çelikleştiriyorum. "Ben."

"Mahkemenin ne talep edeceğini bilmeden nasıl bunu yapabilirsin? Bu çılgınlık değil mi?" Hildebrand soruyor ve şu an bulunduğum yerde Mercedes'in olmamasının onu hayal kırıklığına uğrattığını biliyorum. Yüksek rütbelileri mi yoksa genel olarak kadınları mı cezalandırmaktan hoşlandığını bilmiyorum. Montrose ona, "Bu bizi ilgilendirmiyor, Konsey üyesi," dedi. "Vicarius bir kez çağrıldığında geri alınamaz. Bu bizim yasamızdır."

Evet, bunu da biliyorum. Ama bunu geri almayacaktım. Kendi etim pahasına bile olsa ona el atmalarına izin vermeyeceğim.

Hildebrand, "Evet, haklısınız, Meclis Üyesi," diye onayladı ve sonra bana döndü. "Hepimiz gerçekleri biliyoruz, öyle mi Bay Montgomery?"

"Kabul."

"Suçlamalar ciddi ve Vicarius'u suçlayarak bu mahkemeyi duruşma zahmetinden kurtarıyorsunuz. Suçu kabul ediyorsun ve kendini cezaya teslim ediyorsun."

"Doğru."

"Mercedes'in eylemleri nedeniyle Cemiyet'i dış dünyanın incelemesine açtı. Bu fahişenin kardeşi..." Önündeki kağıtlara baktı. "Vincent Douglas. Öylece çekip gitmeyecek. Bayan De La Rosa'nın cezasının infazına tanık olmak istiyordu ama biz buna izin vermezdik. Kendimizi cezalandırıyoruz ama aynı zamanda kendimizinkini de koruyoruz. Mahkeme onun sessizliğinin bedelini ödeyecek."

"Çok cömert," diyorum.

"Bu." Dosyayı kapatıp derin bir iç çekiyor. "Daha önce de tartıştığımız gibi, Derneğin her üyesi Mahkeme önünde eşittir. Dolayısıyla size verilen ceza, herhangi bir üyenin cezasıyla aynı olacaktır."

Devam etmesini dileyerek başımı salladım. Ne bekleyeceğime dair bir fikrim var. Ama o tükürene kadar bunun boyutunu bilemeyeceğim ve bence acele edemeyecek kadar bundan hoşlanıyor.

"Hepimizin rehberlik ettiği ve harfiyen uymamız gereken yasadaki suçlarından dolayı Bayan De La Rosa, işbu belgeyle en yüksek cezaya çarptırıldı."

Kalbim göğsüme karşı ağır bir darbeye dönüşecek şekilde yavaşlıyor.

"Toplam olarak Cemiyet açısından böylesine vahim sonuçlar doğuracak bir davada bu, yirmi dört kırbaç anlamına gelir."

Hareket etmiyorum. Nefes almayın. Göz kırpmayın. Bu arada kan beynime hücum ediyor.

Yirmi dört kırbaç. Tanrım. Mercedes buna dayanamayacaktı ve her bayılışında devam etmeden önce onu canlandıracaklardı. Bu yirmi dört vuruşun her birini hissetmesi sağlanacaktı.

“Bu konunun hassas durumu göz önüne alındığında, Mahkemenin bu süreci gizli tutması ve genel halkı rahatsız etmemesi gerekir. Kamuya herhangi bir duyuru yapılmayacaktır. Ve kırbaçlar özel olarak ele alınacak. İşte bu var. "Anladım."

"Geriye kalan tek şey belirlenecek bir tarih..."

"Şimdi," diyorum, düşünmeye fırsat bulamadan konuşuyorum.

Hildebrand şaşırmış görünüyor. "Bu alışılmadık bir durum. Ben bir tane seçeceğim..."

"Bu benim hakkım, Konsey Üyesi." IVI yasasını onun kadar ben de harfi harfine biliyorum.

"Evet Judge, öyle. Öyle olsun." Dosyayı kapatıyor ve tokmak aşağıya inerken, bana eşlik etmesi için yanımda duran muhafızlardan birine işaret ediyor. Daha sonra kapıdan bizi hücrelere ve hücrelerin merkezinde, Hildebrand'ın ifadesiyle bu hassas konulardaki cezaların uygulandığı iç mekana taşıyacak bir geçide götürülüyorum.

Sanmıyorum. Yürürüm. Ve birçok kez gördüğüm geniş alana girerken kimse bana elini sürmüyor. Tanık olduğum bir yer.

Orada ceketimi ve yeleğimi çıkarıyorum. Kol düğmelerimi cebime sokup gömleğimi çıkardım. Mercedes'in çıplak soyunması sağlanacaktı. Kadınlara böyle davranılıyor. Erkekler değil ama. Geçtiğimiz birkaç ayda bana Cemiyet'te kadınlara nasıl ikinci sınıf vatandaş muamelesi yapıldığına dair söylediği bazı şeyleri duydum. Ve o haklı. Mahkeme önünde hepimiz eşit değiliz. Yakınında bile değil.

Bir muhafız bileklerimi direklere bağlamak için öne çıktı ama başımı salladım. "Gerekli değil." "Bu bir gelenektir."

"HAYIR."

Tereddüt ediyor ama başını sallayıp geri adım atıyor. O, ondalığın ödendiğine şahit olacak ve meclis üyelerine rapor verecek. Ve bittiğinde Mercedes özgür olacak. Bunun için onu cezalandıramayacaklar.

Bana yüzyıllardır kullanılmaktan aşınmış eski ahşap kirişlerin arasına adım atma cesaretini veren de bu düşünce. Zincirleri ellerimin etrafına sabitleyeceğim ve sıkı tutacağım yere sararken gördüğüm onun yüzü. Ve kollarımda yatarken ben başımı sallarken bana baktığı gözleri hayal ediyorum ve her şey başlıyor.

25

Mercedes

“Santi, bu ne anlama geliyor?” Mahkeme salonunun dışında oturup yapmacık bir sessizlik içinde beklerken ellerimi kucağımda birleştiriyorum.

Kardeşim son on dakikadır duvara bakıyor ve onun hakkında hiçbir şey okuyamıyorum. "Henüz bilmiyorum" diye sessizce cevaplıyor.

Bunun doğru olduğuna bir an bile inanmıyorum ama aynı zamanda bu haldeyken

onu zorlamanın hiçbir anlamı olmadığını da biliyorum. Kendi düşüncelerine dalmış gibi görünüyor ve onun başka bir şey söylemesini beklemiyorum. Bu yüzden gözlerinde ıstırapla bana dönmesi beni derinden rahatsız ediyor.

"Sana haksızlık ettim" diye hırladı. "Ben... fark etmedim."

"Ne?" Ona doğru gözlerimi kırptırdım, gözlerim daha fazla duyguyla yanıyordu. Suçu hormonlara atmak istiyordum ama yapamıyordum.

"Sana çok kızgındım." Bu itiraftan tiksinererek başını salladı. "O gece bu kadar zalim olmamalıydım."

Bunun onun suçu olduğunu anlayarak bakışlarımı yere çevirdim. Videoyu gördü ve kendi zihninde oluşturduğu görüntüyü açıkça sarstı. Yine de Lana'nın dairesine onu soğukkanlılıkla öldürmek için gittiğimi gerçekten düşündüyse bana nasıl biri olduğuma inandığından emin değilim.

"Hiç uymadığını biliyordum" diye devam ediyor. "Fakat öfkeme Judge olmam gerekiyordu. Yaptığın onca şeyden sonra..."

"Biliyorum." Gözlerimi kapatıyorum ve akan yaşları siliyorum. "Özür dilerim, Santi."

Bana doğru uzanıyor, eli tereddütle omzuma dokunmadan önce duruyor.

Bakışlarıyla karşılaştığımda onun birçok açıdan hâlâ aynı eski Santi olduğunu görebiliyorum. Şefkat ve teselli konusunda beceriksizdir ama karısının onu bu konuda da yumuşattığı aşıkardır.

"Bunu yakında arkamızda bırakacağız" diye söz veriyor bana. "Ve sen yeniden hayatımızın bir parçası olacaksın. Bir yolunu bulacağız..."

Mahkeme salonunun kapısı açılıyor ve bir gardiyan beliriyor, bakışları benim yanımdan kardeşime doğru kayıyor. "Meclis üyeleri sizi Bayan De La Rosa'yı eve götürmeniz konusunda yönlendiriyor. Bu toplantı devam edecek ve Bay Montgomery daha sonra size katılacak."

Çatlaktan onun ötesine bakıyorum ama hiçbir şey duyamıyorum ve anlamıyorum. Judge orada ne yapıyor olabilir? Bu düşünce beni sinirlendiriyor ama Santiago bu gelişmeden dolayı rahatlamış görünüyor. "Teşekkür ederim." Ayağa kalktı ve gardiyan mahkeme salonuna girerek bizi dışarıda mühürledi. Santi kalkmama yardım ettiğinde kapıya bakıyordum ama ayrılmak istemiyorum. Çünkü o kapının ardında neler olduğunu bilmesem de bu gelişmenin ne anlama geldiğini biliyorum. Bunu beni arabaya bindirip buraya getirdiklerinden beri biliyordum ve Judge'a son bir kez bakmadan oradan ayrılmak istemiyorum. Son bir hoşçakal.

"Mercedes." Santi'nin sesi beni düşüncelerimden kurtardı ve şaşkınlıkla ona baktım. "Gitmeliyiz."

Onu arabaya kadar takip ederken ayaklarımı sürüyerek başımı salladım. Yol boyunca bekleyebilir miyim diye düşünüyordum. Judge döndüğünde onunla bir gece daha geçirmek için hala vaktin varsa. Ama kalbimde öyle olmadığını biliyorum. Olamaz. Bu başımın üstünde asılıyken daha da tetikte olacak.

Muhtemelen korkak olduğumu düşündüğü için kaçmak isteyeceğimden şüphelenecek. Ama gerçek şu ki, başka seçeneğim yok. İçimde büyüyen çocuğu, uygun gördükleri eski cezalardan korumak istiyorsam, bunu bugün yapmalıyım. Judge bunu anlamayacak. Santiago da öyle. Ve bu düşünceler Montgomery malikanesine giden yol boyunca midemi bulandırıyor. Kardeşimi daha yeni geri aldım. Ama ona baktığımda bunun daha az kötü olduğunu biliyorum. Kaçtığım için benden hayal kırıklığına uğrayacak ama gerçeği bilseydi benim için olacağı kadar hayal kırıklığına uğramayacak. Eğer uygun bir adam için mahvolduğumu, erdemimi bir kenara attığımı ve aile ismimizde bir leke daha bıraktığımı bilseydi, geriye kalan tek şey utanç olurdu.

Buna dayanamıyorum. Çocuğumun var olmaktan utanç duymasına izin veremem. Ve bebeğimin Mahkeme'nin elinde zarar görmesine izin vermeyeceğim. Şimdi ne yaparsam yapayım bunun çok kötü sonuçları olacak. Hiçbir zaman olumlu karşılanmayacağım. Onlara hamile olduğumu söylesem bebek doğana kadar beni dövmekten kaçınabilirler ama bunun garantisi yok. IVI, Katoliklikten büyük ölçüde etkilenen bir kurum, ancak bir Cemiyet kızı olarak benimkine benzer durumlarda verdikleri cezalarla ilgili bazı kanlı ayrıntılardan birçok yönden korunduğumu düşünüyorum. Az önce Abel Moreno'yu idam etmelerini izledim ve nadir de olsa bu tür şeyler olabiliyor. Çocuğumla ne yapmak isteyebilecekleri konusunda çok fazla belirsizlik var, özellikle de babanın bunu en başından beri istemediğini öğrendiklerinde. Buradaki geleceğim çok tahmin edilemez ve başka seçeneğim yok. Bu düşünceyle kalbim burkulurken bile bunu içimden biliyorum. Araba çok erken duruyor ve çoktan evde olduğumun farkına vararak gözlerini kırıştırıyorum. Ev. Şaşkın bir halde pencereden dışarı bakarken bu kelime tuhaf görünüyor ama Yargıcın evi tam da böyle hissettiriyor.

Ancak burası hiçbir zaman gerçek anlamda evim olamaz.

"Mercedes." Santi'nin sesi düşüncelerime sızıyor. "Judge sana uygunsuz davranmadı, değil mi?"

Sözleri aramızda kaldı ve hayal ürünü bir an için ona gerçeği söylersem ne olacağını düşündüm. Mirasımı isteseydim ve beni çevreleyen zincirlerden kurtulsaydım. Gitmeme izin verir miydi?

Penceredeki yansımasına bakıyorum ve sahte bir umuda tutunduğumu biliyorum. Bu yüzden her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Hüznümü boğazımdan bastırıp kendimi gülmeye zorladım.

"Hadi ama Santi. Gerçekçi ol. İkimiz de Lawson Montgomery'nin aşık olmaya niyeti olmadığını biliyoruz."

Eve girdiğimde ortalığın sessiz olduğunu görüyorum ve bunun Lois'in ya köpeklerle dışarıda ya da kulübesinde olduğu anlamına geldiğini biliyorum.

Girişteki antika saat bana saatin neredeyse dörde geldiğini söylüyor ve Judge'ın

ne kadar süre sonra gideceğini bilmiyorum ama bunun muhtemelen sahip olduğum tek fırsat olacağını biliyorum.

Ancak eski odama gelip yastığın altındaki kullanışsız telefonu elime aldığımda bir şeyin farkına varıyorum. Bugün cuma.

"Aman Tanrım." Odamdan fırlayıp koridorda elimden geldiğince sessizce koşuyorum, saati kontrol ederken telefonun ekranıyla uğraşıyorum.

Hesaplamalarım doğruysa on dakikam var. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor. Tam da bu günde bana bu fırsatı vermek için kader ya da kısmet müdahale etmiş gibi. Çünkü her Cuma mutlaka Paolo'nun atlar ve köpekler için malzeme almak üzere şehre gittiğini biliyorum.

Fuayeye doğru kayarak telefonu avucumun içine alırken aslında bir planım yok ama bir şeyi çözmem gerektiğini biliyorum. Ön tarafta hala korumalar var ve beni ahırlara gitmekten alıkoyma ihtimalleri oldukça yüksek. Ama Judge, Paolo ortalıkta olduğu sürece gitmeme izin veriyor. Nerede olduğumu bilmezlerse Paolo'nun kamyonunu kontrol edecekler mi?

Bunu düşünürken, kapıyı açmadan hemen önce aniden duruyorum. Bok. Benim kolyem. Yanıma almak istediğim tek şey buydu. Judge'tan aldığım tek şey. Merdivenlerle saat arasına bakarken kararsızlık beni felç ediyor. Bunu geride bırakmak istemiyorum. Ama zaten üç dakikamı boşa harcadım ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki, geri dönersem bu şansı kaçıracağımı düşünüyorum.

"Yapamam." Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum ve kafamı sallayarak bu durumu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. "Yapamam."

Titrek bir nefes verip kapıyı açıyorum ve kendimi oradan kurtarıyorum. Üç muhafız da bana dönüp baktı ve ben de zorla gülümsedim. Beni görmelerine izin vermemenin bir anlamı yok. Eğer yan kapıdan geçersen çok daha şüphelenirler.

"Ne yapıyorsun?" Sorumlu adam soruyor.

Cevap beklemeden, "Atları fırçalayacağım" diyorum.

Bir yanım beni durdurmalarını bekliyor ama tahta bacaklar üzerinde yürürken konuşmalarına dönmeden önce bir şeyler mırıldandıklarını duyuyorum, başka bir gardiyanın metresini hamile bırakmasıyla ilgili bir şeyler.

Derin bir nefes alıyorum ve belli etmeden adımlarımı hızlandırmaya çalışıyorum, ahırlara girip diğer tarafa doğru fırlıyorum. Binanın arka tarafını göremiyorlar ve ben sadece Paolo'nun kamyonuna binmemiş olması için dua ediyorum. Ahırın arka kapısını elimden geldiğince sessiz bir şekilde açtım ve yakınlarda bir yerde Paolo'nun ıslık çaldığını duydum. Bu beni duraklatıyor ama hangi yönden geldiğini anlayamıyorum.

Ne olursa olsun, başka seçeneğim olmadığına karar verdim. Riske gireceğim.

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve altı metre uzaktaki Paolo'nun kamyonuna bakıyorum. Ona doğru koştuğumu görür mü bilmiyorum ama anahtarlarını şingirdattığını duyduğumda ya şimdi ya da asla diye düşündüm.

Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar sessiz bir şekilde ahırlardan kamyonu

doğru koşuyorum. Şans eseri ayaklarım rahat ve Paolo ıslık çalmayı bırakmıyor, bu onun kendi küçük dünyasında olduğunun iyi bir göstergesi. Yine de kendimi tamponun üzerine ve kamyonun kasasına fırlattığımda onun bunu çözeceğine hâlâ inanıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde gıcırıyor ve Paolo'nun ıslığının azaldığını duyduğumda küfrediyorum. Uzun bir sessizlik oluyor ve sonra kendi kendine bir şeyler homurdanıyor. Buraya gelirken anahtarlarını düşürdüğünü görmek için arka pencereden baktım ve kendimi sessizce alet kutusunun

olabildiğince altına doğru kaydırırken sessizce dua ettim. Bunu yaptıktan sonra, içeri girmeden önce kamyon kasasını kontrol etmeyeceğini umarak bekledim.

Bir dakika geçiyor. Sonra iki. Ve sonunda kapıyı açıp taksiye binerken çıkan sesi duydum ve rahat bir nefes aldım. Motoru çalıştırdı ve asfaltsız toprakta ileri doğru yuvarlanırken kamyonun kasası üzerimde takırdadı. Saniyeleri sayarken ve gardiyanların kaçınılmaz olarak bizi durdurmasını beklerken hâlâ nefes alamadığımı hissediyorum. Bunun olacağından o kadar eminim ki, yeniden kusma isteğimi bastırmam gerekiyor. Ne zaman bu yerden kaçmaya çalışsam, bir şey beni geri çekiyordu ve bu sefer de farklı olmayacağına inanıyorum. Ama ben nefesimi tutup yol kenarındaki ağaçların tepelerini sayarken kamyon yavaşlıyor ve kapı olduğunu bildiğim yerde duruyor. Ve sanırım bu kadar. Burada da bir koruma olduğunu biliyorum. Bakacak. Beni yakalayacak.

Bunun yerine, kapı vızıldayarak açılıyor, kamyon ileri doğru gidiyor ve bunun olmadığını hem dehşet hem de rahatlamayla anlıyorum. Paolo anayola yanaşıyor ve Judge'ın malikanesine son bir kez bakmak isterken gözlerime batan yaşlarla mücadele ediyorum.

Benim evim.

Kendimi toparlayıp telefonumu açana kadar bu kelime beynimde yankılandı. Titreyen parmaklarımla Solana'ya mesaj atıp bunu anladığımı bildirdim. Zaten bana birçok kez mesaj attı ve bu öğleden sonra gördüklerine dayanarak endişelendiğini görebiliyorum.

Bir sonraki adımlarımı düşünürken telefonum hemen bir mesaj seli ile titredi. Planlarımı düşünerek şaşkınlıkla ona cevap veriyorum. Dairem, Yargıcın beni aradığı ilk yer olacak ve eminim ki gardiyanlar, hatalarını anladıklarında onu çok geçmeden uyaracaklardır. Ama şu anda tek kaynağım olan sakladığım parayı almak için oraya gitmem gerekiyor. Ondandır ne olur bilmiyorum. Bu şehri terk etmem gerekeceğini biliyorum.

Çok çok uzaklara gitmem gerekecek ve o zaman bile muhtemelen beni aramayı asla bırakmayacaklar. Arkamda bırakmak zorunda kalacağım her şeyi ve herkesi düşünürken, daha önce hiç hissetmediğim bir acı göğsüme yayılıyor, damarlarımı buzluyor ve kalbimi donduruyor. Ekranımda Solana'nın adı tekrar beliriyor ama

mesajını okuyacak zamanım yok çünkü Paolo'nun kamyonu duruyor ve o da kamyonu kapatıyor. O dışarı çıkıp kapıyı çarpıp uzaklaşırken tam bir dakika boyunca tamamen hareketsiz bir şekilde bekledim.

Çevremizdeki seslerden mağazada olduğumuzu anlayabiliyorum. Ama yine de eğer ortaya çıkarsam her yerde beni geri sürüklemeye hazır muhafızların olmayacağına ikna olmadım. Mahkemeye geri dönelim. Neyi korumam gerektiğini bilemediğim bir dönemdeki eylemlerimin sonuçlarına dönelim. Beni hareket etmeye iten de bu düşünce. Kamyondan atlayıp kaçmak için. Ciğerlerim yanana ve kaslarım efordan yoruluncaya kadar koşuyorum. Yönümü bulmam birkaç dakikamı alıyor ama ana caddeye çıktığımda bir taksiye biniyorum ve dairemin adresini söyleyerek içeri atlıyorum.

Taksici beni sessizce götürüyor. Bu arada telefonum kucağımda titremeye devam ediyor ama bakamıyorum. Her nefesi içime çekip bir sonrakine odaklanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Bir zamanlar sığınağım olarak düşündüğüm yere ulaşana kadar bunu yapıyorum. Şimdi sanki başka bir şeymiş gibi geliyor. "Burada bekleyebilir misin?" Taksici durduğunda parasını ödüyorum. "Birkaç dakika sonra orada olacağım." "Yapamam" diye homurdandı. "Bu benim son yolculuğumdur."

Ceplerimi kontrol ettiğimde hayal kırıklığıyla iç çektim ama üzerimde yalnızca birkaç dolarım kaldı. Onu kalmaya ikna etmek yeterli değil ve ayrılırken başka bir şey bulmam gerekecek. Mırıldanarak teşekkür ederek kapıyı arkamdan çarpıyorum ve daireme koşup saksıdaki bitkinin altından yedek anahtarı kapıyorum. Kapının kilidini açıp hiç düşünmeden içeri girerken kas hafızamı kullanıyorum, ancak sandaletlerim kırık camların üzerinde çıtırdadığında tamamen duruyorum. İşte o zaman büyük bir yavaşlıkla dairemin çöpe atıldığını fark ediyorum.

"Ne...?" Maskeli bir adam gölgelerin arasından çıkıp bana doğru yaklaştığında sözlerim bocalıyor.

İlk içgüdüm çılgılık atmak oldu ve ben döndüğümde beni elbisemin kumaşından yakalayıp vücuduna doğru çekti. O iri ve güçlü; korku ve zayıflığın birleşimi tepki vermemi çok yavaşlatıyor. Düşünmek. Ama yine de beni arka kapıya doğru çekerken onunla savaşılmaya çalışıyorum. Ayağımı onunkine vuruyorum ve o homurdanıyor, bir cümleyi öylesine kesin bir şekilde fısıldarken beni tutuşu daha da sıkılaşıyor, omurgamdan aşağıya bir ürperti yolluyor.

"Gerçekten incinmeden önce kavga etmeyi bırakın."

26

Judge

Birkaç saat sonra serbest bırakıldığımda Santiago arabasının yanında bekliyordu. Onunla buluşmak için tahta bacaklar üzerinde yürüyorum, her yavaş adım bir ıstırap veriyor.

Ağrı. Şu anda düşünebildiğim tek şey bu. Ağrı. Ve onun. Şafak söküyor ama hava hâlâ sokak lambasının dövmeli yüzüne ürkütücü bir gölge düşürecek kadar karanlık. Rolls Royce'a yaslanıyor, elleri ceplerinde, yüzü taşa dönük. Ne zamandır burada olduğunu merak ediyorum. Bir süre sanırım. Tek kelime etmeden kapıyı açıyor ve sırtım koltuğun derisine sürtünerek ürkerek oturuyorum. Bana bakıyor

ama yorumunu geri çekiyor. Sessizlik içinde De La Rosa Malikanesi'ne gidiyoruz.

Ev sessiz. Herkes hala uyuyordur eminim. Ofisine doğru yürüyoruz ve içeri girdiğimde Ivy kanepede yattığı yerden kalkıyor. Burada uyuyakalmış olmalı. Onu tanıdığım bunca zamandır ilk kez bana korkuyla değil, başka bir şeyle bakıyor.

"Otur," diyor Santiago evrak çantamı elimden alırken. Hala onu tuttuğumu fark etmemiştim.

Oturuyorum ve mutlu bir şekilde cömert viski bardağını alıyorum, kolumun hareketi sırtımın açık derisini rahatsız ederken irkilmemeye çalışıyorum. İkimiz de içiyoruz ve o bardaklarımızı yeniden dolduruyor. "Mercedes iyi mi?" diye soruyorum, sesim normale yakın çıkıyor. Bence.

"O."

"İyi."

"Neden bunu yaptın?"

Ona, benim de yeni yeni anlamaya başladığım nedenlerden ötürü, ona zarar vermelerine asla izin veremeyeceğimi söylemiyorum.

"Cezasını biliyordum ve onun bu cezayı almasına izin veremezdim. Bunun onu tamamen kırmayacağından emin değilim. Ve açıkçası, eğer Vicarius'a başvurmasaydım, sen de bunu yapmaz mıydın?"

Bakışlarını yere indirip başını salladı. "Bu neydi?" "Yirmi dört kırbaç."

Ivy odanın karşı tarafındaki yerinden nefesini tuttu, ben de ona dönüp kaşımı kaldırdım. Ona gülümsedim. "Hayatta kaldım."

"Santiago, ağrı kesiciler. Yardım edecekler," diyor Ivy sanki yeni hatırlamış gibi.

"Hayır, hap yok" diyorum. "Scotch bunu yapacak."

"Emin misin?" o soruyor.

Başım la onayladım. Ona döndüğümde Santiago beni izliyor; ikinci viskiyi yutuyorum, sonra bir tane daha bardağımı uzatıyorum. Cömertçe dolduruyor.

"Ayrıca Hildebrand, Mercedes'i cezalandırmaktan fazlasıyla keyif alırdı," diyorum. "Mutlulukla tanık olarak duracağına dair bir his var içimde."

"Eminim o da seni cezalandırmaktan hoşlanıyordu. O kahrolası bir sadist. Gömleğini çıkar da yaptıkları karışıklığı görelim."

Ayağa kalkıyorum ve yavaş yavaş soyuyorum, gömleği çektiğimde deri yeniden açılırken acıdan tıslıyorum. Doktorları yaraları temizledi ve bu, asıl

kırbaçlamadan daha acı verici olabilir, ama Santiago arkamdan yürüdüğünde ve onun nefes alışını duyduğumda, bunu tekrar yaşayacağım hissine kapıldım. "Lanet barbarlar. Oturun Judge. Ve kendine viski al. Ivy, gel bana yardım et. Senin dokunuşun benimkinden daha yumuşak."

Omzumun üzerinden baktığımda hasarın üstesinden geldiğini, gözlerinin buğulandığını, ağzının O şeklinde donduğunu görüyorum. Ama sonra Santiago'nun yüzünü görüyorum. Bilmediği dövme bakışı. En azından kapladığı yara izinin geri kalan hasarla kamufle edilmesini umuyorum. Boğazını temizleyip gözlerimle buluştu. Bu gece bana bunu sormayacak. Sandalyeyi çevirip iki tarafımın üstüne oturuyorum ve sonraki yarım saat boyunca bir kez daha temizlik ve bandajlama işlemine katlanıyorum. Yaraları iyileştirdikleri için viski şişesinin yarısını içiyorum.

"Cesurdun" diyor Ivy.

Ben bu konuda emin değilim. Belki de ellerini havluya silerken keskin gözleriyle beni inceleyen arkadaşşıma karşı işlediğim günahların kefareтини ödüyordum. Çünkü onun güvenini kırdım. Kız kardeşini defalarca yatağa yatırdım. Ivy, "İkinizi size bırakıyorum" diyor. Kocasını öpüp odadan çıkar. Santiago gardırobunu açıyor ve çekmecedен gömleklerinden birini bana fırlatıyor. "Bunu giy. Seninki mahvoldu." Kanlı gömleğim yerde yatıyor. Onu alıp çöp kutusuna atıyorum ve gömleğini giyiyorum. Yaklaşık aynı boyuttayız. "Mercedes'e ne kadar söyledin?" Ona soruyorum.

"Hiç bir şey. Vicarius hükmünün ne olduğunu bilmiyor." "İyi."

Onun için ne yaptığını bilmeli.

"Sanırım dersini aldı, öyle değil mi? Ona daha fazla suçluluk yüklemeye gerek yok.

Hâlâ beni izliyor ve gördüğü şeyin benim suçum olup olmadığını merak ediyorum. "Kız kardeşimle konuştuk. Ve iyileşeceğiz. Artık bunu kesinlikle biliyorum."

"Memnun oldum." Peki bu onu şimdi geri alacağı anlamına mı geliyor? Onu benden mi alacaksın? "Bana bir araba ödünç vererseniz eve dönmek isterim. Raul'a yarın onu geri getirmesini söyleyeceğim."

"Neden kalmıyorsun? Biraz uyu."

Başımı sallıyorum. "Eve dönmek istiyorum." Ona. "Seni ben götürürüm."

27
Judge

Montgomery evine doğru yol boyunca yoğun meşe ağaçları güneş ışığını filtreliyor. Devasa binanın görüş alanıma girmesini izliyorum ve aylar önce Mercedes'i buraya getirdiğim gece aklıma geliyor. O zamandan beri çok şey oldu. Çok şey değişti.

"Peki?" Santiago ön girişin önünde dururken soruyor.

Gözlerimi kırpıştırıp arkadaşşıma dönüyorum. Ne yaptığımı bilseydi böyle olur muydu? Beni affeder miydi? Gülümsemeye çalışıyorum, ihanetim bağırsaklarımda bir taş gibi.

"Teşekkür ederim" diyorum.

"Sanırım sana teşekkür borçlu olan biziz." Omzuma hafifçe dokunuyor ama hâlâ sanki onu sıkıca tutuyormuş gibi hissediyorum. Sanırım Santiago'nun duygularını gösterme boyutu bu. Ve çok uzun bir yol kat etti. "Biraz uyu."

"Sen de." Santiago uzaklaşırken kapıyı açtım ve ön girişe giden merdivenleri çıktım. Ama ben ona ulaşmadan, Paolo kapıyı açıyor ve Lois koşarak onun peşinden geliyor; yüzleri yorgunluk ve endişeden kararmış durumda. Kalbim anında mideme düşüyor.

"Seni aramaya çalışıyorduk. Nerelerdeydin?" Lois daha fazlasını söyleyemeyecek kadar duygusal bir tavırla sordu. Paolo elini onun koluna koyuyor ve susuyor.

"Nedir?" diye sordum, içgüdüsel olarak yatak odamın penceresine bakarken telefonumun hâlâ kapalı ve evrak çantamda olduğunu fark ettim.

Paolo bir nefes alıyor ve Lois'e dönüyor. "İçeri gir. Kahve yapmak."

Ellerini ovuşturarak başını salladı ama uzakta olduğu ve yapacak bir işi olduğu için minnettar görünüyordu. "Neler oluyor?"

"Mercedes gitti." "Gitmiş? Ne? Nasıl?"

"Gardiyanlara dün öğleden sonra saat dört civarında atları fırçalayacağını söyledi. O zamandan beri onu kimse görmedi. Atları fırçalamadığını da biliyorum. Akşam yemeğine gelmeyince Lois onu kontrol etmek için yukarı çıktı ve her iki yatak odasının da boş olduğunu gördü."

"Ne? Kapılarla muhafızlar arasında hiçbir yere gitmiş olamaz..."

"Adamlarımız saatlerce araziye, her kulübeyi aradık, Judge." Suçluluk duygusuyla başını eğiyor. "Zamanlama... Her zaman yaptığım gibi atlara malzeme almak için kamyonu bindim. Görünmeden mülkten çıkmış olabileceğini düşünebilmemin tek yolu bu. Kamyon kasasını hiç kontrol etmedim. Asla yapmam."

"O gitti?"

Başını sallıyor. "Çok üzgünüm Judge." "Her yeri aradığından emin misin?"

"Sana onun burada olmadığını söylüyorum."

Raul ceketini giyerek ön kapıdan dışarı fırlıyor. İçeri yeni girmiş olmalı. Nereye gidecekti? Solana mı? Georgie mi?

Telefonumu evrak çantasından çıkardım ve kutuyu Paolo'ya verdim. Yavaş yavaş hayata dönerken Paolo'ya evde bir değişiklik olursa bana haber vermesini söylüyorum.

"Raul, arabayı getir." Ezra'yı aradım. Henüz erken ama cevap verdi ve onu sersem sesinden uyandırdığımı biliyordum. "Ezra."

Bir duraklama var. Ses tonumdaki aciliyeti duymuş olmalı. "Ne oldu Judge?"

"Georgie ve Solana'nın evlerinde görevli adamların bağlantılarına ihtiyacım var."

"Onları şimdi sana göndereceğim."

"Teşekkür ederim." Raul yanaştığında bağlantıyı kesiyorum ve arabaya binebildiğim kadar hızlı hareket ediyorum. Ona, "Kasabaya gidin," dedim ve korumaları teker teker aradım ama ikisi de bana Georgie ile Solana'nın evlerinin sessiz olduğunu ve bütün gece boyunca sessiz olduğunu söylediler.

Raul'a, "Onun dairesi," diyorum ve adamlara Solana ya da Georgie'yi görür görmez bana haber vermeleri talimatını veriyorum. Bu arada aklımın Vincent Douglas'a kaymasını engellemeye çalışıyorum. Mercedes'in cezasına nasıl tanık olmak istediğini ancak yapamayacağının söylendiğini. Düşündüğünde cezalandırılacağına inanacağından şüpheliyim. Ve sonra bir kez daha kız kardeşinin ölümünün intikamını almak için tek başına yola çıkmıştı.

Neden kaçsın ki? Mahkemenin ona ne yapacağından korkuyor musun? Onu korurdum. O bunu bilmiyor mu? Ona dokunmalarına izin vermezdim.

Ama önemli değil. Onu Douglas'tan önce bulmam lazım. Koştı ve tek başına. Dairede sakladığı bir sürü paraya ihtiyacı olacak. Artık orada değil ama o bunu bilmiyor, o yüzden oraya gidecekti. Bundan eminim.

Kasabaya girdiğimizde trafik bizi yavaşlatıyor ve apartman dairesinden birkaç blok öteye geldiğimizde yürümek için dışarı çıkıyorum ve Raul'a benimle orada buluşması talimatını veriyorum. Daha hızlı olacak. İnsanlar yolumdan çekildiğinde nasıl görünmem gerektiğini hayal ederek sokaklarda hızla yürüyorum.

Uyumadım. Dövüldüm. Ve her ne kadar adrenalin alkolü sistemimden atmış olsa da, gördüğüm bir şey olduğundan eminim.

Ama umurumda değil. Çünkü ona ulaşmam gerekiyor. Onu eve getir.

Douglas'ın apartman dairesinden haberi var mı? Çünkü o artık her zamankinden daha tehlikeli. Beyaz çitli ve ailelerin çocuklarını okula götürmek üzere minivanlara bindirdiği küçük komplekse vardığımda aklım oraya gidiyor. Mercedes'in apartmanının kapısını iterek açarken bakışlarını kaçırmıyorum ve üst katta bir ışık gördüğümde biraz rahatlıyorum.

Benim kendi anahtarım var. Bir tane yaptırmıştım ama o da diğer anahtarlarımla birlikte evrak çantamda. Sakladığı yedek parçayı kullanmak için tencereyi kaldırıyorum ama alanın boş olduğunu görüyorum. Anahtar gitti. Mercedes'ti. Olmak zorunda. Girmek için onu kullanması gerekecekti.

Raul geldiğinde Rolls'un çığlık çığlığa durduğunu duyuyorum. Kilitli bulmayı umarak kapı tokmağını denedim ama değildi. Kapıyı iterek açtım ve evin içine dalıp hemen dururken adını seslendim.

Çünkü oturma odası ve mutfak yıkılmış durumda. Mobilyalar devrildi, bardaklar ve tabaklar paramparça oldu. Raul içeri giriyor ve bir küfür mırıldanıyor.

"Yukarı," diyorum ona ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıyor.

Kısmen açık veranda kapısından bir esinti esiyor ve önce bir adım sonra bir adım daha atıyorum, sonra adını haykırıyorum ama yanıt alamıyorum.

"Hiç bir şey. Burada kimse yok."

Oturma odasından geçiyorum, zihnim pek işliyor değil. İstemiyorum. Ve orada, veranda kapısının hemen dışında ayakkabısını görüyorum. Sadece biri.

Mahkemeye gittiğimizde giydiği çiftten tanıyorum. Devrilmiş bir saksının yanında, içindeki bitki dışarı dökülüyor.

Ve ormana giden çimenli patikaya inen küçük kapının parçalanmış bir direğine, sabahın erken saatlerinde esen rüzgarda uçuşan elbisesinin yırtık bir parçası

takılıyor. Ayakkabıyı alıyorum, kapı gürültülü bir şekilde kapanıp tekrar açılırken kalbim göğsümde küt küt atıyor ve onun adını haykırarak

merdivenlerden aşağı koşup ilerideki ormana doğru hızla koşuyorum.

Burada olmadığını bilmeme rağmen. O gitti. Çoktan Gitmiş. Onu kim aldıysa öyle.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

